

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

* ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ *

ΑΘΗΝΑΙ

Πέμπτη 10 Αδγουστου 1933
 *Ετος Α'.—*Αριθ. φύλλου 10-11
 Τιμή διπλού τεύχους Δρχ. 5

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ
 ΜΑΡΙΑ — ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΛΟΥΡΙΩΤΗ
 Γραφεία : Πινδάρου 30

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

*Εσωτερικού Δρχ. 75
 *Εξωτερικού Σελίνια 5
 *Αμερικής Δολλλάριον 1
 Αιγύπτου Γ. Δ. 25

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΕΞΟΧΕΣ

Ένας κόλπος από τούς ωραιότερους τής 'Αττικής, ο Ύμηττος για φόντο που πέρνει στή δύσι τὰ πιό άπρόοπτα χρώματα, μιὰ θάλασσα μ' ένα έντατικό γαλάζιο και στήν άμμουδιά της σπαρμένα κάτι ξωτικά κινούμενα τριανταφυλλιά λουλούδια.

Έτσι άντικρύσαμε τήν περασμένη έβδομάδα τίς Παιδικές Έξοχές τής Βούλας.

Και για ώρα μείναμε κυττάζοντας με συγκίνηση όλα εκείνα τὰ παιδάκια που με τίς τριανταφυλλιές ποδίτσες τους μάς είχαν κάνει για μιὰ στιγμή να νομίσουμε πώς ή άμμουδιά είχε μεταβληθή σ' ένα ζωντανό θερμοκήπιο.

Μά μήπως ή λέξις αυτή δεν ταιριάζει πραγματικά, στίς Παιδικές Έξοχές τής Βούλας;

Μήπως τὰ παιδάκια αυτά που έρχονται να περάσουν εκεί είκοσιδύο άλησμόνητες ήμέρες δεν θυμίζουν τὰ σπάνια εκείνα λουλούδια, στα όποια δίνει ο κηπουρός τήν θερμότητα, τὸ φῶς τήν δροσιά που τούς χρειάζονται και κατορθώνει να επιτύχη θαύματα;

Ο έμπνευσμένος κηπουρός τών Παιδικών Έξοχών τής Βούλας είναι τὸ ευεργετικό Πατριωτικό Ίδρυμα, τὸ ο-

Τὰ παιδιά που παίζουν στήν άμμουδιά

ποίου ἢ κοινωνικὴ δράσις, καὶ ἢ ἀγρουνος μέρημα τοῦ γιὰ τὸ παιδί πρέπει νὰ ἐλκύη τὴν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τῆς νεολαίας.

Σκεφθῆτε, παιδιὰ μου, σεῖς ποὺ με τόση ἀνυπομονοσία περιμένετε τῖς διακοπές, γιὰτὶ ξέρετε πῶς οἱ γονεῖς σας δὲν θὰ παραλείψουν νὰ σᾶς δώσουν τὴν εὐκαιρία νὰ ἀπολαύσετε ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐξοχῆς, σκεφθῆτε, τί εἶναι γιὰ τὰ παιδάκια αὐτὰ ποὺ στεροῦνται ὅ,τι καλὰ σεῖς ἀπολαμβάνετε, τὸ νὰ τοὺς δίδεται ἢ εὐκαιρία νὰ περάσουν τρεῖς ἔβδομάδες στὴν ἐξοχή, με τὰ μπάνια τους, με τὸ καλὸ τους φαγητό, με τὰ παιχνίδια τους καὶ με τὸν ὕπνο τους μέσα σὲ κτίρια ὑγιεινά, καὶ κατὰ τέτοιο τρόπο κτισμένα, ὥστε ὁ ἀέρας νὰ κυκλοφορῇ ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸ ἄρωμα τῆς θάλασσας νὰ παιχνιδίζη με τὰ ἀγνὰ φτερωτὰ τους ὄνειρα!

"Ὀνειρο ποὺ πέρνει σάρκα καὶ ὀστά καὶ ἢ εἰκοσαήμερη αὐτὴ παραμονὴ τῶν παιδιῶν στὶς Παιδικὲς ἐξοχὲς τῆς Βούλας, ὑπὸ τὴν ἀγρουνὴ φροντίδα τοῦ συμβουλίου τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος καὶ τὴν διαρκῆ καὶ καθημερινὴ ἐπίβλεψη τῆς Διευθυντρίας τοῦ Ζιρηνεῖου Ἀναρωτηρίου καὶ τῶν Παιδικῶν Ἐξοχῶν συγχρόνως, κυρίας Γατοπούλου.

Ἐπισκεφθῆκαμε τὰ πάντα, τοὺς κωιτῶνας τοὺς λουτήρας, τὸ ἱατρεῖον τὸ Ἀναρρωτήριον καὶ ἐμείναμε ἕκθαμβοι μετὴν καθαρῶτητα καὶ τὴν τάξιν ποὺ ἐβασιλευε παντοῦ. Κάθε παιδάκι καθὼς μᾶς ἐξήγησε ἢ κυρία Γατοπούλου ἔχει τὴν φροντίδα τῆς γωνιάς ποὺ τοῦ ἀνήκει, καὶ ἔτσι ὅλα φιλοτιμοῦνται ποὺ νὰ χῆ τὴν μεγαλειωτέρη τάξιν καὶ καθαρῶτητα.

Τέσσαρες εἰκοσαήμερες ἀποστολὲς διαδέχονται ἢ μιὰ τὴν ἄλλην κάθε καλοκαίρι, καὶ ἔτσι δύο χιλιάδες καὶ πλέον παιδάκια κάθε χρόνο φύγουν ἀπὸ κεῖ, με μερικὰ κιλὰ πάρα πάνω, με μαγου-

λάκια ροδοκόκκινα, με ματάκια γεμάτα φῶς καὶ χαρὰ καὶ με τῖς καρδοῦλες πλημμυρισμένες ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ καλὸ ποὺ τοὺς χαρίζουν.

Τὰ παρακολοθησαμε ἕνα ὀλόκληρο ἀπόγευμα, τὰ εἶδαμε νὰ παίζουν στὴν ἄμμουδιὰ, τὰ εἶδαμε νὰ συγκεντρώνονται κατ' ὀμάδας καὶ νὰ παρίστανται με σεβασμὸ στὴν ὑποστολὴ τῆς σημαίας μας, τὰ εἶδαμε νὰ παρελάσουν ἕνα ἕνα καὶ νὰ παραλαμβάνουν τὰ πιανάκια τους γεμάτα ἀπὸ μιὰ ἀφθονή μερίδα φαγητοῦ καὶ νὰ ἐγκαθίστανται ἔπειτα στὴν ὑπαίθριον τραπεζαρία τους γιὰ νὰ γευματίσουν, τὰ ἀκούσαμε νὰ τραγουδοῦν με εὐθυμία, νὰ γελοῦν ἐλεύθερα καὶ αἰσθανθήκαμε μαζὺ τους τὴν ὑγείαν νὰ εἰσορμᾶ ἀκράτητη στὰ παιδικὰ τους κορμιά.

Καὶ φύγοντας ἀπ' ἐκεῖ μιὰ θερμὴ εὐχὴ διαγράφηκε στὴ σκέψιν μου. "Ὀς ἔχουν γειὰ ὅσοι προσφέρουν ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον γιὰ τὴν ὑγείαν τῶν παιδιῶν μας, γιὰτὶ ἀπὸ τὰ σημερινὰ αὐτὰ παιδάκια θὰ ξεπεταχθῆ ἢ αὐριανὴ νέα γενεά.

Παιδιά!

**Παρακολουθήσατε
ἀπὸ σήμερον τὸ νέον
μας ἀεροσορικὸν μου-
διστόρημα:**

ΣΤΟΥΣ

ΑΙΘΕΡΑΣ...

Ο ΦΑΝΗΣ ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ἡ μικρὴ αὐτὴ αἴθουσα δὲν ἔκαμε καὶ μεγάλη ἐντύπωσιν στὸ Φάνη.

Στὴ μέση, σὲ μιὰ βιτρίνα, ἦσαν πέτρες σὲ διάφορα σχήματα καὶ στοὺς τοίχους ἀγγελία με σχέδια πολὺ ἀπλά.

--Δὲ σοῦ χτυποῦνε στὸ μάτι, καθὼς βλέπω, γιὰτὶ; Τὰ φτωχὰ αὐτὰ ἀντικείμενα εἶναι ὅμως τὰ παλιότερα ποὺ βροθῆσαν στὴν Ἑλλάδα καὶ ἔχουν μεγάλη σημασία γιὰ τὴν ἱστορία τῆς τέχνης. Κύττα τοῦτες τῖς πέτρες με τὸ μακροῦλὸ σχῆμα καὶ τὴ μύτερή ἀκρῆ. Αὐτὲς ἦσαν τὰ μόνα ἐργαλεῖα τοῦ πρωτόγονου ἀνθρώπου καὶ τὰ μόνα ὄπλα του. Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ λεγόταν Λιθική. Ὁ χαλκὸς ὁ χρυσὸς καὶ τὸ σίδηρο δὲν εἶχαν ἀκόμη βρεθῆ καὶ μόνο με τῖς πέτρες καὶ τὸ χῶμα ἔφτιασαν οἱ ἀνθρώποι ὅ,τι τοὺς χρειαζόταν. Στὴν ἀρχῆ, τῖς πέτρες, τῖς ἔδεναν ἔτσι ἀσκάλιστες καὶ ἀκατέργαστες σ' ἕνα ξύλο καὶ μ' αὐτὲς σκοτόωναν τὰ ζῶα ἢ ἔσκαβαν τὴ γῆ γιὰ νὰ βγάσουν ρίζες.

Ἡ πρώτη αὐτὴ ἐποχὴ λεγόταν Παλαιολιθική καὶ δείγματα τῆς δὲν εὐρέθησαν στὴν Ἑλλάδα.

--Ποὺ εὐρέθησαν θεῖα μου;

--Στὴν Εὐρώπη, παιδί μου... Μέσα σὲ σπήλαια ποὺ ἦσαν τότε ἢ μοναδικὴ κατοικία τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκεῖ βροθῆσαν χαραγμένα καὶ ζωγραφισμένα στοὺς τοίχους περίφημα σχέδια ποὺ τὰ θαυμάζει σήμερα ὅλος ὁ κόσμος. Ἄλογα ποὺ τρέχουν, ζῶα ποὺ πίνουν νερὸ, κυνήγια, πληγωμένα θηρία, καὶ τόσες ἄλλες σκηνές ὀλοζώντανες, παρμένες ἀπὸ τὴ φύσιν, γεμάτες κίνησιν καὶ φυσικότητα.

Ἡ τέχνη αὐτὴ λέγεται «Ἡ Ζωγραφικὴ τῶν Σπηλαίων» καὶ ὅπως σου εἶπα, εἶναι ὀνομαστὴ.

Ἡ φαντασία τοῦ Φάνη εἶχε κεντρισθῆ. Τὸ ἐνδιαφέρον του εἶχε ξυπνήσει καὶ ἐγὼ ἐνθουσιασμένῃ ἐξακολούθησα.

--Σκέψου, Φάνη μου, πόσο ἐμφυτῆ εἶναι στὸν ἀνθρώπον ἢ τέχνην ἀφοῦ ἀπὸ τότε, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη κτίσει μιὰ κατοικία, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ δύνῃ μορφὴ καὶ ἔκφρασιν στὴ φύσιν ποὺ ἔβλεπε γύρω του, στὰ θηρία ποὺ φοβόταν, στοὺς κινδύνους ποὺ τὸν περικύκλωναν. Φαντάσσο τον πρωτόγονο ἀνθρώπον, Φάνη, μέσα στὸ σκοτεινὸ σπήλαιό του, κάτῳ ἀπὸ τὸ ἀχνὸ καὶ τρεμουλιαστὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ του, νὰ προσπαθῆ νὰ χαραξῆ στοὺς τοίχους τοὺς ταράνδους, τὰ Μαμούθ καὶ τὰ ἄλλα πρωτόγονα ζῶα ποὺ χάθηκαν ὕστερα μαζὶ μ' αὐτόν. Ἴσως νὰ νόμιζε πῶς ἔτσι τάκανε ἀκίνδυνα καὶ ἀνίκανα νὰ τὸν βλάψουν. Γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρης, Φάνη, πῶς στὴν ἀρχῆ τῆς ἢ Τέχνης ἦταν

ἐκδήλωσιν κᾶποιο φόβου μᾶς δεσποδαιμονίας ἐνὸς θεοκρατικοῦ συναίσθηματος. Ἀργότερα ἔγινε μιὰ διακοσμητικὴ ἀνάγκη.

--Πότε θεῖα;

--Νὰ κῆταξες τοῦτα τὰ πέτρινα ἐργαλεῖα... ὁ ἀνθρώπος; τώρα πιά εἶναι προχωρημένος. Βρισκόμαστε στὴ Νεολιθικὴ ἐποχὴ. Δὲν μεταχειρίζεται ἀκατέργαστο τὸ λιθάρι, τὸ κάνει λεῖο καὶ ἀστραφτερὸ καὶ κάποτε τὸ στολίζει καὶ με καμμιὰ γραμμῆ.

--Νὰ καὶ μιὰ τρύπα! τί τοῦ χρῆσιμους;

--Μ' αὐτὴν ἔδενε τὸ ξύλο στὸ ἐργαλεῖο του. Καὶ ἀναλόγως στὴ θεοῖ ποὺ ἔπειρον τὸ ξύλο, στὴν ἀκρῆ ἢ στὴ μέση κτλ. ἢ πέτρα γινόταν πέλεκυ φτιάρι, ξυνάρι ἢ καὶ μαχαῖρι. Μ' αὐτὴν κνηγοῦσε, ἔσκαβε τὴ γῆ, ἔκοβε τὰ ξύλα καὶ σκότωνε τοὺς ἐχθροῦς του καὶ τὰ θηρία... ἄλλες λεπτότερες καὶ πιὸ μύτερες πέτρες τοῦ χρῆσιμου γιὰ ξυράφι καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα χρῆσιμα γιὰ τὴν τρυφερότητα του.

--Πόσο με συγκινεῖ, θεῖα μου. ἢ πρώτη αὐτὴ προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου. Πες μου καὶ ἄλλα γι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ. Πότε ὕψηξες;

--Σὲ πολὺ παλιό καιρὸ, Φάνη. Ἡ ἀρχὴ τῆς λίθινος ἐποχῆς δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ ὀρισθῆ γιὰτὶ συμπλῆττει μετὴν ἀρχῆ τοῦ ἀνθρώπου; μα τὸ τέλος τῆς εἶναι περὶ τὸ 4000—3000 π.χ. τὸν καιρὸ ποὺ ἀνακαλύπτεται ὁ χαλκὸς καὶ τὸ χρυσάφι καὶ ποὺ ἀρχίζει ἢ Κρητομυκηναϊκὴ τέχνη ποὺ λέγεται καὶ χαλκῆ ἐποχὴ.

--Πες μου τώρα γιὰ τὰ ἀγγελία, θεῖτσα, ποὺ εἶναι τριγύρω εἶναι καὶ αὐτὰ νεολιθικήσ ἐποχῆς;

--Ναὶ βροθῆσαν στὴ Θεσσαλία, ἐκεῖ ποὺ βροθῆσαν τὰ περισσότερα ἱχνη νεολιθικήσ ἐποχῆς στὴν Ἑλλάδα. Τοῦτα ἐδῶ εἶναι παλιὰ γι' αὐτὸ εἶναι καὶ λίγο ἀκαλαίσθητα. Μα ἀπὸ τότε ἀρχίζει ἢ ἀνάγκη νὰ τὰ στολίζουν... Στὴν ἀρχῆ τὰ σχέδια εἶναι γραμμὲς ἀπλῆς—κύταξες ἐδῶ—γεωμετρικά σχήματα, ζίγκ-ζάγκ, καμπῦλες γραμμῆς, ἔλιες κτλ... Δὲς τὰ σχήματὰ τους... Γαβάδες, μεγάλα παρᾶξενα σχήματα... νὰ καὶ λυχναρία.

--Νὰ καὶ ἕνα ἄγαλμα πέτρινο, θεῖα μου, δὲν ἔχει μάτια καὶ μύτη... Μόλις διακρίνεται τὸ πρόσωπο.

--Εἶναι ἢ πρώτη προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου, Φάνη μου, ποὺ ὅπως εἶπες, τόσο σὲ συγκινεῖ ἕνα σῶμα πλακοτὸ. Κάτι τί ἐξέχει ἀπὸ πάνω ποὺ παρίστανε τὸ κεφάλι καὶ δύο χέρια πλαγία ἄπλωμένα ἢ σταυρωμένα στὸ στήθος. Ἐτσι ἀρχισ ἢ γλυπτικὴ ἀργότερα ὅμως εἶδες ποὺ ἐφτασε. Θυμῆσον τ' ἀριστουργήματα τοῦ Φειδία. Ἐλα τώρα στὴν πιὸ ἔξω αἴθουσα... Ἐδῶ εἶναι ἀγγελία χαλκῆσ ἐποχῆς ἀπὸ τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου. Κῆταξες πόσο πιὸ τελειοποιημένα εἶναι

και στο ψήμιμο και στο σχέδιο.

— Ένας ψαράς, θεία, πού κρατεί ψάρια! Κύτταξε ένα μεγάλο μάτι πού έχει! Πιάνει ὄλο του τὸ μάγουλο.

— Ναι αὐτὸ εἶναι ὀνομαστὸ ἄγγελο. Βρέθηκε στὴ Μήλο κι' εἶναι ἀπὸ τὰ σπάνια ποῦχουν διακοσμηθῆ με ἀνθρώπινες μορφές. Και τώρα πρὶν βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα, Φάνη, πές μου ποιὸς ἐποχὴς εἶδαμε ἐδῶ.

— Τὴν πολιοπολιτικὴ πού, μοῦ εἶπες μὰ δὲν τὴν εἶδαμε, γιατί δὲν εὐρέθησαν ἴχνη της στὴν Ἑλλάδα, τὴ νεολιθικὴ με τὰ εὑρήματα τῆς Θεσσαλίας και τὴν χαλκὴ σὲ τρεῖς ἐκδηλώσεις της στὴν Κρητικὴ τέχνη, στὴ Μυκηναϊκὴ και τὸν ἴδιο καιρὸ στὴ τέχνη πού ἀναπτύχθηκε στὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου και στὴν ἄλλη Ἑλλάδα.

— Μπρόβο, Φάνη, ἐσύ τάπεες σὺν δάσκαλο. Αὐτὴ εἶναι προϊστορικὴ τέχνη πού τὴν λένε ἐτσι γιατί δὲν τὴν ξέρουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία κι' ἀπὸ τὰ γραπτὰ μνημεῖα - πού δὲν ὑπῆρχαν τότε ἢ κι' ἂν ὑπῆρχαν δὲν ἐδιαβάστηκαν ἀκόμη ἀλλὰ ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ εὑρήματα της. Ὑστερα μαζὺ με τὴν ἀνακάλυψι τοῦ σιδήρου ἀρρίζει ἢ καθαρῶς Ἑλληνικὴ τέχνη. ἢ σιδηρῆ ἐποχὴ ὅπως τὴ λένε. Τότε πιά εἶχαν κατεβῆ οἱ Ἑλληνες στὴν Ἑλλάδα... Τώρα θὰ βοῦμε πάλι στὸ διάδρομο και θὰ μποῦμε ἀπὸ μιά ἄλλη πόρτα νὰ δοῦμε τὴν Ἑλληνικὴ τέχνη.

— Μὰ κείνη ἢ πόρτα ἐκεῖ κάτω πού πάει;

— Τίποτε δὲ σοῦ ξεφεύγει βλέπω, Φάνη. Ἐκεῖ ἔχει μερικὰ ἀντικείμενα Αἰγυπτιακῆς τέχνης πού ἀπέφυγα νὰ σοῦ τὰ δείξω γιὰ νὰ μὴ διακόψω μὲ τὴ σειρά μας. Ἀς κάμωμε κι' ἐκ τὴ μιά μικρὴ ἐπίσκεψι ἀφοῦ ἐπιμένεις.

Μπήγαμε μέσα. Οἱ παράξενοι γάλκνιστοι θεοὶ με τὰ κεφάλια τοῦ γεροκίου και με τίς μορφές διαφόρων ζώων, μὰς κύτταζαν αἰσθητά. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν σοβαρά και σκυθρωπά. Φαινόταν πὸς ἦταν ἐνα κομμάτι ξένο μεσ' τὸ Ἑλληνικὸ μουσεῖο.

— Ἀλήθεια, θεία μου, δὲ μοιάζουν με τὴν δικὴ μας τέχνη. Ἔχουν κάτι ἄλλοιώτικο.

Ἡ Αἰγυπτιακὴ τέχνη, Φάνη, πού ἄρχισε πολλὰ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴ δικὴ μας συμπίπτει λίγο με τὴ Μινωικὴ ἐποχὴ. Φαίνεται μάλιστα πὸς ἢ Κρήτη και ἢ Αἴγυπτος εἶχαν ἐμπορικὲς σχέσεις γιατί βρέθηκαν Κρητικὰ ἀντικείμενα ἐκεῖ πέρα και πάλι στὴν Κρήτη Αἰγυπτιακὰ. Ἡ Αἰγυπτιακὴ τέχνη εἶναι μιά ἀπὸ τῆς σπουδαιότερες τέχνες τοῦ κόσμου. Ἡ σοβαρότης και ἢ ἐπισημότης πού βλέπεις καθὼς και ἢ ἔλλειψις φυσικότητος ἀφελονται στὴ θερησκευτικὴ μορφὴ τῆς τέχνης. Ἡ τέχνη δηλαδὴ τὴν κανόνιζε ἢ θερησια δὲν εἶχε δικὴ της ἐλευθερία. Ἐχει ὅμως ὅπως βλέπεις μεγαλοπρέπεια και ἐκφράζει τὴν δύναμι και τὴν αἰωνιότητα.

— Ὅπως και οἱ Πυραμίδες, πρόσθεσε ὁ Φάνης.

— Ἀ! Βλέπω πὸς ἔφερες κατὶ κι' ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Τί ἦσαν οἱ Πυραμίδες;

— Τάφοι τῶν Φαραὼ τῶν βασιλέων τῆς Αἴγυπτου... Τοὺς ἔκαναν μούμεις και τοὺς ἐβαζαν ἐκεῖ μέσα κι' ἔλεγαν πὸς ἢ ψυχὴ τους ἔρχεται και τοὺς βρίσκει και ζοῦν πάλι μέσα στὸν τάφο.

— Θεὸς νὰ δῆς μιά μούμια... Ἔλα ἐδῶ!

Ὁ Φάνης στάθηκε λίγο ταραγμένος μπροστὰ στὴ μούμια. Κύτταξε τὰ πολύχρωμα κι' ὄλοξω-

γράφιστα περιτυλίγματα της, τὴ μάζα της κι' ὄλο μούλεγε και μού ξανάλεγε.

— Μὰ ἀλήθεια κάτω ἀπὸ αὐτὰ τὰ παντὰ εἶναι ὁ πεθαμένος;

— Καὶ βέβαια, Φάνη. Και διατηρεῖται μάλιστα θαυμάσια με τὰ περίφημα βότανα πού μόνο οἱ Αἰγύπτιοι ἤξεραν. Δὲ σοῦ φαίνεται ὁμως πὸς ἀργοῦμε ἐδῶ μέσα;

— Ἀλήθεια, θεία μου, πᾶμε νὰ δοῦμε τὴν Ἑλληνικὴ τέχνη πού εἶναι πιὸ χαρουμένη.

— Πᾶμε, μικρὸ Ἑλληνόπουλο... Αὐτὸ ἦταν μοναχὰ μὰ παρένθεσις πού θὰ μὰς χρησιμεῖσι ἴσως παρακάτω.

ΣΟΦΙΑ ΜΑΚΡΟΒΙΔΗ ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Ἀνέκδοτα

Ὑποωπτη ἀγριοκέρδεια

Μιά μέρα πὸς ὁ κύριος Παραλῆς ἔκανε τὸν συγεθισμένο του περίπατο στὴ δεινδροστοιχία βλέπει ἐναν κουρελὴ νὰ πέφτει ἀπάνω του και νὰ τὸν ἀγκαλιαίνει ἂν τρελλός. Δὲν δυσκολεῖται ν' ἀναγνωρίσει ἐναν παλιὸ συμπαθητὴ του και συγινειται πολὺ με τὸ φτωχικὸ του ντύσιμο.

— Στάσου τοῦ λέει νὰ σοῦ δώσω κανένα κατστάρικο, γιατί δὲν μπορῶ νὰ βλέπω ἐναν παλαιὸ μου φίλο νὰ δυστυχῆ.

— Ὁχι, ὄχι φίλε μου, δὲν ἐννοῶ νὰ ἐνοληθῆς γιὰ μένα. Θὰ θυμώσω.

Και τὸν ἀφήνει βιαστικὸς. Δὲν εἶχε προχωρήσει λίγα βήματα πού ὁ κ. Παραλῆς συνεχίζοντας τὸν περίπατο του σκέπτεται: «Ὑπάρχουν λοιποὶ ἀκόμη φιλότιμοι ἀνθρώποι».

Ἀλλὰ ὅταν κάθεται σ' ἐνα κερνεῖο και πέρνει ἐνα καφέ ἀντιλαμβάνεται λιγάκι ἄργα πὸς τὸ πορτοφύλι του εἶχε κᾶμι φτερά.

— Ἀ! τὸν παλιάνθρωπο φωνάζει μοῦ ἔκλεψε τὸ πορτοφύλι τὴν ὥρα πού μ' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιὰ του.

Οἰκειότης

Ὁ Αὐτοκράτωρ Αὐγουστος ἐδέχετο με προθυμία νὰ τρώγῃ εἰς ὅποιον δήποτε ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους του, τὸν καλοῦσε εἰς γεῦμα.

Μιά μέρα κάποιος τὸν προσκόλεσε και τοῦ προσέφερε ἐνα λιτότατο γεῦμα.

Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἔδειξε καμμιά ἐκπληξη, φεύγοντας ὅμως παρετήρησε: «Δὲν ἤξερα ὅτι εἴμαστε τόσο φίλοι!»

Ἐνας δικαστὴς

Μιά φορὰ πού ὁ Ἀριστείδης ἐδικάζε μιά ὑπόθεσι αὐτὸς πού ἐπόρκειτο νὰ δικασθῆ γιὰ νὰ τὸν πάρῃ με τὸ μέρος του ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῆ γιὰ ὄλο τὸ κακὸ πού ἢ ἀντίθετη μερίς εἶχε κάμει στὸν Ἀριστείδη, ἀλλ' αὐτὸς ἔσπευσε νὰ τὸν διακόψῃ και νὰ τοῦ πῆ: «Φίλε μου ἢ δικὴ σου ὑπόθεσις δικάζεται και ὄχι ἢ δικὴ μου».

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Η ΚΛΥΤΙΑ

ΥΠΟ ΚΑΣ ΑΔΕΞ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ Κλυτία ἦταν νύμφη. Εἶχε πόδια μικρὰ γιὰ νὰ χορευεῖ και χεῖλη κόκκινα γιὰ νὰ γελᾷ. Ἦταν πλασμένη γιὰ χαρὰ, και ἢ καρδιά της ἦταν λαφρεῖα, φῶς γεμάτη.

Ὁ Πάν τῆς ἔλεγε τὰ πιὸ γλυκά του τραγούδια, ὁ Ζέφυρος ἔπαιζε μεσ' στὰ χροσὰ της μαλλιὰ, τὰ φύλλα τῆ χἀιδευαν, στὸ πέρασμά της, παντοῦ ἔμπνοῦσαν χαμόγελα δι-που διάβαινε ἢ νεράϊδα.

Μιά μέρα σὴπασε τὸ γέλιο της και σὺν νὰ ἐρημώθηκε ἢ φύσις. Τὰ δέντρα, τὰ ποτάμια, τὰ ζῶα τὴν ἀποζητοῦσαν, τὴ γύρευαν παντοῦ, ἀκροάζονται μὴν ἀκούσουν τὸ λαφρὺ της βῆμα, τὴν τραγουδηστὴ της φωνή... Μὰ ἢ Κλυτῖα εἶχε γίνεϊ ἀφαντῆ. Τόσο μικρὴ, κι' ὁμως τόση μοναξιά ἀφηνε πῶς της!

Κάποτε πέρασε ἐνα σούσουρο στὸ δάσος: Τὴν βοῆξαν τὴν Κλυτῖα! Τὴν εἶδε ὁ Πάν, μόνη, γονατισμένη στὸ χορτάρι, τὰ χέρια σταυρωμένα, τὸ πρόσωπο σηκωμένο στὸν οὐρανὸ, σὺν σὲ ἔκστασι. Ἀπὸ πάνω περνοῦσε ὁ Φοῖβος στὸ ἄρμα του, και οἱ ἀχτίνες του ἔπεφταν δλοχρυσες στὴ γονατισμένη της μορφὴ, και ἔκαμναν τὰ μαλλιὰ της ν' ἀστράφτουσαν σὺν φλόγες.

Και τότε γέλιο πνιγμένο ἀκούστηκε σ' ὄλη τὴ φύσι. τὰ κλαριά ἔτρεμαν, τὰ νερά κουνούνιζαν, ὄλοι, ζῶα, νύμφες, δέντρα, ποτάμια, ὄλοι γελοῦσαν ξεκαρδίζονται: Ἡ Κλυτῖα! ἢ μικρὴ, ἀσημαντῆ, λαφροκαρδη, λαφρόμυαλη Κλυτῖα, ἀγαποῦσε τὸν Ἀπόλλωνα! τὸν λαμπρὸ Θεὸ! — Ἐδῶ, ἐκεῖ, παντοῦ ξεσποῦσαν γέλια, ὁ ἕνας τὸ μετάλεγε στὸν ἄλλο, δὲν ἔμενε κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθει, κανεῖς νὰ μὴ γελᾷ με τὸ πρωτάκουστο αὐτὸ νέο, πὸς ἢ Κλυτῖα εἶχε δῆ τὸν Ἀπόλλωνα, και πὸς στὴν ξένοιαστῆ της καρδιά εἶχε ἔμπνησει ἢ ἀγάπη...

... μὰ ἦταν ἀλήθεια γιὰ νὰ γελᾷς!.. ἀγάπη γιὰ κείνον, τὸν πιὸ ἀκατάδεχτο, τὸν πιὸ περήφανο, τὸν πιὸ χαδεμένο τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου!

Μόνη ἢ Κλυτῖα δὲν ἀκουγε τὰ γέλια, μόνη ἔκεινη δὲν εἶχε μάθει τί γίνονται γύρω της.

Σιωπηλή, ἀφηρημένη κύτταξε τὸν οὐρανὸ, και ὅταν ἔβλεπε τίς πρωῖτες ἀχτίνες τοῦ ἡλίου νὰ ξεπροβάλλουν, ἔλαμπε τὸ πρόσωπο της, τὰ χεῖλια της χαρίζονται, τὰ χέρια ἀπλώνονται, σὺν λουλουδι πού ἀνοίγει τὰ πέταλα του τὴν αὐγῆ...

Και ὄλη μέρα ἔμενε ἐτσι, κυττάζοντας τὸ φλογερὸ ἄρμα νὰ περνα ἀδιάφορο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι της, και λες και λίγο ἀπὸ τὸ φῶς του πῆγαινε και φώλιαζε στὰ μαλλιὰ της, και τὰ μεταμόρφωνε σὲ φλόγες ζωντανῆς γύρω στὴν ἀκίνητη μορφὴ της.

Γελοῦσαν ὄλοι γύρω της, μὰ ἢ Κλυτῖα τρώγονταν ἀπὸ τὴν μεγάλη της ἀγάπη. Τὸ κορμί της ἔλειωνε, ἢ ὄψις της χλόμιανε, τὰ χέρια της γίνονται διάφανα, μόνο τὰ μαλλιὰ της βαρυνὰ και ὀλόχρυσα θύμιζαν ἀκόμα τὴν χαρούμενη νύμφη.

Και μιά μέρα χἀθηκε ἢ Κλυτῖα. Ὅταν φάνηκε ὁ Ἀπόλλων στὸν οὐρανὸ, δὲν ἦταν πιά ἢ μικροῦλα νεράϊδα νὰ τὸν περιμένει με τ' ἀπλωμένα χέρια. Στὴ θέσι της ὄμως φῦτρωσε ἐνα λουλουδι χροσὸ σὺν τὰ μαλλιὰ της, πιστὸ σὺν τὴν καρδιά της.

Σήμερα τὸ λουλουδι αὐτὸ τὸ λέμε ἡλιο, γιατί γυρίζεϊ και κυττάζεϊ τὸν ἡλιο μολὶς φανεῖ, και γέρνει τὸ κεφάλι μολὶς σβύσει ἢ λάμψι του, λες και ἀκόμα τώρα καίεϊ ἢ ἀγάπη τῆς Κλυτῖας μέσα του.

Λογικὴ μιά φορὰ

Ὁ Θεμιστοκλῆς εἶχε ἐνα γιὰ, ὁ ὅποιος κατεχρᾶτο τῆς ἀδυναμίας τῆς μητέρας του.

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς πού βλέπετε ἐδῶ, εἶπε μιά φορὰ ὁ Θεμιστοκλῆς γελώντας πρὸς τοὺς φίλους του, διευθύνει τὴν Ἑλλάδα.

Και βλέποντας τὴν ἀπορία τῶν φίλων του ἐξηγήθηκε:

— Ἀπλούστατα ὁ γιός μου διευθύνει τὴν μητέρα του, ἢ μητέρα του με διευθύνει ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἐγὼ διευθύνω τοὺς Ἀθηναίους και οἱ Ἀθηναῖοι διευθύνουν τοὺς Ἑλλήνας.

O. HANSTEIN

ΣΤΟΥΣ ΔΙΘΕΡΑΣ...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

"Ένα στοίχημα,

Ο κ. Γουίλιαμ "Αλκινσον ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα φύλλο μπλέ χαρτιοῦ καὶ τὸ ἀκούμπησε ἐπάνω στὸ τραπέζι μπροστὰ μας.

Τὰ δύο ξαδέλφια μου ὁ Ρολάνδος καὶ ὁ Ἄλφρέδος ἔρριξαν μιὰ γρήγορη ματιά καὶ καθὼς ἔδειξαν καὶ οἱ δύο μεγάλη ἐκπληξι ἐπλησίασα κι' ἐγὼ κι' ἐκύτταξα.

Τὸ χαρτί ἦταν ἕνα τηλεγράφημα σταλμένο ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη καὶ ἔγραφε μόνον τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις: «All right» (*).

Ἀκολούθησε μία μικρὴ σιωπὴ. Ἐκύτταξα τοὺς τρεῖς νέους κι' ἐπροσπαθοῦσα νὰ καταλάβω τί ἐξέφραζε ἡ φρυσιογνωμία τοῦ καθενός.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κ. "Αλκινσον ἦταν μακροῦλό μὲ μιὰ ἐκφρασι σκληρῆ σωστὴ φρυσιογνωμία Ἀμερικανοῦ, μὲ μπλὲ μάτια καὶ πεταχτὸ σαγόνι ποῦδειχνε ἐνεργητικότητα.

Ὁ ξάδελφος μου Ρολάνδος Παζὲ εἶχε ἕνα κανονικὸ πρόσωπο μιὰ ἐκφρασι γλυκεῖα στὸ βλέμμα καὶ μολοντί δὲν εἶχε τὸ ἀθλητικὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Ἀμερικανοῦ ἔδινε στοὺς ἄλλους τὴν ἐντύπωσι ὅτι ἤξευρε νὰ εἶναι ἀντάρχος μπρὸς στὸν κίνδυνο καὶ νὰ μὴ τὰ χάνη ποτέ.

Ἦταν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀεροπόρους καὶ εἶχε διορισθῆ καθηγητὴς στὸ Ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζέ, ὁ δὲ ἀδελφός του Ἄλφρέδος μικρότερος κατὰ ἕνα χρόνο τοῦ ἔμοιαζε καταπληκτικά. Εἶχε τὴν ἴδια φρυσιογνωμία, τὴν ἴδια ἐκφρασι καὶ ἀκόμη καὶ στίς κινήσεις μοιάζανε σὺν δίδυμοι.

Τοὺς ἀγαποῦσα καὶ τοὺς δυὸ σὺν νῆταν ἀδελφία μου καὶ εἶχαμε συνδεθῆ πολὺ ἰδίως ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ζοῦσα μαζί τους καὶ μοῦχε πολλὲς φορὲς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμῶ τὸν χαρακτήρα τους.

Ἀισθανόμουν ἐπίσης μεγάλη ἐδγνωμοσύνη γι' αὐτούς, γιὰτὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχα χάσει τοὺς γονεῖς μου καὶ εἶχα μεί-

(*) All right: ἀγγλιστί=πολὺ καλά.

νει ὄρφανός μου ἔφεροντο μὲ τὴν μεγαλύτερη καλωσύνη.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἡ μητέρα μου εἶχε μείνει χήρα καὶ θ' ἀναγκαζόταν νὰ μοῦ διακόψη τὶς σπουδές μου ὁ Ρολάνδος τῆς εἶχε γράψῃ νὰ μὲ στείλῃ σ' αὐτὸν νὰ καθήσω μαζί τους κι' ἔτσι χάρις στὴν καλωσύνη τοῦ ξαδέλφου μου μπόρεσα νὰ ἐξακολουθήσω τὶς σπουδές μου καὶ νὰ γερῶ στὸ Πανεπιστήμιο.

Ὁ ἄλλος μου ξάδελφος ὁ Ἄλφρέδος ἦταν ἄριστος μηχανικός, ἀλλὰ δὲν εἶχε κατορθώσει ἀκόμη νὰ βρῆ μιὰ καλὴ θέσι, πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ Ρολάνδου.

Μιὰ μέρα γνωριστήκαμε μὲ τὸν Γουίλιαμ "Αλκινσον ἕνα νεαρὸ Ἀμερικανὸ ποῦ ἦταν γυιὸς ἐνὸς μεγάλου βιομηχάνου καὶ εἶχε σταλῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του στὴν Ἐνδρώπη γιὰ νὰ διαπραγματευθεῖ κάποια ἐμπορικὴ ὑπόθεσι.

Ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς ποῦ εἶχε ἐκτιμῆσῃ ἀμέσως τὸν Ἄλφρέδο τοῦ ἐπρότεινε μιὰ δουλειὰ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο στὸ γραφεῖο ἐνὸς πολνεκατομυριούχου ὀνόματι Γουέμπς. Τοῦ εἶχε γράψῃ καὶ τὸ λακωνικὸ τηλεγράφημα ἦταν ἡ ἀπάντησις ποῦ εἶχαν ἔλθῃ.

Ὁ Ἄλφρέδος ἐκύτταξε τὸν "Αλκινσον καὶ τοῦ εἶπε λιγάκι στενοχωρημένος:

— Τώρα τί πρέπει νὰ κάμω;

Ὁ Ἀμερικανὸς ἔδειξε τὸ ρολόγι.

— Θὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὴ Χάρβη, εἶπε, καὶ θὰ πάρετε τὸ πρῶτο πλοῖο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, γιὰτὶ ἔγραφα στὸν κ. Γουέμπς ὅτι μπορεῖτε ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσία σὲ δέκα πέντε μέρες.

— Μά, αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶναι κέπως πολὺ λακωνικὸ, παρετήρησεν ὁ Ἄλφρέδος. Δὲν ξέρω καλὰ καλὰ τί θέσι εἶναι αὐτὴ ποῦ μοῦ προτείνετε. Τί κάνει αὐτὸς κ. Γουέμπς; Πῶς ἔχει τόση πεποίθησι ὅτι θὰ τὸν ἱκανοποιήσω;

— Ἐχετε ὅσα χρήματα χρειάζονται; διέκομην ὁ "Αλκινσον.

— Ἐχω γιὰ τὸν ναῦλο μου, ἀλλὰ ὄχι περισσότερα...

— Καλὰ, διέκοψε πάλιν ὁ Ἀμερικανὸς μὴ σκοτιζέσθε γιὰ τίποτ' ἄλλο.

— Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ; πάλι «ἀλλὰ»! Μὲ τὰ «ἀλλὰ» δὲν πάει κανεὶς μπροστὰ. Ὁ κ. Γουέμπς εἶναι ἕνας ἀνθρώπος τῆς δουλειᾶς. Σήμερα ἐμπορεῖται μπαμπάκια, αὔριο βάζει μπρὸς σιδηρόδρομο δικὸ του, μεθαύριο θ' ἀγοράσῃ πηγὲς πετρελαίων στὴν Ἀσία ἢ μεταλλεῖο χρυσοῦ στὴ Νότιο Ἀφρική. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχει καθὼς φαίνεται ἀνάγκη ἐνὸς Γάλλου μηχανικοῦ εἰδικοῦ γιὰ ἀσύρματο τηλεγράφο, ὡς ἐσύστησα γιὰτὶ ἐξετίμησα τὴν ἀξία σας μοῦ φαίνεται πῶς δὲν χρειάζεσθε τίποτε περισσότερο γιὰ νὰ κάμετε τὴν τύχη σας. Ἀλλὰ σεῖς οἱ Γάλλοι δὲν ἤσασθε τολμηροὶ εἶσθε λίγο ὄνειροπόλοι. Ἄν διορθώνατε αὐτὸ σας τὸ ἐλάττωμα θὰ εἶχατε μεγάλες ἐπιτυχίες στὴ ζωὴ σας!

Ἐνῶ ὁ "Αλκινσον μιλοῦσε ἐγὼ παρακολουθοῦσα κρυφὰ τὸν Ρολάνδο. Ἦξευρα καλὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ ξαδέλφου μου καὶ ἤμωνα βέβαιος πῶς δὲν θὰ ἄφηνε τὸν Ἀμερικανὸ χωρὶς ἀπάντησι.

— Μ'ἄλλα λόγια, εἶπε, θεωρεῖτε τοὺς συμπατριώτας σας ἀνωτέρους ἀπὸ τοὺς Γάλλους;

— Δὲν φθάνω ὡς ἐκεῖ λέω μόνον πῶς δὲν εἶσθε ἀρκετὰ τολμηροί.

Ὁ Ρολάνδος ἐσηκώθη κι' ἄρχισε νὰ βηματίζῃ μὲ τὰ χεῖρα σταυρωμένα πίσω στὴν πλάτη του. Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα σιάνθηκε ἀπότομα μπρὸς στὸν "Αλκινσον καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶσθε Ἀμερικανὸς δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα.

Ἄκουσα νὰ λένε πῶς οἱ Ἀμερικανοὶ ἀγαποῦν πολὺ τὰ στοιχήματα.

— Ἀκριβῶς ὅπως τὸ λέτε εἶπεν ὁ "Αλκινσον, ἔχετε νὰ μοῦ προτείνετε κανένα στοίχημα;

— Ἴσως, ἀλλὰ πρῶτα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μιὰ ἐρώτησι. Ποιὸς εἶσθε;

— Ποῖος εἶμαι;

— Ναι πρόκειται γιὰ τὸ στοίχημα, τί ἤθελε νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Νὰ παρακολουθήσω μερικὲς δουλειές, γιὰ νὰ γυρίσω στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ μοῦ ἀναθέσῃ ὁ πατέρας μου τὴν διεύθυνσι

ἐνὸς ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια μας.

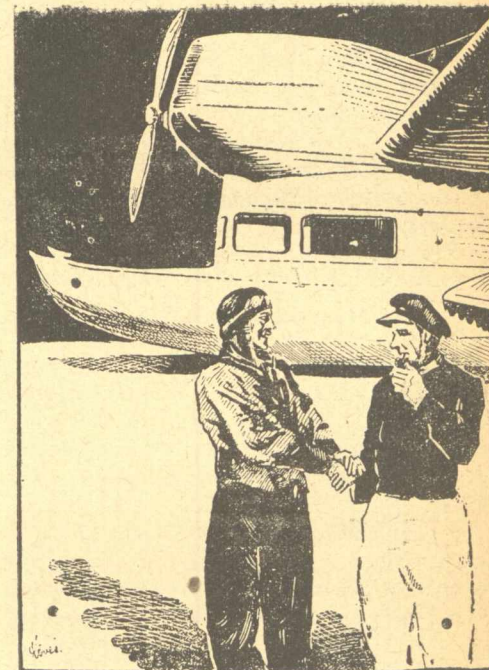
— Πόσων ἐτῶν εἶσθε;

— Εἴκοσι πέντε.

— Ὁραῖα, ἔχομε τὴν ἴδια ἡλικία λοιπόν, ὁ ἀδελφός μου εἶναι νεώτερος κατὰ ἕνα χρόνο. Δηλαδή εἶμαστε ἰσόπαλοι. Ἄς βάλωμε αὐτὸ τὸ στοίχημα; ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας θὰ μπορέσῃ νὰ διαπρέψῃ σὲ διάστημα ἐνὸς χρόνου.

Ὁ "Αλκινσον ἐνθουσιάστηκε.

— Θαναμία! ἐφώναξε, δέχομαι, ὅποιος

... ἦτον καθηγητὴς στὸ Ἀεροδρόμιο τοῦ Μπουρζέ

μπορέσῃ νὰ ἔχῃ τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τί εἶναι τὸ στοίχημα μας;

— 100.000 φράγκα.

— Τὰ ἔχετε;

— Ὅχι καὶ σεῖς κ. "Αλκινσον;

— Οὐτ' ἐγὼ... φρυσικά ὁ πατέρας μου...

— Δεῖπὸν στοιχηματίζομε 100.000 φράγκα ποῦ δὲν τὰ ἔχομε κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρεῖς μας καὶ θὰ χρειασθῆ νὰ τ' ἀποκτήσωμε μὲ τὴν ἱκανότητα μας σ' ἕνα χρόνο.

— Δέχομαι, εἶπεν ὁ Ἄλφρέδος.

— All right, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀμερικανὸς καὶ ποῦ θὰ συναντηθοῦμε τὶς 30 Ἀπριλίου τοῦ ἐρχομένου ἔτους;

— Στὸ ξενοδοχεῖο «Λουτέτσια».

— Σύμφωναι τις 30 Ἀπριλίου σὶς 8 τὸ βράδν.

Οἱ τρεῖς νέοι ἀποχαιρετίσθηκαν μὲ μιὰ θερμὴ χειραφία καὶ ὅταν ὁ Ἀμερικανὸς ἔφυγε εἶπα στὸν ἐξάδελφόν μου :

— Ρολάνδε, πὼς μπόρεσες κ' ἔβαλες τέτοιο στοίχημα; Ἄν χάσης καὶ δὲν ἔχεις νὰ δώσης τὸ ποσό;

— Μὴ φοβάσαι, Ζεράρ, μοῦ εἶπε. Ἄν δὲν πετύχω στὴ ζωὴ δὲν θάχα ἐπιτύχη οὔτε ὁ Ἀλκισον, ἄν ὅμως αὐτὸς κερδίση τότε θὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν ἔχω κερδίση κι' ἐγώ.

— Ἄν σ' ἄκουε κανεὶς θὰ ἔλεγε πὼς ἔχεις ἤδη καταστρώσῃ τὰ σχέδια σου, παρετήρησεν ὁ Ἀλφρέδος.

— Ἄν δὲν τὰ εἶχα καταστρώσῃ δὲν θὰ εἶχα βέβαια τέτοια τόλμη. Ἐμπρός! ἄς ξεκινήσωμε γιὰ τὸ αεροδρόμιο. Μὴ χάνωμε οὔτε στιγμή!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Τὸ Μυστικὸν τοῦ Ρολάνδου

Ὅταν φθάσαμε στὸ αεροδρόμιο τοῦ Μπουρζὲ εἶδαμε κοντὰ στὰ ὑπόστεγα πού εἶχαν γίνῃ γιὰ τὰ καινούρια αεροπλάνα πέντε - ἔξη πρόσωπα πού ἦσαν σταματημένα μπρὸς σὲ μιὰ πινακίδα λευκὴ κι' ἐδιάβαζαν.

Μεταξὺν αὐτῶν βρισκόταν ἕνας ἡλικιωμένος κύριος ψηλὸς μὲ σταχινὰ μαλλιά πού μόλις μᾶς εἶδε ἐπλησίασε τὸν Ρολάνδον τείνοντας τὸ χέρι του. Ἦταν ὁ διευθυντὴς ἐνὸς ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐργουστάσια αεροπλάνων στὴν Γαλλία,

— Σᾶς περιμένα κ. Παζές, εἶπε.

— Τὸ φανταζόμουν, ἀπήντησε ὁ Ρολάνδος μ' ἕνα χαμόγελο.

— Ἐρῆτε λοιπὸν;

— Φυσικὰ. Διάβασα τὴν προκήρυξι.

— Καὶ σᾶς ενδιαφέρει;

— Μάλιστα... Ὡς χθὲς ἤμουν ἀκόμη ἀναποφάσιτος... σήμερον ὅμως τὸ ἔχω πάρῃ ἀπόφασι καὶ ἠθέλα νὰ σᾶς συναντήσω γιὰ νὰ μιλήσωμε.

— Ἔχομε καιρὸ προστά μας γιὰ νὰ μιλήσωμε κ. Παζές.

— Ὅχι πολὺ καιρὸ, γιὰτὶ σὲ μιὰ ὥρα πρέπει νὰ συνοδεύσω τὸν ἀδελφόν μου στὸν σταθμὸν Σαιν Λαζάρ.

— Ὁ ἀδελφός σας φεύγει;

— Ναί, φεύγει γιὰ τὸν Ἅγιον Φραγκίσκο.

Πηγαίνει ν' ἀναλάβῃ ὑπηρεσία στὸν Γουέμπς.

— Στοῦ κ. Γουέμπς;

— Ναί στοῦ κ. Ἰωσήφ Γουέμπς πού συνέταξε αὐτὴ τὴν προκήρυξι.

Ἐνῶ ἀκούαμε αὐτὸν τὸν διάλογο ὁ ἐξάδελφός μου Ἀλφρέδος κι' ἐγὼ σπάζαμε τὸ κεφάλι μας γιὰ νὰ καταλάβωμε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἀλλὰ δὲν ἐλέγαμε λέξι κ' ἐπεριμέναμε ὑπομονητικὰ.

Ἐὐτυχῶς σὲ λίγο ἡ περιεργειὰ μας ἰσονοποιεῖτο.

— Ἴδου λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται, ἔλεγε πεν ὁ ἡλικιωμένος κύριος. Ἰδρῦθηκε στὴν Ἀμερικὴ ἕνας Σύνδεσμος ἀεροπορίας πού ἐπι κεφαλῆς τοῦ κ. Βενιαμὶν Ἀλκισον καὶ Ἰωσήφ Γουέμπς καὶ οἱ κύριοι αὐτοὶ προσφέρουν ὡς ἀμοιβὴν 50 000 δολλάρων στὸν αεροπόρο πού θὰ κάμῃ τὸν γύρον τοῦ κόσμου καὶ θὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιον ρεκόρ κάνοντας ὀκτὼ μόνον σταθμούς καὶ διαλέγοντας γιὰ ξεκίνημα ὄποια πόλι θέλει.

— Πολὴ καλὰ, εἶπεν ὁ Ρολάνδος. Φοβάζομαι ὅτι ὁ νέος τύπος τῶν αεροπλάνων σας εἶναι κατάλληλος γιὰ μιὰ τέτοια διαδρομή.

— Μ' ἄλλους λόγους θὰ διανύσετε 33 000 χιλιόμετρα.

— Καὶ ἀφοῦ ὁ νέος τύπος σας διανύει 150 χιλιόμετρα τὴν ὥραν θὰ χρειασθῶν 22 ὥρες ἢ ἄν προτιμᾶτε 10 μέρες μαζὺ μετὰ τοὺς ὀκτὼ σταθμούς 18 μέρες. Ἄν ἄπαυτον ἐπιτρέπεται νὰ πάρῃ κανεὶς κ' ἐπιβάτη;

— Βεβαίως.

— Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν διαλέξω ἐπιβάτην;

— Φυσικὰ.

— Πότε θὰ εἶναι ἔτοιμο τὸ αεροπλάνον;

— Στὸν ἐκτάκτον ἀναλόγον. Κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς Νέας Ὑόρκης πὼς θὰ εἶναι ἔτοιμος νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μπουρζὲ σὲ πέντε ἑβδομάδες.

— Σύμφωναι κ. Παζές. Τὸ αεροπλάνον εἶναι ἔτοιμο αὔριον τὰ ξημερώματα.

Ἀποχαιρετήσαμε κι' ἐγνωρίσαμε στὸν κύριον. Δὲν εἶχαμε παρά μετρημένα λεπτά γιὰ νὰ ἐτοιμώσωμε τὰ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀλφρέδου καὶ σὲ λίγο τὸν βλέπαμε πού φεύγει μὲ τὴν ταχεῖα ἀμαξοστοιχίαν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδν ὅταν βρεθῆκαμε μὲ

μὲ τὸν Ρολάνδον στὸ μικρὸ μας σπίτι τῆς ὁδοῦ Βωζιωῦ ἀισθάνθηκα μιὰ ἀπέραντη θλίψιν. Ὁ Ἀλφρέδος εἶχε φύγει, σὲ λίγο θὰ ἔχανα καὶ τὸν Ρολάνδον καὶ θὰ ἔμενα μόνος. Ὅσο ἐτοιμάζα τὸ βραδνὸν μας γεῦμα ὁ Ρολάνδος ἦταν σκυνένος πάνω σ' ἕνα γεωγραφικὸν χάρτη καὶ κατέστρωνε τὸ δρομολόγιόν του ἐνῶ συγχρόνως ἐπιθύριζε:

— Πρέπει ν' ἀποδείξωμε στοὺς Ἀμερικανούς πὼς οἱ Γάλλοι εἶναι τολμηροί. Θὰ καταρρίψω τὸ παγκόσμιον ρεκόρ.

Δὲν ἔλεγα λέξι καὶ ὅταν καθήσαμε νὰ φᾶμε δὲν εἶχα διόλου ὄρεξι καὶ εἶχα ὕφος σκεπτικὸν καὶ μελαγχολικόν.

— Ὅταν φθάσομε στὴ Βομβάην, εἶπε ἔξαφνα ὁ Ρολάνδος, πιστεύω νάχης περισσώτερη ὄρεξι.

Αἰσθάνθηκα τὴ φωνὴν μου νὰ πνίγεται μέσα στὸν λάρυνγά μου... δὲν τολμούσα νὰ καταλάβω καὶ μπόρεσα μόνον νὰ ψιθυρίσω:

— Ρολάνδε...

Δὲν πιστεύω βέβαια ν' ἀρνηθῆς νὰ με συνοδεύσῃς; μοῦ εἶπεν ὁ ἐξάδελφός μου.

(Ἄκολοιθεῖ)

Ἐνα στοίχημα

Ἐνας κύριος καθόταν στὸ καφενεῖο καὶ ἀπολάμβανε τὸν καφέ του ἐνῶ στὰ πόδια του ἦταν ἑξαπλωμένον ἕνα μεγαλόσωμο σκυλί.

Δύο περαστικοὶ πού τὸν εἶδαν εἶπαν:

— Νὰ κάποιος πού δὲν ἔχει νὰ φοβάται τίποτε, μὲ αὐτὸ τὸ θηρίον στὰ πόδια του.

— Βάζω στοίχημα πὼς κ' ἂν κάναμε κάτι στὸν ἀφέντην του τὸ σκυλί δὲν θὰ κουνιόταν ἀπὸ τὴ θέσιν του.

— Δοκιμάζουμε;

— Δοκιμάζουμε καὶ μάλιστα βάζομε στοίχημα ἂν θέλῃς ἕνα ἑκατοστάριον. Δίνεις ἐστὶ ἕνα χαστουκὶ στὸν κύριον;

— Δίνω μὰ ἂν ὀρμήσῃ ἀπάνω μου ὁ σκύλος θὰ μὲ γλιτώσῃ καὶ θὰ μοῦ δώσῃ καὶ τὸ ἑκατοστάριον.

— Σύμφωναι.

Ὁ ἄλλος δίνει ἕνα χαστουκὶ στὸν ἀνύποπτον κύριον καὶ τὸ σκυλί δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέσιν του.

— Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, λέει ὁ ἐπιτεθῆς, μὲ εἶχα βάλει στοίχημα μὲ τὸν φίλον μου ὅτι δὲν θὰ σᾶς ὑπερασπιζόταν τὸ σκυλί σας.

— Μὰ δὲν εἶναι δικό μου τὸ σκυλί, ἀπήντησεν ἑκεῖνος!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ ὑποπρῆτης αὐτὸ ἔγινε ἀβέντης

Τὸ διάβασα κ' αὐτὸ στὴν ἐφημερίδα.

Βρῆκαν μιὰ ζητιάναν νεκρὴν στὸ δρόμον. Καὶ καθὼς τὴν πῆραν νὰ τὴν θάψουν ἀνεκάλυψαν ἐπάνω της, κρυμμένα σὲ μιὰ τσέπη τοῦ φορέματος της πολλὰ χιλιάρικα. Δὲν τὰ εἶχε κλέψῃ βέβαια. Ἀλλὰ τὰ εἶχε μαζέψῃ δεκάρα δεκάρα ἀπὸ τις ἐλεημοσύνας πού τις ἔκαμαν οἱ φιλόφρονες. Νὰ λοιπὸν μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα πού δὲν ἐπρόφθασε νὰ χαρῆ ὅσα εἶχε κατορθώσῃ νὰ θησαυρίσῃ ζητιανεύοντας.

Τὴν βρῆκε ξαφνικὰ ὁ θάνατος.

Ἡ Ζητιάναν πού πέθανε ξαφνικὰ δὲν ἦταν φτωχή. Εἶχε ἐπάνω της μιὰ ὀλόκληρη περιουσία, μὲ τὴν ὅποια θὰ μπορούσε νὰ περάσῃ ἀναπαυτικὰ τὴ ζωὴν της. Μὰ εἶχε καὶ ἕνα πάθος: τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας. Προτιμοῦσε νὰ στερεῖται ἀπὸ ὅλα, νὰ γυρίζῃ κουρελιασμένη καὶ βρωμερὴ, νὰ κοιμᾶται στίς γωνίας τοῦ δρόμου, ν' ἀπλώνῃ διαρκῶς τὸ χέρι καὶ νὰ γυροῖ ἐλεημοσύνην, γιὰ νὰ μαζεύῃ διαρκῶς στὸ σακκούλι της. Ἄν τὴν ρωτοῦσε κανεὶς τί τὰ θέλει ὅλα αὐτὰ τὰ χροῖματα ἀφοῦ δὲν τὰ ξοδεῖται εἶμαι βέβαιος πὼς θ' ἀπαντοῦσε:

— Θέλω νὰ τάχω γιὰ τὰ στερνά μου. Ὅταν πᾶ θὰ εἶμαι πολὺ γρηά καὶ δὲν θὰ μπορῶ νὰ περατήσω.

Ἐτσι ὅμως δικαιολογοῦνται ὅλοι αὐτοὶ πού γίνονται σκλάβοι τοῦ πάθους των.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεύρῃ πότε θὰ ἐλθὸν τὰ ὑστερινά του. Οὔτε πόσο θὰ ζήσῃ γιὰ νὰ κανόνισῃ ἀνάλογα τὴν ζωὴν του. Κ' ἐνῶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ φιλάργυροι θὰ μπορούσαν πολὺ καλὰ νὰ περάσουν μιὰ ἀνθρώπινον ζωὴν καὶ νὰ φανοῦν χρήσιμοι καὶ σὶν ἑαυτῶν καὶ σὶν τοῦ κόσμου, ζοῦν δυστυχισμένοι καὶ στερημένοι ἀπὸ ὅλα ἕως τὴν στιγμήν πού ἔρχεται ὁ θάνατος καὶ τοὺς ὀδηγεῖ στὸ νεκροταφεῖον.

Μιὰ φροά κ' ἕνα καιρὸ, σὶα πολὺ παλιὰ χρόνια, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν χρήματα: Ἔζουσταν εὐτυχισμένοι, ἀπὸ τὰ προϊόντα τῆς γῆς καὶ ἔκαμαν ἀνταλλαγὴν μεταξὺ των τῶν εἰδῶν πού ἐχρηματίζοντο. Ὁ ἕνας εἶδνε λάδι καὶ ἔφερεν μαλλί γιὰ νὰ ὑφάνῃ τὰ φορέματα του.

Βρεθῆκε ὅμως κάποιος κάποτε πού γιὰ εὐκολία ἀνεκάλυψε τὸ χρῆμα. Κατασκέυασε νομίσματα. Αὐτὸ ὅμως στάθηκε ἢ καταστροφὴ τῶν ἀνθρώπων. Ἄντι νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ χρῆμα ὡς μέσον ἀνταλλαγτικόν, κατήντησαν στὸ τέλος νὰ γίνονιν οἱ σκλάβοι του. Καὶ ἀπὸ ὑπέρτης τῶν ἀνθρώπων, τὸ νόμισμα ἔγινε ὁ ἀφέντης των.

Δὲν ἔλω βέβαια νὰ πῶ μὲ αὐτά, πὼς πρέπει νὰ τὸ σκορποῦμε χωρὶς σκοπὸν ὅταν τὸ ἔχομε. Ἀλλὰ νὰ κάνωμε λογικὴ χρῆσιν καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ νομίζωμε πὼς ὅλη ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὰ χρήματα. Κάθε ἄλλο. Ἡ εὐτυχία βρῖσκεται ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸν πλοῦτον. Καὶ ἂν θέλατε στὸ ἐρχόμενον θὰ σκεφθοῦμε νὰ ἰδοῦμε τί εἶναι ἀλήθεια ἡ εὐτυχία καὶ πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν βρῆ χωρὶς καὶ νὰ πολυκοιποῖ. ΦΙΓΚΑΡΩ

ΜΙΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΑΣΚΗΣΙΣ

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΚΑΚΙ

Ἐάν ὑπάρξει ἕνα ψυχαγωγικὸ παίγνιδι πού ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους διετηρήθη ἕως τὴν ἐποχὴν μας, μὲ μικρὸς μόνον παραλλαγές, τὸ παίγνιδι αὐτὸ εἶναι βέβαια τὸ «ζατρίκιον» ὅπως τὸ ἔλεγαν ἑλληνικὰ ἄλλοτε, ἢ τὸ «σκάκι» ὅπως ἐπεκράτησε περὶ νὰ τὸ λέγωμε σήμερον.

Τὴν αἰωνόβια αὐτὴ ζωὴ του, τὸ «σκάκι» τὴν χρωστεῖ κυρίως στὸ γεγονός ὅτι δὲν εἶναι μόνον ψυχαγωγικὸ παίγνιδι. Εἶναι ταυτοχρόνως καὶ διδακτικὸ ὅσον κανένα ἄλλο. Ἀναπτύσσει τὴν ἀντίληψιν, προκαλεῖ τὴν σκέψιν, καλλιεργεῖ τὴν παρατηρητικὴν καὶ κάμνει τὸν παίκτη ν' ἀποκτήσῃ σιγᾶ-σιγὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀρετὰς πού χρειάζονται εἰς τὴν ζωὴν.

Ὅποιος παίζει «σκάκι» δὲν μπορεῖ νὰ περημένην τίποτε ἀπὸ τὴν τύχην. Ὅλα του καὶ ἡ παραμικροτέρα κίνησις ἀκόμῃ εἶναι μαθηματικὰ ὑπολογισμένα. Καὶ ἡ νίκη κερδίζεται πραγματικὰ μὲ τὴν ἀξίαν τὴν προσωπικὴν τοῦ παίκτη.

Τὰ «Ἑλληνόπουλα» πιστεύουν ὅτι προσφέρουν στοὺς μικροὺς ἀναγνώστας καὶ τὶς ἀναγνώστριες τῶν μιᾶ εὐκαιρία ψυχαγωγίας καὶ διδασκαλίας ταυτοχρόνως, ἀφιερώνοντα ἀπὸ σήμερον τακτικὰ ἰδιαίτερην στήλην γιὰ τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ προβλήματα τοῦ «σκακιού». Ἔτσι οἱ μικροὶ φίλοι μας ὅχι μόνον θὰ μάθουν πὼς παίζεται τὸ ὠραιότερο αὐτὸ παίγνιδι, ἀλλὰ καὶ θὰ διδαχθοῦν νὰ παίζουν καλὰ σύμφωνα μὲ τοὺς κλασσικοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι τὸ κυβερνοῦν. Τώρα μάλιστα πού ἡ Χ.Α.Ν. ἐτοιμάζει καὶ πανελληνίους διαγωνισμοὺς σκακιού, τὰ «τουρνουά» πού συνειθίζονται ἰσὺν πολὺ στὴν Εὐρώπην, ἡ διδασκαλία τοῦ σκακιού νομίζομε πὼς θὰ εἶνε χρήσιμη καὶ ὅτι ἡ στήλη μας αὐτὴ θὰ ὠφελήσῃ καὶ ἐκείνους ἀκόμῃ πού ξεύρουν ἤδη νὰ παίζουν σκάκι.

* *

Τὸ «σκάκι» εἶναι ἕνα παίγνιδι πού μοιάζει στὶς γενικὰς γραμμὰς μὲ τὴν «ντάμα». Παίζεται ἐπάνω εἰς ἕνα τετράγωνο ἐπίπεδο, τὴν «σκακέρα» λεγομένη, ἢ ὁποία εἶναι διηρημένη εἰς 64 ἄσπρα καὶ μαῦρα τετραγωνίδια πού τὰ λέγουν «κάζες». Στὰ τετρα-

γωνίδια αὐτὰ κινεῖται δύο ἀντίπαλοι στρατοὶ ὁ ἄσπρος καὶ ὁ μαῦρος ἀποτελούμενοι ἀπὸ 16 πεσσούς ὁ καθένας δηλαδὴ ἀπὸ 1 βασιλέα (B) 1 βασίλισσαν (βς) 2 πύργους (Π) 2 ἄλογα (Α) 2 τρελλοὺς (T) καὶ 8 πεσσοῦς πού καλοῦνται πιόνια καὶ γράφονται (π).

Ἰδοὺ πὼς ζωγραφίζονται τὰ κομμάτια:

Ἄσπρα		Μαῦρα
	B. — Βασιλεὺς. — B	
	βς. — Βασίλισσα — βς	
	Π. — Πύργος. — Π	
	T. — Τρελλός. — T	
	A. — Ἄλογο. — A	
	π. — πόνι. — π	

Κάθε ἕνα ἀπὸ τὰ κομμάτια αὐτὰ ἔχει καὶ ξεχωριστὴ ἐντελῶς κίνησις, τὴν ὁποία θὰ ἐξηγήσωμε πέρα κάτω.

Πρὶν ἀπ' αὐτὸ ὅμως θὰ ἐξηγήσωμε πὼς τοποθετοῦνται στὴν ἀρχὴ τοῦ παίγνιδι τοὺς κομμάτια καὶ πὼς γράφονται συνθηματικὰ οἱ κινήσεις.

Καὶ ἐν πρώτοις ἡ σκακέρα τοποθετεῖται μεταξὺ τῶν δύο παικτῶν κατὰ ἰσόπον ὥστε δεξιὰ του ὁ καθένας νὰ ἔχη τὸ λευκὸ γωνιαῖο τετραγωνίδιον (τὴν κάζα δηλαδὴ) καὶ ὄχι τὸ μαῦρο, πού πρέπει πάντα νὰ εἶναι ἀριστερὰ του, διότι ἄλλως ὀλόκληρο τὸ παίγνιδι εἶναι ἐσφαλμένο καὶ ἄκυρο.

Ἐπάνω εἰς τὴν σκακέραν τοποθετοῦνται τὰ διάφορα κομμάτια κατὰ τὴν σειρὰν πού βλέπετε εἰς τὸν πίνακα 1.

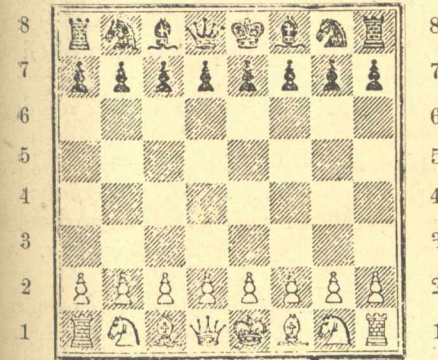
Εἰς τὴν πρώτην δηλαδὴ σειρὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ παίκτη τοποθετοῦνται ὁ Βασιλεὺς, ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ὅλοι, εἰς δὲ τὴν δευτέραν σειρὰν οἱ πεσσοὶ στρατιῶται τὰ πιόνια.

Γιὰ νὰ μὴν κάμετε λάθος εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν κομματιῶν, νὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἡ βασίλισσα τοποθετεῖται εἰς τὸ χρώμα της. δηλαδὴ εἰς τὴν ἄσπρην κάζαν ἢ ἄσπρην βασίλισσα καὶ εἰς τὴν μαύρην ἢ μαύρην, ὅπως βλέπετε καὶ εἰς τὸν πίνακα 1.

Ὅταν λοιπὸν τοποθετήσετε σωστὰ τὴν βασιλίссά σας, τότε θέτετε τὸν Βασιλέα παραπλευρῶς της καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο παρατάσετε κατὰ σειρὰν ἀπὸ ἕνα τρελλόν, ἕνα ἄλογο καὶ ἕνα πύργον, οὕτως ὥστε οἱ πύργοι νὰ κατέχουν τὶς δύο γωνίας τῆς γραμμῆς.

Αὕτη εἶναι ἡ παράταξις τῶν δύο στρατῶν πρὶν ἀρχίσουν τὴν μάχην.

α β γ δ ε ζ η θ

Πίναξ 1.—Ἡ παράταξις τῶν ἀντιπάλων

Γιὰ τὴν γραφὴν τῶν προβλημάτων χρησιμοποιεῖται τὸ ἀκόλουθον σύστημα:

Αἱ κάθετοι γραμμαὶ τῆς σκακέρας ἀριθμοῦνται μὲ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαριθμητοῦ.

Ἡ πρώτη ἐξ ἀριστερῶν α, ἡ δευτέρα β, ἡ τρίτη γ καὶ οὕτω καθεξῆς ἕως τὸ θ.

Αἱ ὀριζόντιοι δὲ μὲ ἀριθμοὺς ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ἄσπρων. Ἡ πρώτη 1, ἡ δευτέρα 2 καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥστε ἡ τελευταία σειρὰ ὅπου εὐρίσκεται ὁ μαῦρος βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀξιωματικούς του ἔχει τὸν ἀριθμὸν 8.

Ὅταν λοιπὸν θέλωμε νὰ γράψωμε ποία κίνησι ἑνὸς κομματιοῦ σημειώσωμε: βς δ 1—η4 δηλαδὴ ἡ βασίλισσα ἀπὸ τὴν θέσιν της δ 1 θὰ κινήθῃ εἰς τὴν θέσιν η 4.

Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν γράφονται αἱ κινήσεις καὶ ἡμπορεῖ κανεὶς εἰς τὸ χαρτὶ νὰ γράψῃ μία ὀλόκληρον παρτίδα ὅπως θὰ ἴδοιμε πιὸ κάτω.

Παρακαλῶ τῶρα τοὺς μικροὺς μας φίλους καὶ τὶς φίλες νὰ μελετήσουν καλὰ ὅσα ἔγραψα καθὼς καὶ τὸν πίνακα πού δημοσιεύεται ὥστε νὰ καταλάβουν καλὰ τὶς βασικὰς αὐτὰς ἀρχὰς καὶ νὰ ἐτοιμασθοῦν, διότι εἰς τὸ ἐρχόμενον θὰ μάθωμε πὼς κινεῖται κάθε κομμάτι.

Μία ἀπάντησις

Ἐνας φτωχὸς εἶχε ἀποπειραθῆ δυὸ φορές ν' αὐτοκτονήσει πέφτοντας στὴ θάλασσαν, μὰ τὸν εἶχε σώσῃ ἕνας χωρικός.

Τὴν τρίτην φορὰ ὁ φτωχὸς ἐκρεμάσθηκε ἀπὸ ἕνα δένδρον κι' ἐπνίγηκε αὕτῃ τῇ φορὰ χωρὶς νὰ τὸν γλυτώσῃ κανεὶς.

Πὼς τὸν ἄφησες νὰ πνιγῆ ἔτσι μπροστὰ στὰ μάτια σου; ἐρώτησαν τὸν χωρικὸν ὅταν εὕρηκαν τὸν κρεμασμένο.

Καὶ αὐτὸ ἀπήντησε μὲ μεγάλη ἀφέλεια.

—Νὰ σᾶς πῶ ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου τὸν εἶχα βγάλη ἀπὸ τὴ θάλασσαν καὶ ἦταν μουσκέμα νόμισα πὼς κρεμάστηκε γιὰ νὰ στεγνώσῃ.

Ἐστὸ μάθημα

Ἡ διδασκάλισσα.—Τί εἶναι μνημονικὸ Ἑλένη;

Ἑλένη.—Ἐκεῖνο πού μᾶς κάνει καὶ ξεχνοῦμε ὅ,τι μαθαίνουμε.

Ἐστὸν ἀστερονομία

—Κύτταξε, Γιῶργο τί ὠραῖος πού εἶναι ὁ οὐρανός.

—Πολὺ ὠραῖος, θεεῖ μου, καὶ φαντάσου πὼς τὸν βλέπουμε ἀνάποδα.

Ἐστὸ ἀδικο ῥαπάριον

—Γιατρέ μου, δὲν μπορῶ πιὰ νὰ φάω τίποτε, δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν.

—Καὶ παραπονεῖσθε ἀντὶ νὰ χαίρεσθε μὲ τὴ σημερινὴ ἀκρίβεια τῆς ζωῆς;

Ἐστὸ μάθημα ζωγραφικῆς

Ὁ καθηγητής.—Ποῦ εἶναι ἡ πάπις Κωστάκη, δὲν τὶς βλέπω;

Κωστάκης.—Εἶναι μέσα στὸ νερό, κύριε καθηγητὰ γι' αὐτὸ δὲν τὶς βλέπετε.

Ἐστὸ ξενοδοχεῖο

—Γκαρσόν, γιατί μού περνᾶς στὸν λογαριασμὸ δυὸ σουπες ἀφοῦ μου ἔφερες ἕνα μόνο πιάτο;

—Γιατί ἐλογάριασα κι' ἐκεῖνο πού ἀδειασα ἀπάνω σας.

Ἐστὸν ὑπολογισμὸς

Ὁ Γιατρός.—Μὲ κάθε ποτήρι οἰνόπνευμα πού πίνεις λιγοστεύεις κατὰ μιὰ μέρα τὴ ζωὴ σου.

Ὁ Μέθυσος.—Μὰ τότε, γιατρέ μου, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχα πεθάνει ἐδῶ καὶ διακόσια χρόνια.

Τὰ καιρνίδα τῆς Ριχῆς

Θυμῶσθε βέβαια τί τραβῆξε ἡ Λιλῆ μὲ τὸ παιῖνι τῆς, ποῦ γὰκοῦστε ὅμως τώρα καὶ τὴν ἐκδίκησι τοῦ χαρταετοῦ τῆς.

Τὸ ἄλλο πρῶτ ὁ ἄνεμος φρσοῦσε δυνατὰ καὶ ὁ χαρταετὸς ριγμένος ἀνάμεσα στ' ἄλλα παιρνίδια, αἰσθανόταν τὴν ἀνυπομονησία νὰ τρίξη τὰ καλάμια του.

— Ἀυτὸς εἶνε καιρὸς γιὰ μένα, ψιθύριζε, μὰ δὲν πρόφθασε νὰ τὸ πῆ και τὰ ποῦ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει μέσα ἡ Λιλῆ.

— Ποῦ εἶνε ὁ ἀετὸς μου, φωνάζει, καὶ γιὰ νὰ τὸν βρῆ βάζει, κατὰ τὴν καλή τῆς συνήθεια, ἄνω κάτω ὅλα τὰ παιρνίδια.

— "Α! χάτος. Εἴμαστε σήμερα γιὰ τὸν Ἀνκαβητό, μὲ τὸν ἄνεμο ποῦ φρσαῖε ὁ ἀετὸς μου θὰ φθάσει ὡς τὸν οὐρανὸ.

Ἡ Λιλῆ κατοικοῦσε στοὺς πρόποδας τοῦ Ἀνκαβητοῦ καὶ κάποτε, ὅταν ἔδινε τὸ λόγο τῆς πὸς θάταν φρόνιμη, τὴν ἀφιναν νὰ σκαρφαλῶνη τὸ πρῶτ μόνη τῆς ὡς τὴν κορυφή.

"Ἐτσι κι' ἔγεινε ἐκεῖνο τὸ πρῶτ. Καθὼς ὅμως ἡ Λιλῆ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βλέπει τὸν Γιαννάκη καὶ τὴν Λιζούλα ποῦ ἤρχοντο πρὸς τὰ ἐκεῖ κρατῶντας κι' αὐτοὶ τοὺς ἀετούς τους.

— Ἐλάτε, ἐλάτε, παιρνία, τοὺς φωνάζει ἡ Λιλῆ πᾶμε γρήγορα πρὶν πέσει ὁ ἄνεμος νὰ πετάξωμε τοὺς ἀετούς μας.

Καὶ τὰ τρία παιδάκια ἀνεβαίνουν τρέχοντας τὰ πλατυὰ σκαλιά τοῦ Ἀνκαβητοῦ.

Εἶχαν φθάσει σχεδὸν ὡς τὴν κορυφή ὅταν ἡ Λιλῆ τοὺς λέει :

— Ἐδῶ ἡ θέσις εἶνε καλή, γιὰ νὰ δοῦμε ποῖος ἀπ' ὅλους θὰ πετάξη πιδ ψηλά!

Ἀκουμπάει χάμω τὸν ἀετὸ τῆς κι' ἀρχίζει νὰ ξετυλίγη τὸ σπάγγο. Ὁ ἀετὸς ὅμως δὲν βασιυτόταν πιδ κι' ὅλο κουνιύταν. Ἡ Λιλῆ θυμωμένη τοῦ δίνει μιὰ κλωτσιά.

— Ἀ! ἔτσι εἶσαι, σκέπτεται ὁ ἀετὸς, τώρα θὰ δῆς τί θὰ σοῦ φτιάξω.

Ἡ Λιζούλα κι' ὁ Γιαννάκης πετάξαν

κιάλα τοὺς δικούς τους, μὰ ὁ σπάγγο τῆς Λιλῆς εἶνε τόσο μπενδεμένος ποῦ ἀκόμα τυραγιέται μ' αὐτόν.

Στὸ τέλος ὅλα εἶνε ἔτοιμα καὶ τὸν ἀφιναν ἐλεύθερο.

Αὐτὸ περιμένε κι' ὁ ἀετὸς τῆς Λιλῆς καὶ ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει κι' ὅλο ν' ἀνεβαίνει.

— Κνιτᾶξε, κνιτᾶξε τὸν χαρταετὸ μου φωνάζει ἡ Λιλῆ μὲ ὑπερηφάνεια, πιδ τοὺς πέρασε τοὺς δικούς σας!

— Πρόσεχε, πρόσεχε, τῆς φωνάζει ὁ Γιαννάκης, ξετύλιξες ὅλο σου τὸ σπάγγο καὶ δὲ θὰ μπορέσης πιδ νὰ τὸν κρατήσης, θὰ σοῦ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια.

— Γι' αὐτὸ σκοτιζέσαι λέει ἡ Λιλῆ, νὰ δῆς τί θὰ κάνω, θὰ δέσω τὸ σπάγγο γύρω στὴ μέση μου καὶ τότε σὸν θέλει ἂς φύγη.

Κι' ἀμέσως ἡ Λιλῆ βάζει σὲ πρᾶξι τὰ λόγια τῆς. Ὁ χαρταετὸς ἀνεβαίνει κι' ὅλο ἀνεβαίνει καὶ δὸς του καὶ τραβάει τὸ σπάγγο.

— Ἀχ νὰ μποροῦσα νὰ τῆς ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια τῆς, σκέπτεται ὁ ἀετὸς, γιὰ νὰ τὴν μάθω ἐγὼ ἄλλη φορὰ νὰ με κακομεταχειρίζεται. Κι' ὅλο τραβάει περισσότερα. Μὰ ὁ σπάγγος γερὰ δεμένος γύρω στὴ μέση τῆς Λιλῆς τὸν κρατᾶει φυλακισμένο.

Μὰ τί συμβαίνει λοιπὸν ἔξαφνα;

— Λιλῆ, Λιλῆ, φωνάζει ὁ Γιαννάκης, λύσε τὸ σπάγγο, λύσε τὸν γρήγορα, ὁ ἀετὸς σὲ σηκώνει στὸν ἄερα!

— Λιζούλα, Γιαννάκη, βοηθήστε με, φωνάζει ἡ Λιλῆ, δὲν πατάω πιδ στὴ γῆ.

Κι' αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια. Ὁ ἀετὸς μὲ τὴν φῶρα ποῦχε πάρει, τραβῆξε καὶ τὴ Λιλῆ μαζύ του στὸν ἄερα.

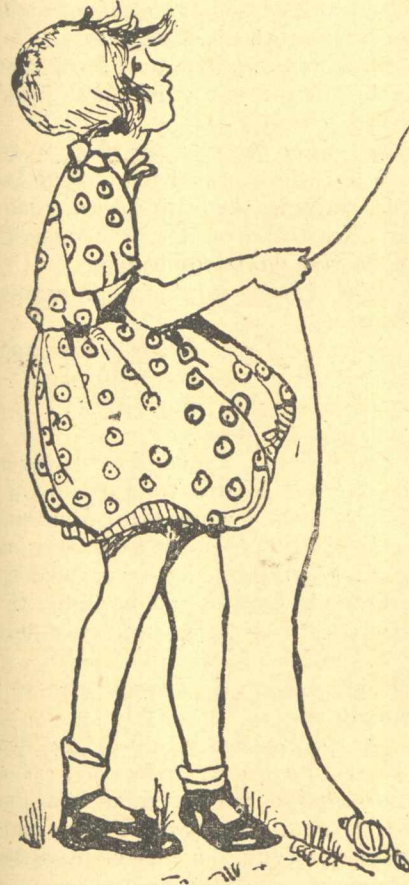
Ἡ Λιλῆ τὰ εἶχε χάσει, σηκωνόταν ὅλο πιδ ψηλά, πιδ ψηλά, περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὰ σπιτία, τῖς ταράτσες, τῖς καμινάδες.

— Ἀλλοίμονο ἂν σπάσει ὁ σπάγγος, σκεπτότανε παραζαλισμένη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ ἀετὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ κάτω.

— Τί εἶναι τοῦτο, φώναξε βλέποντας τὴ Λιλῆ νὰ κρέμεται στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγο! δὲ λέω ἤθελα νὰ τὴν ἐκδικηθῶ ὄχι ὅμως καὶ νὰ τὴν σκοτώσω! Ποῦ νᾶμαστε ἔραγε τώρα; Ἀ νὰ, ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς κυρᾶς μου, θὰ κνιτᾶξω νὰ κατέβω σιγὰ σιγὰ, γιὰ νὰ μὴ τῆς κάνω κακό.

Προσπαθῶντας ὅμως ὁ ἀετὸς νὰ κατεβῆ κόντρα στὸν ἄνεμο, βρῆκε τέτοια ἀντίστιασι,

νὰ τῆς τὴν ἀγριοκνύτταζε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἄφρησε αὐτὰ τὰ παραμύθια, σκαρφᾶλωςες ἀπάνω στὴν πορτοκαλιά, ἔρριξες σχεδὸν ὅλη τὰ πορτοκαλία καὶ τώρα δὲν ξέρεις πὸς νὰ δικαιολογηθῆς.

Καὶ ἡ Λιλῆ μ' ὅλα ὅσα τραβῆξε ἔβλεπε πὸς οὔτε κἂν τὴν ἐπίστευαν.

Γιὰ νὰ γελᾶτε

Ὁ κροεπῶλης σ' ἔναν περαστικὸ κύριο.
— Ὁ σκύλος σας μοῦ ἄρκαξε μιὰ κοτολέττα.
Ὁ κύριος.— Καλὰ ποῦ μοῦ τὸ εἶπες γιὰ νὰ μὴ τοῦ δώσω νὰ φάη σῆμερα.

Χ Χ Χ

Ἐνα ἄλογο πέταξε κάτω ἕναν κβαλλάρη κι' ἕνας διαβάτης ποῦ τὸν πλησιάζει γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει νὰ σηκωθῆ τὸν ρωτᾶ :

— Πρῶτη φορὰ, κύριε, ποῦ ἀνεβαίνετε σὲ ἄλογο;
— Ὅχι, ἀπαντᾶ αὐτὸς τρίβοντας τὰ πλευρὰ του, μὰ ἀσφαλῶς εἶναι ἡ τελευταία.

Χ Χ Χ

Μεταξὺ ξενοδόχων.
— Ἄκους νὰ μοῦ βάλουν 500 δραχμὲς πρόστιμο γιὰ μιὰ στάλα μαργαρίνη ποῦχα βάλῃ στὸ βούτυρο.

— Φαντάζομαι πόση θὰ βάλῃς τώρα γιὰ νὰ βγάλῃς τὰ λεπτὰ αὐτὰ ποῦδωσες.

Χ Χ Χ

Δύο κύριοι ἀλληλοσπρώχνονται καθὼς διασταυρώνονται στὸ δρόμο κι' ὁ ἕνας φωνάζει στὸν ἄλλον :

— Στραβὸς εἶσαι χριστιανέ μου;
Καὶ σὲ λίγο προσθέτει :
— Μὴ μοῦ ἀπαντήσης, γιατί εἶμαι κουνφός.

Χ Χ Χ

Μιά, κυρί, δίνει ἐλσημοσύνη σ' ἕνα φτωχὸ ποῦ ἔχει μόνο ἕνα πόδι μὰ ἔξαφνα στέκεται καὶ τὸν κνιτᾶζει σαρκτικῆ.

— Μπά, τοῦ λέει, χθὲς σοῦλειπε τὸ δεξὶ πόδι, σῆμερα σοῦ λείπει τὸ ἀριστερό.

— Ναί, κυρία μου, ἔχεις δίκη, ἀναγκάζομαι ν' ἀλλάξω γιὰ νὰ λυώνω καὶ τὰ δυὸ μου παπούτσια. Στοιχίζουν τόσο πολὺ!

Χ Χ Χ

Ὁ Τοτός.— Παμποῦ, ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου πὸς; μοῦχες δώσει ἕνα ἑκατοστάριο.

Παμποῦς.— Καλὰ ἀφοῦ ἦσουν φρόνιμος σῆμερα κράτησέ το!

Ἐλευθερία μιὰ φορὰ

Ἀστυνόμος.— Ἐλα σοῦ δίνω τὴν ἐλευθερία σου, μορεῖ. νὰ πὰς στὸ σχολεῖο σου.

Ὁ μικρὸς Τοτός.— Καὶ τὸ λέτε, ἐλευθερία αὐτὸ, κύριε ἀστυνόμ.

ποῦ μιὰ στιγμή μ' ἕνα δυνατό τέντωμα ὁ σπάγγο σπάει, καὶ ἡ καλή μας ἡ Λιλῆ σὸν μπαλονάκι ἔρχεται καὶ πέφτει ἀπάνω στὴν πορτοκαλιά τοῦ περιβολιοῦ τῆς.

Κι' ἐνῶ τώρα ὁ ἀετὸς ἐλεύθερος πιδ ἀπὸ τὸ βάρος του πάει νὰ φθάσει τὰ σύννεφα ἡ Λιλῆ προσπαθεῖ νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ δένδρο, ὄχι, χωρὶς νὰ ρίξη κάμποσα πορτοκαλία καὶ νὰ καταξESHSH τὸ φουστᾶνι τῆς καὶ τὰ πόδια τῆς.

Κι' ὅταν ἔτρεξε νὰ τὰ πῆ ὅλα στὴν ντατιά τῆς καὶ νὰ ζητήση παρηγοριά, ἡ ταν

Γαλλικὸ Μυθιστόρημα

R. Dombre

Ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΛΑΣΤΡΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔπειτα δοκιμάσαμε ὅλα τὰ φρούτα τοῦ κτήματος, καὶ ἐνῶ ἡ Λιλιάννα τσιμποῦσε σὰν πουλάκι τίς χρυσοφένιες ρόγες ἀπὸ ἕνα τσαμπὶ σταφύλι, ἐγὼ πρὸς μεγάλην ἀσφαλῶς κατάπληξιν τοῦ κ. ντὲ Φέρ κατεβρόχθισα τουλάχιστο ἕνα κιλὸ ροδάκινα.

Τὸ ἀπόγευμα μας, γεμάτο ποικιλία πέραςε θαυμάσια, καὶ ὅταν τὸ βράδυ γυρίσαμε σπιτὶ ἐβάλθηκα νὰ πείσω τὸν πατέρα, γιατί ὅσο γιὰ τὴν θεὶα Χαλάστρα ἦταν ἀνέδοτη, νὰ προσκαλέσωμε σὲ γεῦμα ὅλους τοὺς γείτονας μας. Φυσικὰ μεταξύ τους θὰ ἦταν καὶ ὁ κ. ντὲ Φέρ, μὲ τὴν γαριά του. καὶ ἔτσι θὰ ὑπῆρχε ἐλπίς νὰ προοδεύσουν τὰ σχέδια ποὺ εἶχα γιὰ τὴν Λιλιάννα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Δὲν ξέρω ποιὰ ἀπὸ τίς δυὸ προτιμῶ, ἔλεγε μιὰ μέρα ὁ Μὰξ ντὲ Φέρ στὴν καλὴ του νόνα.

Ἡ μία εἶναι ἡ ὁμορφιά προσωποποιημένη, καὶ τόσο λεπτὴ, τόσο εὐγενικὰ, ἢ ἄλλη...

— Ἡ ἄλλη εἶναι ἕνα τρελλοκόριτσο, ἀπ' ὅ,τι κατάλαβα, ἀπήνησε ἢ γηραιὰ κυρία.

— Μὴν βιάζεσθε νὰ ἐκφέρετε γνώμη, ἔσπευσε νὰ παρακαλέσῃ ὁ κύριος ντὲ Φέρ τὴν γαριά του, γιατί εἶμαι βέβαιος ὅτι αὐτὴ ἢ μικροῦλα ποὺ φαίνεται τόσο ἐπιπόλαιη, κρύβει μιὰ χρυσὴ καρδιά. Δὲν φαντάζεσθε τί καλὴ ποὺ εἶναι μὲ τὴν ξαδέλφη της, γιὰ νὰ τὴν χαρακτηρίσῃ κανεὶς θὰ μπορούσε νὰ πῆ, πὼς εἶναι ἕνα διαβολάκι μὲ τὴν καρδιά γεμάτη καλωσύνη. Μαζὺ της κανεὶς δὲν βαρύνεται ποτέ, ὅλο κάτι ἀπρόοπτο παρουσιάζει!

— Naί, ἴσως αὐτὸ σᾶς διασκεδάξει, ἀπήνησε ἡ κυρία ντὲ Φέρ, ἀλλὰ βρίσκω πὼς παρὰ εἶναι πρωτότυπη.

— Οἱ ἄνθρωποι ποὺ εἶναι πρωτότυποι, γαριά μου, μήπως δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι οἱ πῶ ἔξυπνοι;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶναι πολὺ εὐθυμη.

— Καὶ καθόλου προσποιημένη, αἰσθάνεται κανεὶς πὼς λέει ὅ,τι σκέπτεται.

— Μὰ λοιπὸν παιδάκι μου, ἀφοῦ τόσο εἶναι τοῦ γούστου σου γιατί δὲν ζητᾶς τὸ χέρι της.

— Δὲν εἶμαι βέβαιος πὼς εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ μοῦ χρειάζεται. Κοντά της ἢ ξαδέλφη της, φαίνεται τόσο πιὸ ἥρεμη, τόσο πιὸ λογικὴ. Καταλαβαίνω πὼς ἡ δεσποινὶς Λιλιάννα θὰ γίνῃ καλλίτερη μητέρα.

— Τότε ζήτησε τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος ντ' Ἀμπρέ.

— Ξέρετε, γαριά, ὅτι δὲν ἔχει προῖκα, παρετήρησε ὁ νέος μ' ἕνα χαμόγελο.

Ἡ κυρία ντὲ Φέρ, ταραχθῆκε:

— Τί λές, ἀλήθεια!

— Καὶ βέβαια. Ἐχασε ὅλη της τὴν περιουσία μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της.

— Τότε αὐτὸς ὁ γάμος εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ. Δὲν εἶσαι σὺ ἀρκετὰ πλούσιος παιδί μου, καὶ ἡ ἐπιστήμη σου, ὡς μηχανικὸς δὲν σοῦ ἀποφέρει ἀρκετὰ, γιὰ νὰ ζήσης τὴ γυναῖκα σου... Δὲν λέω, μετὰ τὸν θάνατό μου.

Ὁ Μὰξ ἔπιασε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τῆς γαριάς του:

— Ἄς μὴ μιλάμε γι' αὐτό, ἂν θέλετε. Δὲν εἶμαι ἀπαιτητικὸς στὴν ζωὴ, καὶ ἂν ἡ γυναῖκα μου ἔχει γούστα ἀπλὰ καὶ μετρημένα ἢ ἐργασία μου εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴν κόμω νὰ ζήσῃ. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ διαλέξω μεταξύ τῶν δύο, ἀφοῦ καὶ οἱ δυὸ μ' ἀρέσουν τόσο, κάθε μιὰ στὸ εἶδος της, καὶ ἔπειτα ἢ πρότασίς μου νὰ γίνῃ δεκτὴ.

— Θὰ ἦσαν μὰ τὴν ἀλήθεια πολὺ δύσκολες, παρετήρησε μὲ ὑπερηφάνεια ἡ κυρία ντὲ Φέρ κνιτίζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸν ἐγγονό της.

— Ἔχουν κάθε δικαίωμα νὰ εἶναι δύσκολες, γαριά μου, ἢ μιὰ ἐξ αἰτίας τῆς ὁμορφιάς της, ἢ ἄλλη ἐξ αἰτίας τῆς περιουσίας της.

— Εἶναι πολὺ πλουσία ἢ δεσποινὶς ντὲ Πρέβ;

— Ἔχει προῖκα, ἄνω τοῦ ἑκατομμυρίου καθὼς ἄκουσα. Ἀλλὰ μὲ ξέρετε καλά, ἐγὼ δὲν θ' ἀκούσω παρὰ μόνον τὴν καρδιά μου.

Κι' ἀφοῦ ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς γαριάς του. ὁ Μὰξ τὴν ἀφήσε νὰ ρεμβᾶσῃ μὲ ἡσυχία.

Στὴν ἐξοχὴ ἢ οἰκειότης δὲν εἶναι δύσκολο νὰ πραγματοποιηθῇ. Οἱ ντὲ Φέρ καὶ οἱ ντὲ Πρέβ ἐβλέποντο τώρα πολὺ συχνά.

Ὁ κύριος ντὲ Πρέβ ἦταν ἐνθουσιασμένος νὰ ἔχη ἕνα τόσο εὐχάριστο σύντροφο γιὰ τοὺς περιπάτους του, καὶ οἱ δύο κοπέλλες ἔνα τόσο ἐνδιαφέροντα ἀντίπαλο στὸ κροκέ καὶ στὸ τένις.

Ἡ Ζωρζέττα πρὸ πάντων ἤξερε νὰ ἀναπτύσσῃ μιὰ ἐξαιρετικὴ δεξιότητα καὶ ἦταν σπάνιο νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ μπαλιά, ὀχνοντας τὴν πίσω μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ ἀρρενωπὴ κίνησι.

Ὁ Μὰξ τὴν ἐθαύμαζε πολὺ, ἐθαύμαζε ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν Λιλιάννα ντ' Ἀμπρέ, ἢ ὅποια ἐπιδέξια ὅσο καὶ ἡ ξαδέλφη της, διέφερε ἐντούτοις στὶς κινήσεις της, ποὺ ἦταν ἀρμονικὲς, ἥρεμες, πλατειεῖς.

Ἀφοῦ εἶχε διασκεδάσει ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα ἀκούοντας τοὺς παραλογισμοὺς τῆς ἀδύορθωτης Ζωρζέτίας, ἀπελάμβανε ἔπειτα τὴν σοβαρὴ ὁμιλίαν τῆς Λιλιάννας.

«Ἡ Ζωρζέττα μ' ἐνθουσιάζει, ἔλεγε στὴν καλὴ του γαριά, γυρίζοντας στὸ κτῆμα ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρελλὴ παρτίδα τένις».

«— Ἀσφαλῶς τὴν Λιλιάννα προτιμῶ, ἔλεγε ἄλλοτε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σοβαρὴ συνομιλία μὲ τὴν δεσποινίδα ντ' Ἀμπρέ.

Κι' ἔτσι ἢ μέρες κυλοῦσαν, καὶ ἡ προτίμησις τοῦ Μὰξ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔκλινε περισσότερο πρὸς τὸ μέρος τῆς Λιλιάννας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

Τὸ γεῦμα ἐδόθη τέλος πάντων, καὶ θὰ προσπαθῆσω νὰ σᾶς τὸ ἐξιστορήσω μὲ λιγάκι χουῦμο.

Ὡς παρενσισκόμενοι, πρῶτοι ἀπ' ὅλους οἱ ντὲ Φέρ, ἢ γαριά μὲ τὸ δαντελλένιο μαῦρο της φόρεμα, καὶ μὲ τὰ κάτασπρα μαλλιὰ της καὶ ὁ ἔγγονος μὲ τὸ σμόκιν του, καὶ μ' ἔνα ἄσπρο γαρόφαλο στὴν μπουτονιέρα του.

Οἱ Βιεζὲ καὶ οἱ Καλιφῶρ μὲ τίς κόρες τους ποὺ γυρεύουν πὼς καὶ πὼς νὰ τίς παντρεύουν, οἱ Ραπά πολὺ πλούσιοι, ἀλλὰ ὅσο πλούσιοι τόσο καὶ φυλάργυροι, ἢ κυρία Τορτωρὴ μὲ τὴν κόρη της, ποὺ εἶναι ἢ βλακεία προσωποποιημένη, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τόσο πλοῦσια, ὥστε ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὴν βρί-

σκεῖ ἔξυπνη.

Ἔπειτα ἡ κυρία Μπομπινῶ, μιὰ πολὺ ἀγαθὴ γυναῖκοῦλα, ποὺ ἔχει ὅμως τὴν συνήθειαν νὰ χάνῃ τὰ λόγια της ὅταν μιλάει καὶ νὰ λέῃ ἀλλ' ἀντ' ἄλλων, ὁ κύριος ντὲ Φιντελ μὲ τὴν τρίτην του γυναῖκα, γιατί ὁ κύριος αὐτὸς παντρεύεται φαίνεται καὶ χωρίζει ὅπως ἐμεῖς ἀλλάζουμε φόρεμα, ἢ δεσποινὶς ντὲ Σαὶκ Τροπτεν, ποὺ εἶναι πάντοτε περαστικὴ, γιατί αἰώνως ταξιθεύει καὶ μερικὸι ἄλλοι ἀκόμη.

Τὸ γεῦμα τέλος πάντων ἦταν περίφημο, χάρις σὲ μένα φυσικὰ, ποὺ δὲν ἄφησα τὴν θεὶα Χαλάστρα ν' ἀνακατωθῇ καθόλου στὴν προετοιμασίαν του.

Ἡ μαγειρικὴ καὶ ὁ ρομαντισμὸς βρίσκω πὼς δὲν ταιριάζουν καθόλου, καὶ ποιὸς ξέρει τί θὰ ξεπρόβαλε μέσα ἀπὸ τίς κασταρόλες ἂν ἢ βαρῶνῃ ντὲ Πρέβ εἶχε βάλει τὸ χερσὶ της.

Ἀντελήφθηκα ὅτι ὁ Μὰξ ντὲ Φέρ ἔχει μιὰ ὄρεξι μεγαλοπρεπῆ, καὶ ἀκόμη ὅτι ἡ ὄρασις του καὶ ἡ ἀκούη του εἶναι ἐντελῶς ἐν τάξει, γιατί ἄκουε ὅλες τίς ἀνοησίες ποὺ διηγόμουν στὸν γείτονά μου, ἐνῶ μὲ τὸ βλέμμα παρακολουθοῦσε, κάθε κίνησι τῆς Λιλιάννας, ποὺ ἦταν καθισμένη ἀπέναντί του.

Γιὰ τὴν ἐπίσημη αὐτὴ δεξίωσι, ἢ ξαδελφοῦλα μου ποροῦσε μιὰ πολὺ ὁμορφὴ μαύρη μεταξωτὴ τουαλέττα, ποὺ ἀνέδειχνε ἀκόμη περισσότερο τὴν ξανθὴν τῆς ὁμορφίαν, καὶ ἐγὼ ἕνα ῥοζ φόρεμα, ποὺ μ' ἔκανε φυσικὰ ἀκόμη πιὸ μελαχροινὴ.

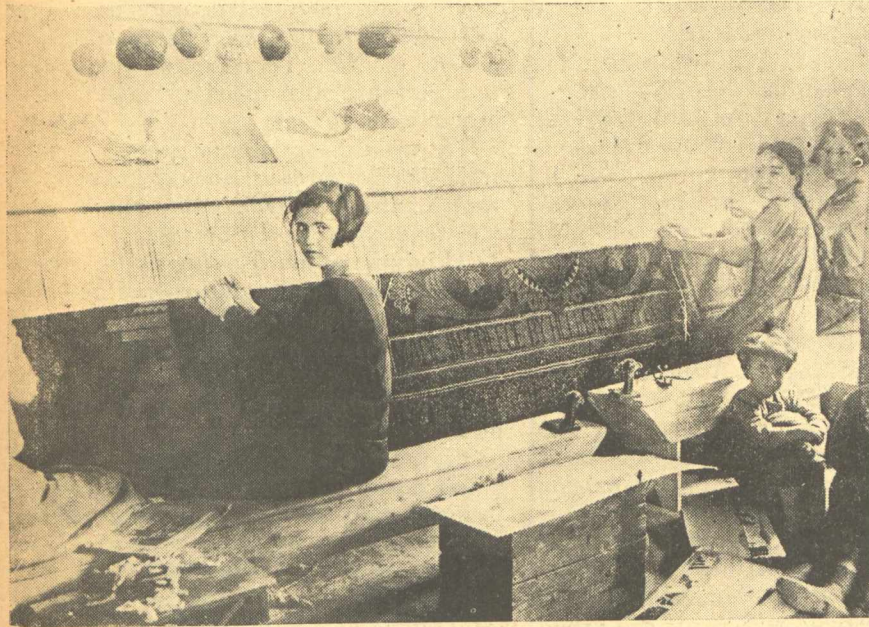
Μετὰ τὸ γεῦμα κάναμε ὅλη ἢ παρέα ἕνα γύρω στὸν κῆπο, καὶ ἀσφαλῶς τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὸ κτῆμα μας δὲν εἶχε τὸ ὕψος μελαγχολικὸ, καὶ τὸ φεγγάρι μὲ τὰ δυὸ μεγάλα στρογγυλά του μάτια παρακολουθοῦσε μὲ περιέργεια ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι.

Λίγο ἀργότερα κατώρθωσα νὰ παρασύρω ὅλο τὸν κόσμο στὸ σαλόνι, γιατί ἐννοοῦσε νὰ ἀκούσῃ ὁ Μὰξ τὴν Λιλιάνναν νὰ τραγουδῇ.

Καὶ πράγματι τὸ βράδυ ἐκεῖνο τραγούδησε τόσο εὐμορφὰ μερικὰ γερμανικὰ λίντερο, ὥστε εἶμαι βεβαία πὼς ἡ καρδιά τοῦ Μὰξ ντὲ Φέρ θὰ συγκινήθηκε γιὰ καλὰ.

— Καὶ σεῖς, δεσποινὶς Ζωρζέττα, δὲν θὰ μᾶς πῆτε τίποτα, μ' ἐρώτησε σὲ λίγο.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι μουσικὸς, ἀπήνησα, ἢ καὶ ἂν εἶμαι λίγο, δὲν μπορῶ βέβαια νὰ παραβληθῶ μὲ τὴν Λιλιάνναν, γι' αὐτὸ ἀρκοῦμαι εἰς τὸ νὰ φλυαρῶ καὶ πρὸ πάντων ν' ἀκούω. (ἀκολουθεῖ)

Κοριτσάκια που εργάζονται στα χαλιά

Ἡ Ταπητουργία

Ένας από τους πλούτους του τόπου μας είναι η βιομηχανία της ταπητουργίας που είναι γνωστή στην Ελλάδα εδώ και λίγα χρόνια.

Το πρώτο μικρό εργοστάσιο είχε γίνει στην Κοζάνη λίγο πριν από το 1914 κι έχρησιμοποίησε για εργάτριες μερικές «ντόπιες» που είχαν μάθει την τέχνη από τους Τούρκους.

Την ίδια εποχή ο Δούγγαν επιχειρεί να κάνει αγεϊκό εργοστάσιο στην Αθήνα με πρόσφυγες της Θράκης, αλλά η επιχείρησις αυτή απέτυχε. Το 1916 κάτι πρόσφυγες από το Ίκόνιο, οι Ἀδελφοὶ Βαγιανοί, έρχονται στην Ελλάδα και ιδρύουν εργοστάσιο χαλιών στα Μέγαρα προσλαμβάνοντας για εργάτριες Μεγαρίτισσες, στις οποίες εξηγούν μόνοι τους την τέχνη και άλλο εργοστάσιο στην Ύδρα, αλλά πάλι δεν μπορούμε να πούμε πως η επιχείρησις επιτυγχάνει και αυτό για το λόγο ότι οι γυναίκες που έχρησιμοποιοῦντο στα εργοστάσια ήταν πολύ πρωτόπριες και ἀφ' ἑτέρου ἡ Μεγαρίτισσες σὲ μιὰ ἀρισμένη εποχή τὰ ἐγκατέλειπαν ὅλα γιὰ νὰ κυττάξουν τ' ἀγροτικά τους σμάρφροντα.

Γι' αυτόν τὸν λόγον ἀποτυγχάνουν και πολλοὶ ἄλλοι ἐπιχειρηματῆες που θέλουν νὰ φέρουν αὐτὴ ἡ βιομηχανία τὴν τόσο προσοδοφόρο στην Ἑλ-

λάδα και μόνο μετά τὴ μί κρασιατικὴ συμφορὰ ἡ ταπητουργία ἀρχίζει νὰ εὐδοκίμει χάρις εἰς τοὺς πρόσφυγας.

Τὰ μαλλιά γιὰ τὰ χαλιά τὰ προμηθεύονται οἱ διάφοροι βιομήχανοι ἀπὸ τὴν Μακεδονία, τὴν Ἠπειρο, τὴ Θράκη, τὰ δὲ περισσότερα εργοστάσια βρίσκονται στὸν συνοικισμὸν Νέας Ἰωνίας, στὴν Κοκκινὰ και σὲ ἄλλους συνοικισμοὺς προσφυγικούς.

Στὴν ταπητουργία χρησιμοποιοῦνται γυναῖκες και μικρὰ κορίτσια, δὲν μπορούμε δὲ νὰ πούμε πως δὲν εἶναι ἀρκετὰ κουραστικὴ ἡ δουλειὰ τους, ἐν τούτοις ἂν ἐπισκεφθῆτε ἕνα εργοστάσιο χαλιῶν θ' ἀκούσετε ἕνα νανουριστικὸ μουρμούρισμα νὰ σὰς ὑποδέχεται.

Ἡ προσφυγοπούλες συνοδεύουν τὴν ἀκατάπαυστη κίνησι τῶν χεριῶν τους με νοσταλγικά τραγουδία τοῦ τόπου των, που τοὺς θυμίζου τὴν πατρίδα τους και συγχρονως τὶς κάνει νὰ ξεχνοῦν τὶς πίκρες τους.

Τὰ Ἑλληνικά χαλιά παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Γιὰ σχέδια χρησιμοποιοῦνται πολὺ τὰ ἀνατολικά και Περισκά, ἀλλὰ και πολλὲς ἀναγραφὰς ἀρχαίων ἀγγείων, πιάτων Ρόδου και ἄλλων.

Ἡ ταπητουργία εἶναι ἀπὸ τὰς πλέον προσδοφόρους βιομηχανίας τοῦ τόπου μας, διότι τὰ χαλιά που γίνονται στὴν Ελλάδα στέλνονται στὴν Ἑυρώπη και ἀκόμη και στὴν Ἀμερικὴ ἀπασχολοῦ δὲ ἀρκετὰς ἑκατοντάδας εργατριῶν.

Ὡς γνωστὸν ἑλληνικὰ χαλιά στολίζουν τὴν αἴθουσα τῶν συνεδρῶσεων τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν και ἕνα μάλιστα ἀπ' αὐτὰ ἀναπαριστᾷ τὴν δίκην τοῦ Πάριδος πιστὸν ἀντίγραφο ἀπὸ ἕνα σπανιώτατον ἀρχαῖον ἑλληνικὸν ἀμφορέα που βρίσκεται στὸ μουσεῖον τοῦ Βερολίνου.

Ἡ Σηροτροφία

Ένας ἄλλος ἐθνικὸς πλοῦτος που μπορεί νὰ ἀποτελέσει τὴν ὕλικὴ εὐδαιμονία τῆς χώρας μας εἶναι ἡ σηροτροφία, διότι ἐξ αἰτίας τοῦ κλίματος τῆς και τῆς γεωγραφικῆς τῆς θέσεως ἡ Ἑλλάς μπορεί νὰ μεταβληθῆ ὁλόκληρος εἰς ἕνα ἀπέραντον σηροτροφεῖον. Σὲ ὅλη τῆς τὴν ἔκτασι μπορεί νὰ εὐδοκίμησι θανάσια ἡ καλλιέργεια τῆς μοιρίας, με τὰ φύλλα τῆς ὁποίας ὡς γνωστὸν τρέφονται ἀποκλειστικῶς οἱ μεταξοσκῶληκες.

Στὴν παλαιὰ ἐποχὴ ἡ παραγωγή τῆς μετάξης ἦταν πολὺ διαδεδομένη στὴν Ἑλλάδα, ιδίως δὲ στὴν Πελοπόννησο, στὴ Θράκη, στὴ Μακεδονία και στὰ νησιά.

Ἀκόμη και ἡ ὄνομασία «Μωρηά» που διατηρεῖται ὡς σήμερα ὀφείλεται στὰ μωροδένδρα που ἀποτελοῦσαν τὴν φυσικὴν ὁλοκληρὴν τῆς Πελοποννήσου και τὰ ὁποία κατέστρεψεν ἡ ἐπιδρομὴ τοῦ Ἰμβραῖμ Πασᾶ.

Ἀπὸ τότε ὁ πολῦτιμος αὐτὸς κλάδος ἐγκατελήφθη και μόνον τὸ 1914 ἔγινε ἕνας νόμος προστατευτικὸς γιὰ τὴν σηροτροφία και ἰδρύθη κάποια Κρατικὴ Σηροτροφικὴ Ἰπηρεσία

ἀλλὰ ιδίως ἡ ἀτομικὴ πρωτοβουλία ἐβοήθησε γιὰ νὰ εὐδοκίμησι ἡ σηροτροφία στὴν Ἑλλάδα.

Σήμερα τὰ ἑλληνικά μεταξωτὰ μπορούν νὰ παραβληθοῦν εἰς στερεότητα και ὥραϊαν ἐμφάνισιν με τὰ καλλίτερα Ἑυρωπαϊκά.

Ὁ Κεραμεικός

δὲν εἶναι βέβαια ἀπὸ τὰ λιγώτερον ἐνδιαφέροντα σημεῖα τῆς προόδου τοῦ τόπου μας ἡ

ἴδρυσις τοῦ μεγάλου ἐργοστασίου τοῦ Κεραμεικοῦ που ἔβαλε τὰς βάσεις τῆς κεραμικῆς τέχνης στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ εργοστάσιο αὐτὸ ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς βάσει τῶν Γερμανικῶν ἐργοστασίων τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἀλλὰ οἱ πρώτες του ἀπίστευτες ἀπέτυχαν, διότι τὰ ὕλικά που ἐχρησιμοποιήθησαν διέφεραν πολὺ ἀπὸ τὰ γερμανικά.

Κατὰ τὸ 1910 ὁ Κεραμεικὸς ἔγινε Ἀνώνυμος Ἔταιρεία και ἀρχισ τὰς ἐργασίας του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐμπνευσμένου Ἑλληνοσ κ. Δαρίγιοι, που με ἐπισταμένας μελέτας, με δοκιμὰς και πραγματικὴν ἀφοσίωσιν κατόρθωσε νὰ φέρῃ τὴν παραγωγή τοῦ εργοστασίου εἰς τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται σήμερον.

Ὅσοι ἐπισκέπτονται τὸν Κεραμεικὸν μένου ἐκθαμβοὶ με τὴν τελειότητα τῆς ἐγκαταστάσεως του ἀποσχολεῖ πλέον τῶν 300 ἐργατῶν ἐκ τῶν ὁποίων τὰ 2/3 εἶναι κορίτσια 14 ὡς 18 ἐτῶν και ὅτι κατασκευάζεται ἐκεῖ μετὰ μπορεί νὰ παραβληθῆ με τὰ καλλίερα εὐρ. παικὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ἐχομεν ὠραιώτατα πιάτα, φλυτζάνια, βάζα με ἀρχαίας ἀναπαριστάσεις και δια ζωμμένα ἀπὸ πορσελάνην, τῆς ὁποίας ἡ ποιότης ἐφθασε τὸ τέλειον.

Τὸ στεγνοτήριον τοῦ Κεραμεικοῦ

Ἱστορίες τοῦ Χοντροῦ καὶ τοῦ Λιγνοῦ

Ο ΧΟΝΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΙΓΝΟΣ ΣΤΗΝ... ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Ἐϋθυμὴ τανία γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους

ὑπὸ ΟΜΑΡ

Θυμᾶσθε βέβαια πὸ ἀφήσαμε τοῦ φίλου μας, μέσα στὸ αὐτοκίνητο τοῦ εὐγενικοῦ Ἀθηναίου, ὁ ὁποῖος προσεφέρθη νὰ τοὺς μεταφέρει στὴν Ἀθήνα.

Ἵταν φθάσανε στὸ Ζάππειο, ὁ κύριος τοὺς ἐρώτησε:

—Σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο μένετε;

Ὁ Λιγνὸς ἀνοίξε κάτι μεγάλα μάτια γεμάτα ἀπορία, ἐπειτα κύτταξε τὸν Χονδρὸ ἀνοιγόκλεισε τὰ βλέφαρά του καὶ ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ὁ Χονδρὸς ὅμως δὲν τᾶχανε καθὼς ξέρετε ἔτσι εὐκολα.

—Στὸ... ξενοδοχεῖο τῆς... Μεγάλης Βρετανίας.

—Θαυμάσιο εἶπε ὁ κύριος, εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ξενοδοχεῖα μας, θὰ σᾶς ἀφήσω λοιπὸν ἐκεῖ.

Καὶ σὲ λίγο οἱ δύο μας φίλοι βρίσκονται στὰ σκαλοπάτια τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Ὁ εὐγενὴς Ἀθηναῖος τοὺς ἀποχαιρετᾶ καὶ σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο ἐξαφανίζεται.

Ὁ Χοντρὸς καὶ ὁ Λιγνὸς κυττάζονται.

—Καὶ τώρα λέει ὁ Λιγνός;

—Καὶ τώρα ἀπαντᾶει ὁ Χονδρὸς θὰ τὸ σκάσωμε.

Δὲν εἶχε ὅμως προφθάσει νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του καὶ ἕνας ὑπηρέτης ἐπισημώτατος μὲ τὴν στολή του, σπεύδει εἰς προὔπαντησι τοὺς.

Οἱ δύο φίλοι μας ξανακυττάζονται, δὲν ὑπῆρχε πιά τρόπος νὰ ὀπισθοχωρήσουν, καὶ ὁ Χονδρὸς, πὸ ξέρει νὰ πέρνει ἀποφάσεις προχωρεῖ πρῶτος, ἐνῶ ὁ

Λιγνὸς κατὰ τὴν γνωστή του συνήθεια ἀκολουθεῖ.

Ὁ ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος νομίζει ὅτι οἱ δύο ξένοι ἔρχονται ἐκεῖ γιὰ νὰ γευματίσουν τοὺς ὀδηγεῖ εἰς τὴν τραπεζαρία, καὶ οἱ δύο φίλοι μας ξαναβρίσκονται πάλι σ' ἓνα περιβάλλον κοσμικώτατο, οἱ κύριοι φοροῦν σμόκιν, οἱ κυρίες ἐπισημότες τουαλέτες.

Ὁ Χονδρὸς καὶ ὁ Λιγνὸς κυττάζονται ἐνῶ χώνουν τὰ χέρια στὶς τσέπες τοὺς γιὰτὶ καταλαβαίνουν πὼς ἐδῶ πὸ βρίσκονται θὰ τοὺς κόψουν σαγωνιά, ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάνουν, δὲν τοὺς μένει παρὰ νὰ καθήσουν μπροστὰ στὸ τραπέζι ὅπου ὁ ὑπηρέτης τοὺς ὀδηγεῖ.

Σὲ λίγο τὰ ἐκλεκτότερα φαγητὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστὰ τοὺς: κονσομέ, ἀστακὴς, ψητό, χόρτα, γλυκίσματα, παγωτά, φρούτα.

Καὶ οἱ δύο φυλαράκοι μας, ὁ Χονδρὸς μὲ ἀποφασιστικότητα, ὁ Λιγνὸς μὲ κάποιον δυσταγμὸ ἀδείαζουν μεγαλοπρεπῶς τὰ πιάτα τοὺς.

Κάθε τόσο ὁ Λιγνὸς ρίχνει ἓνα βλέμμα γεμάτο ἀπορία στὸν Χονδρὸ, σὺν τὸν τοῦ λέει:

—Καλὰ τρῶμε τώρα ἀλλὰ πὼς θὰ πληρώσωμε.

Ὁ Χονδρὸς ὅμως περιφρονεῖ τὸν φίλο του καὶ δὲν τοῦ δίνει καμμιά ἀπάντησι, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχη τὴ μύτη του χωμένη μέσα στὸ πιάτο του.

Ὅ,τι γίνεαι ἄς γίνῃ, σκέπτεται ὁ Λιγνὸς καὶ τρώει καὶ αὐτὸς σὺν δέκα.

Σὲ λίγο δὲν ἀντέχουν πιά σπρώχνου

τὶς καρέκλες τοὺς πρὸς τὰ πίσω, γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν καὶ περιμένουν τὸν καφέ τοὺς, ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης τοὺς προσφέρει κάτι θαυμάσια πούρα τῆς ἀβάνας.

Ὁ καφὸς δὲν ἀργεῖ καὶ αὐτὸς νὰ ἔλθῃ καὶ ἡ κρίσημι στιγμή πλησιάζει πιά. Πὼς θὰ πληρώσουν.

Ἐξαφνα ὁ Χονδρὸς θάζει τὶς φωνές.

—Γκαρσὸν! γκαρσὸν! Τὶ κατάστασις εἶναι αὐτὴ φωνάζει, ἀγγλιστί, μιὰ μύιγα μέσα στὸν καφέ μου;

—Ἀδύνατον, κύριε;

—Πὼς ἀδύνατον, δὲν τὴν βλέπεις, καὶ σκουλικόμυιγα μάλιστα, θέλετε νὰ μᾶς δηλητηριάσετε λοιπὸν γιὰ νὰ μᾶς πάρετε τὰ δολλάρια μας;

—Μὰ σᾶς παρακαλῶ κύριε...

Οὔτε σᾶς παρακαλῶ, οὔτε τίποτα, θὰ σᾶς καταγγείλω; θὰ σᾶς καταγγείλω!

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴ τὸ κάμετε αὐτό, θὰ χάσω τὴ θέσι μου, εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος.

—Δὲν ξέρω τί εἶσαι, θελήσατε νὰ μὲ δηλητηριάσετε, θὰ σᾶς καταγγείλω.

—Μὴν κάμετε φασαρία κύριε, ἀναγνωρίζω τὸ λάθος μου, σᾶς παρακαλῶ μάλιστα νὰ μὴν πληρώσετε τὸ γεῦμα σας, φθάνει νὰ μὴν κάνετε φασαρία,

Αὐτό ἦταν! Ὁ Χονδρὸς παύει νὰ ὀρύεται καὶ σὺν προσβεβλημένος λόρδος, σηκώνεται ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπασιπιστὴ του, ὁ ὁποῖος κουνάει ταυτιά του καὶ ἀνοιγοκλείνει συγχρόνως τὰ μάτια του.

Ἵταν βρίσκονται στὸν δρόμο ὁ Λιγνὸς ρωτᾶει:

—Κι' ἂν δὲν βρισκόταν ἡ μύιγα Χονδρῆ;

—Καῦμένη κουτέ, βλάκας γεννήθηκες καὶ βλάκας θὰ πεθάνῃς, τόσα χρόνια μὲ γνωρίζεις καὶ ἀκόμα δὲν μὲ ξέρεις.

Καὶ λέγοντις αὐτὰ ὁ Χονδρὸς βγάξει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κουτὶ γεμάτο φόφιες μύιγες, φόφιες κατσαρίδες καὶ

καὶ ἄλλα διάφορα πετούμενα.

—Ἄν δὲν βρισκόταν ἡ μύιγα λέει θὰ βρισκόταν μιὰ κατσαρίδα.

Ὁ Λιγνὸς κυττάζει σὺν χαζὸς τὸν Χονδρὸ καὶ καταλήγει νὰ ἀναγνωρίσῃ;

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ, Χονδρέ, εἶσαι μεγάλος ἄνθρωπος καὶ ἀπορῶ μὰ τὴν ἀλήθεια πὸ δὲν σὲ παρακαλοῦν νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ νὰ λύσης τὰ ζητήματα πὸ ἀπασχολοῦν τὴν Κοινωνία τῶν Ἑθῶν. Στὴν πιδ κρίσημι στιγμή θὰ ἐβγαῖς ἀπὸ τὴν τσέπη σου, ξέρω καὶ ἐγώ, κανένα πετούμενο ἢ κανένα ἔρπετό, ἴσως-ἴσως καὶ κανένα κροκόδειλο, πὸ θὰ τοὺς κατεβρόχθιζε ὅλους ἐκεῖ μέσα...

—Κι' ἀφοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά κανεὶς νὰ συζητήσῃ γιὰ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ κόσμου, θὰ τᾶβλεπες νὰ ἀρμενίζου πρίμα! Μπράβο Λιγνέ, γιὰ μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ σου μίλησες καὶ σὺ σὺν ἄνθρωπος. Ἀλλὰ τώρα στάσου, τὸ ζήτημα εἶναι πὸ θὰ τὸν πάρωμε δίπλα.

—Γι' αὐτὸ σκάζεις καίμενε, δὲν βλέπεις φεγγάρι στὸν οὐρανό, δὲν βλέπεις βραδείά μάλαμα! Ἀπλούστατα στὸ ξενοδοχεῖο τῶν ἀστέρων.

—Καὶ πὸ νᾶναι αὐτὸ, βρὲ Λιγνέ, ἀφοῦ τώρα πὸ πρόκειται νὰ κοιμηθοῦμε ζύπνησες καὶ σύ;

—Θὰ τραβήξωμε ἴσα μπροστὰ μας καὶ θὰ τῶδρωμε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι μας, χορτάτοι καὶ εὐχαριστημένοι τραβήξανε κατὰ τὴν Λεωφόρο Ἀμαλίας, καὶ σὲ λίγο πέρνανε ὑπὸ γερὸ στα μπαγκάκια τοῦ Ζαπέιου.

Τὸν Αὐγουστον καὶ τὸν Σεπτέμβριον

ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

θὰ ἐκδώσουν ἀνὰ ἓνα διπλοῦν τεῦχος

μὲ 32 σελίδας ἕκαστον.

ΤΑ ΚΙΟΥΡΚΑ

Ήταν μιὰ ὥμορφη μέρα. Ὅλη τὴ νύχτα εἶχε βρέξει μιὰ ψιλή, διαπεραστική, καλοκαιριάτικη βροχή καὶ τὸ ξημέρωμα ἀνέτειλε δλόδροσο ἐνῶ τὸ βρεγμένο χῶμα ἐσκόρπιζε στὴν ἀτμόσφαιρα ἕνα μεθυσιτικό ἄρωμα.

Ξεκινήσαμε στὶς 6 γιὰ νὰ πάρουμε τὸ τραῖνο τοῦ Λαρισσαϊκοῦ γιὰ τὰ Κιούρκα, τὸ εὐμορφο χωριουδάκι τῆς Ἀττικῆς ποὺ περιβάλλεται ἀπὸ μιὰ τόσο ἀνθηρὴ φύση.

Ἡ συντροφιὰ ἀπαρτιζόταν αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ τὴν Ἥρώ, μιὰ φίλη της καὶ ἐμένα καὶ ἡ εὐθυμία μας ἐξακολουθοῦσε ἀπὸ τὴν προτεραία, ποὺ εἶχαμε ξεκινήσει ἐν σώματι γιὰ νὰ φροντίσουμε γιὰ τὸ γέμισμα τῶν σάκκων μας.

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε, καὶ ἀχόρταγα κυττάζαμε τὰ τοπεῖα ποὺ τὸ ἕνα διαδέχεται τὸ ἄλλο.

Ἡ Πάρνης ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἡ Πεντέλη ἀπὸ τὸ ἄλλο ἦσαν ὀλοφώτιστες ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ εἶχε ἤδη προχωρήσει ἀρκετὰ ψηλὰ καὶ χρύσιζε συγχρόνως τὰ σπαρμένα χωράφια ποὺ τὸ δρεπάνι σὲ λίγες μέρες θὰ γυμνώσει ἀπὸ τὸ σιτάρι ποὺ ἔθρεψαν μὲ τὸ αἷμα τους. Κάποια συννεφάκια ὅμως ποὺ δειλὰ στὴν ἀρχὴ καὶ ἔπειτα πρὸ θαρραλέα ξεπερόβαλαν, μᾶς ἔψαμαν κάπως ν' ἀνησυχήσουμε. Τί, μήπως θὰ εἶχαμε βροχή; Ἄς ἐλπίζουμε πὼς ὄχι γιατί θὰ μᾶς χάλαιε τὴν ἐκδρομὴ μας.

* * *

Οἱ σταθμοὶ διαδέχονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Μενίδι, Τατόι, Μπογιατί καὶ τέλος Κιούρκα. Κατεβαίνομε. Προτοῦ ὅμως μεταβοῦμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὸ χωριὸ διευθυνόμεθα πρὸς τὸ γνωστὸ ρέμα τῶν Κιούρκων ποὺ βρίσκεται πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ σταθμοῦ. Εἶναι κατάφυτο ἀπὸ πλατάνια καὶ πικροδάφνες, ποὺ ἀνθισμένες αὐτὴ τὴν ἐποχὴ σκορπίζουν τὸ ἄρωμά τους καὶ ἐναρμονίζουν

θαυμάσια τὸ τριανταφυλλένιο χρῶμα τῶν λουλουδιῶν τους μὲ τὰ ἀνθηρὰ καὶ δλόδροσα φύλλα τῶν πλατάνων.

Νεράκι διαυγὲς καὶ δροσερὸ τρέχει ἀπὸ τὴν πηγὴ ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ γεφύρι καὶ περνᾶμε μουρμουριστὰ μέσα ἀπὸ τὸ ρέμα ποὺ τὸν χειμῶνα γεμίζει ἀπὸ νερὸ.

Διαλέγουμε μιὰ εὐμορφη τοποθεσία κάτω ἀπὸ τὰ πλατάνια κοντὰ στὸ ποταμάκι καὶ ἐκεῖ ἀνάβουμε τὴ φωτιά μας μὲ ξερά φύλλα καὶ κλαριά ποὺ μαζέψαμε ἀπὸ τριγύρω καὶ ἐτοιμάζουμε τὸ σααί μας μὲ τὰ διάφορα σῦνεργα ποὺ πέρνομε πάντοτε μαζί στὸ σάκκο μας γι' αὐτὸ τὸν σκοιό. Ἡ ὀρεξὶς δὲν μᾶς λείπει. Τὸ πρωῖνὸ ξύπνημα, ὁ καθαρὸς ἀέρας, ὁ ὀλιγόωρος δρόμος γιὰ νὰ φθάσωμε στὸ ρέμα, μᾶς τὴν ἔχουν πολὺ ἀνοίξει καὶ τρώμε, τρώμε καὶ φλυαροῦμε εὐθυμοὶ σὰν ἐλεύθερα πουλιά!

Ἀπέραντη εἶνε ἡ γαλήνη ποὺ ἀπλώνεται ὀλότρογνα καὶ ἀναπαύει τὴν φύση, καὶ ἄπέραντη ἡ γαλήνη ποὺ ἀπλώνεται μέσα μας.

* * *

Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει στὸ στερέωμα. Εἶναι κοντὰ μεσημέρι. Ἐλεῖται ἀπὸ ἕναν σύντομο ὕπνο κάτω ἀπὸ τὴ δροσιὰ τῶν δένδων, φερτωνόμεθα σάκκους καὶ παγούρια καὶ ξεκινῶμε γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι στὸ χωριό.

Ὁ δρόμος εἶνε ὀυαλὸς καὶ εὐμορφος. Λίγο πρὶν μποῦμε στὸ χωριὸ περνοῦμε ἕνα γραφικώτατο γεφύρι ὅπου χαριτωμένες χωριατοποῦλες μᾶς καλημερίζουν ἐνῶ περνοῦν μὲ τὰ ζῶα τους γιὰ τὰ χωράφια.

Διευθυνόμεθα ἔπειτα στὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριοῦ, ἀφιερωμένη στὴν Παναγία. Ἰδιαίτερη ἐντύπωσι μᾶς κάνει ἕνα μεγάλο κτίριο τὸ ὁποῖον καθὼς μᾶς ἐξηγεῖ εὐγενέστατα κάποιος ὄμοιος παλληκάρει εἶναι προωρισμένο νὰ χρησιμεύσῃ γιὰ σχολεῖο. Πέρνομε τὸν ἀναπόφευκτο καφέ καὶ τὸ λουκοῦμι μὲ τὸ κρύο νερὸ στὸ καφεενεῦμα τοῦ χωριοῦ, ἐνῶ διάφορα περὶεργα χω-

ριατόπουλα μὲ τὸ ἰδιάζον ἐνδύμα τους, μᾶς περιεργάζονται μὲ προσοχὴ καὶ σὲ λίγο ξεκινοῦμε ἐνῶ ἡ ὥρα πλησιάζει πέντε.

Ἡ ἐπιστροφή δὲν θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ πρωῖνὸ δρομολόγιο, σκοπεύομε νὰ γυρίσωμε περὶοι στὴ Κηφισιά καὶ αὐτὴ ἐκεῖ μὲ «λεωφορεῖο» στὴν Ἀθήνα.

Ἔτσι καὶ γίνεται, ἔχουμε νὰ διανύσωμε 16 χιλιόμετρα, τὰ ὁποῖα πρέπει ἀπολύτως νὰ γίνουν σὲ τρεῖς ὥρες, Δὲν διστάζουμε ὅμως διόλου, γιατί στὸν δρόμο κανεὶς δὲν μᾶς φθάνει.

Ξεκινοῦμε ξεκούραστοι ἀπὸ τὴν ἡμέρα μας καὶ ἀκολουθοῦμε τὸν δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὸ Μπογιατί καὶ ἀπ' ἐκεῖ στὴν Κηφισιά.

Τὰ μίλια γρήγορα φεύγουν τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο. Εὐθυμοὶ μὲ βῆμα γοργὸ προχωροῦμε καὶ δὲν σταματοῦμε παρὰ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ γιὰ νὰ κόψωμε καὶ στολίσωμε τοὺς σάκκους μας μὲ τὴν ἀγοράμηλη ποὺ μᾶς προκολεῖ μὲ τὸ λεπτὸ ἄρωμά της.

Ὁ δρόμος εἶνε πολὺ καλὸς καὶ κατάφυτος ἀπὸ πεῦκα, θυμάρια ἀνθισμένα καὶ θάμνους.

Σὲ λίγο τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλει δειλὰ δειλὰ στὴν ἀρχὴ καὶ ἀχνὸ, μὰ δὲν ἀργεῖ νὰ σκορπίσῃ τὸ ἀσημένιο φῶς του.

Περάσαμε τὸ Μπογιατί καὶ προχωροῦμε πάντα χωρὶς καμμιὰ στάσι πὰ γιατί βραδύαζε καὶ ἡ ὥρα περνᾶ. Ἐνα δυὸ μίλλια ἀκόμη καὶ φθάνομε στὴν Κηφισιά. Μὲ ἀρκετὴ δυσκολία βρῖσκομε θέσι σ' ἕνα λεωφορεῖο γιὰ τὸ κόσμος πλυμμηρίζει τὴν Κηφισιά καὶ κατάκοποι πὰ ἀλλὰ γεμάτοι ἐνθουσιασμὸ φθάνομε στὴν Ἀθήνα.

Ὁ ΓΑΜΒΕΤΤΑΣ ΚΑΙ Ὁ ΣΚΥΛΟΣ ΤΟΥ

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ὁ διάσημος Γαμβέττας εἶχε ξεκινήσει ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ πάῃ μὲ τὸ δίτροχο ἀμαξάκι του σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προάστεια ὅπου θροισκόταν ἡ ἔπαυσις του.

Ἡ νύχτα ἦταν πολὺ σκοτεινὴ, τόσο πὺ σχεδὸν δὲν ἐβλεπε τὸ κεφάλι τοῦ ἀλόγου του, γι' αὐτὸ προχωροῦσε σιγὰ καὶ προσεκτικὰ.

Ἐξαφνα τὸ ἄλογο του ξαφνιασθήκε.

Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ ἦταν σκυμμένος χᾶμω, ἀντεσηκώθηκε τρομαγμένος.

Ἀνόητε, ἐφώναζε ἀγανακτισμένος ὁ Γαμβέττας, παρ' ὀλίγο νὰ σὲ σκοτώσω.

— Μακάρι νὰ τῶχατε κάνει ἀπήνη-τησε ἐκεῖνος.

— Γιατί, τί σοῦ συμβαίνει;

— Εἶμαι ἕνας φτωχὸς ἐργάτης. Ὁ ἀφέντης μου μὲ εἶχε στείλη στὸ χωριὸ γιὰ νὰ εἰσπράξω κάτι χρήματα ποὺ τοῦ χρωστοῦσαν. Δὲν ἤξερα ὅμως πὼς ἡ τσέπη μου εἶχε μιὰ τρύπα, καὶ ἔξαφνα ἀντιλαμβάνομαι ὅτι δὲν ἀπόμεινε οὔτε ἕνα νόμισμα. Πὼς νὰ τὰ θρῶ τώρα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, καὶ πὼς νὰ γυρίσω πίσω ἀνδὲν τὰ θρῶ;

— Μήπως σοῦ ἀπέμεινε κανένα τὸν ἐρωτᾷ ὁ Γαμβέττας;

— Ἀκριβῶς μόνον ἕνα.

Ὁ Γαμβέττας τότε κατέβασε ἀπὸ τὸ ἀμαξάκι του ἕνα σκυλί ποὺ εἶχε μαζὺ του καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ μυρίσῃ τὸ νόμισμα.

— Τρέχα, Τόμ, τοῦ λέει, ψάξε!

Ὁ Τόμ δὲν περιμένει ν' ἀκούσῃ δευτερὴ φορὰ τὴν διαταγή, φεύγει τρέχοντας μὲ τὴν μύτη του στὸ χῶμα, καὶ γυρίζει σὲ λίγο μ' ἕνα νόμισμα στὸ στόμα.

Τὸ πείραμα ἐπαναλαμβάνεται δυὸ, τρεῖς, δέκα φορές καὶ κάθε φορὰ τὸ καλὸ σκυλί φέρνει καὶ ἀπὸ ἕνα νόμισμα ὥσπου σὲ μισὴ ὥρα ὁ ἐργάτης χαρούμενος κρατοῦσε στὰ χέρια του ὅλα τὰ χρήματα καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν σκύλο καὶ τὸν καλὸ του κύριο τράβηξε τὸ δρόμο του γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸν ἀφέντη του.

Ὁ Γαμβέττας ἐξ ἄλλου ἦταν τόσο εὐχαριστημένος μὲ τὸ σκυλί του, ποὺ τὴν ἄλλη μερὰ τοῦ ἀγόρασε ἕνα καινούριο περιλαίμιο καὶ ἐχάραξε ἐπάνω σὲ μιὰ μεταλλινὴ πλάκα ποὺ ἐστόλιζε τὸ περιλαίμιο τὴν ἡμερομηνία τῆς βραδείας ἐκείνης εἰς ἀνάμνησιν μιᾶς καλῆς πράξεως τοῦ σκύλου του.

Γαλλικό
Μυθιστό-
ρημα

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Τοῦ
RENE
VIGO

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Δὲν ἔχω νὰ δώσω λόγο σὲ κανένα καὶ σὰς εἰδοποιῶ πὼς ἡ κατάστασις πολιτορκίας δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ.

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία θὰ τὴν προσθέσω στὸ τηλεγράφημά μου.

— Δὲν θὰ τηλεγραφήσετε τίποτε;

— Θὰ σὰς ζητήσω μήπως τὴν ἄδεια;

Ὁ Ἰβάνοβιτς ἔξαλλος ἀπὸ θυμὸ ἔκανε νὰ ὀρμήσῃ καὶ νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη πού τὸν ἐπροκαλοῦσε, ἀλλὰ ὁ φίλος μας προλαμβάνοντας τὴν χειρονομία ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ περιστροφὸ του καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν πράκτορα.

— Ψυχραϊὰ παρακαλῶ, εἶπε.

— "Α! θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε ἐμουγκρῖσεν ὁ Ρῶσσοσ καὶ ὁ ρεπόρτερ εἶπε γελῶντας:

— Σύμφωναι, θὰ σὰς τὸ πληρώσω μὰ ἀργότερα... Γιὰ τὴν ὥρα συνοδεύσατέ με στὸ ταχυδρομεῖο, γιατί δὲν ἐμπιστεύομαι νὰ σὰς ἀφήσω ἐδῶ. Ἐμπρός, περᾶστε πρῶτος... Γρήγορα παρακαλῶ ἀλλοιῶς τυροβολῶ...

Καταντροπιασμένος ὁ Ρῶσσοσ ἀκολουθεῖ καὶ κατεβαίνει τὴ σκάλα... Ὁ δὲ ξενοδόχος πού τοὺς βλέπει δὲν τολμάει νὰ πῆ λέξι.

Φθάνουν στὸ τηλεγραφεῖο, βρίσκουν τὸν μοναδικὸ ὑπάλληλο, πού ἔχει μείνει πιστὸς στὴ θέσι του καὶ ὁ Ζὰκ ἔξακολουθῶντας νὰ ἀπειλῇ τὸν Ρῶσσο μὲ τὸ περιστροφὸ του λέει στὸν τηλεγραφετή:

— Στείλιτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα.

— Σὰς τὸ ἀπαγορεύω, φωνάζει ὁ Ἰβάνοβιτς μὲ τόνον φωνῆς ἐπιτακτικὸν καὶ ὁ τηλεγραφετὴς σιέκεται μὲ λίγῳ δισταγμῷ. Φαίνεται ἀναποφάσιτος ὅταν ὁ Ζὰκ δὲν διστάζει νὰ τὸν ἀπειλήσῃ καὶ αὐτόν.

— "Αν δὲν στείλιτε ἀμέσως αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα σὰς τινάζω τὰ μυαλὰ στὸν ἄερα! Γιὰ λόγια του εἶναι τόσο ἐκφραστικά, ὁ τόνος τῆς φωνῆς του τόσο ἐπιτακτικὸς, ὥστε ὁ τηλεγραφετὴς δὲν διστάζει πιά καὶ σπεύδει νὰ στείλῃ τὸ τηλεγράφημα.

— Εὐχαριστῶ λέει ὁ Ζὰκ Ρομπέρ καὶ φεύγει παραλαμβάνων καὶ τὸν Ρῶσσο.

Λίγῳ μακρύτερα ἀπὸ τὸ τηλεγραφεῖο ἦταν ἓνα σπιτάκι χαμηλὸ χωρὶς παράθυρα μὲ μιὰ πόρτα ποῦχε μπάρα. Ὁ Ζὰκ τὴν ἄνοιξε καὶ ἔσπρωξε μέσα τὸν αἰχμάλωτό του.

— Κύριε Ἰβάνοβιτς, τοῦ λέει τότε μὲ ἀρκετὴ εἰρωνία—δὲν μοῦ εἶναι διόλου δυσάρεστη ἡ συντροφιά σας, ἀλλὰ θ' ἀναγκασθῶ μὲ μεγάλη μου λύπη νὰ σὰς ἀφήσω... Μπορεῖτε νὰ φωνάξετε ὅσο θέλετε ἐδῶ μέσα, δὲν θὰ σὰς ἀκούσῃ κανεὶς. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἰν' ἔρημοι καὶ ὥσπου νὰ κατορθώσετε νὰ βγῆτε θάμει μακριὰ... Χαίρετε, ἀγαπητὴ κύριε, σὰς ἀφήνω μὲ λύπη μου.

Κι' ἐνῶ ὁ Ἰβάνοβιτς ἔξαλλος ἀπὸ θυμὸ ἐβλασφημοῦσε καὶ ἔβριζε ὁ Ζὰκ κλείνει τὴν πόρτα, βάζει τὴν μπάρα καὶ ἐπιστρέφει ἤσυχα, ἤσυχα στὸ ξενοδοχεῖο του.

Στὶς δύο ἡ ὥρα ἔπερνε τὸ ἀεροπλάνο πού εἶχε φθάσει καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Μούκδεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ἡ ἀπαγωγή τῆς Ροζίτας

Ἦταν ἕξη πρωὶ καὶ ὁ Ζὰκ Ρομπέρ κοιμόταν ὅταν τὸν ξύπνησε ἀπότομα ἓνα κουνούνισμα στὸ τηλεφῶνο.

— Ποῦδς νᾶναι τέτοια ὥρα ἐμουρμούρισε δυσανασχετῶν καὶ ξεκρέμασε τὸ ἀκουστικό:

— Ἐμπρός!

Ἄκουσε τότε τὴ φωνὴ τοῦ φίλου του Ταβερνύ.

— Ἐμπρός! Ζὰκ Ρομπέρ;

— Ὁ ἴδιος.

— Ἐδῶ, Ταβερνύ. Βάζω στοίχημα πὼς εἶσαι ἀκόμη στὸ κρεββάτι;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπόν, σήκω ἀμέσως καὶ τρέχα στὴν πρεσβεῖα τῆς Χιλῆς.

— Στὴν πρεσβεῖα τῆς Χιλῆς; Καὶ γιατί;

— Ἀπῆγαγαν τὴν κόρη τοῦ πρέσβεως τὴν Ροζίτα, ἓνα κοριτάκι 10 χρόνων.

— Πῶς ἔγινε αὐτό;

— Δὲν ξέρω τίποτα. Ἐσὺ θὰ μάθης.

— Καλὰ πάω ἀμέσως.

— Καλὴ ἐπιτυχία.

Ὁ ρεπόρτερ ἔκαμε γρήγορα-γρήγορα τὴν τουαλέττα του ἐπῆρε ἓνα καφέ στὸ γειτονικὸ καφενεῖο καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ γκαράζ του νὰ πάρῃ τὸ αὐτοκίνητό του.

Λίγη ὥρα ἀργότερα ἦταν στὴν πρεσβεῖα πού ἦταν ὅλη κυκλωμένη ἀπὸ ἀστυνομικούς.

Ἐνας ἀξιωματικὸς τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμο.

— Ἀπαγορεύεται, κύριε.

— Μά...

— Ἡ διαταγὴ εἶναι ρητὴ, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς δημοσιογράφους, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς γελῶντας γιατί εἶχε ἀναγνωρίσῃ τὸν φίλο μας.

— Καὶ γιατί; ἐρώτησε ὁ Ζὰκ.

— Διαταγὴ τοῦ ἰδίου τοῦ πρεσβευτοῦ... Ἄλλως τε ἡ ἀνάκρισις ἀρχισε τὸ ἔργον της.

— Μά... τί ἀκριβῶς συνέβη;

— Ὁ κ. πρεσβευτὴς ἐξύπνησε τὴ νύχτα ἀπὸ κάτι ἄγριες φωνές πού ἔβγαναν ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς Ροζίτας. Ὁρμησε μὲ τὸ περιστροφὸ του, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς κόρης του, τὸ κρεββάτι ἦταν ἄδειο. Ἐτρεξε τότε στὸ παράθυρο, εἶδε σπασμένο ἓνα τζάμι καὶ τὸ παράθυρο ἀνοιχτὸ καὶ ἐκύτταξε ἔξω. Δὲν εἶδε τίποτα. Ὅλα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία τηλεφωνικῶς. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔφθασαν ἀμέσως, μὰ δὲν κατόρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτα.

— Ποῦ βρίσκεται τὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς;

— Στὸ πρῶτο πάτωμα.

— Καὶ δὲν μπορῶ νὰ περάσω;

— Δυστυχῶς, κ. Ρόμπερ λυποῦμαι πολὺ, μὰ ἡ διαταγὴ εἶναι ρητὴ.

Ὁ φίλος μας προσποιήθηκε ὅτι ὑπακούει καὶ ἀπομακρύνθηκε μὰ ἓνας πού τὸν ἤξερε δὲν ἤθελε πολὺ νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν θὰ παρητεῖτο βέβαια τόσο εὐκόλα.

— Θὰ μῶ ὅπως-ὅπως, ἐψιθύρισε μέσα στὰ δόντια του.

Ἐκανε τὸν γύρο τοῦ κτιρίου μὰ εἶδε πὼς δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐκόλο νὰ βρῇ τρόπο νὰ εἰσχωρήσῃ, γιατί ἐκτὸς τῶν ἀστυνομικῶν ἦσαν τριγύρω στὴν πρεσβεῖα καὶ διάφοροι περιεργοί.

Ξαναγύρισε στὴν καγκελένια πόρτα καὶ τότε τὸν ἐπλησίασε ὁ ἀξιωματικὸς πού τοῦ εἶχε μιλήσῃ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἀκόμη ἐδῶ, κ. Ρομπέρ; Ἐνόμιζα πὼς εἶχατε φύγει.

— Ὅχι περιμένω νὰ δοθῇ ἡ ἄδεια νὰ περάσω.

— Ἄ θὰ περιμένετε πολὺ. Πρέπει νὰ τελειώσῃ πρῶτα ὁ ἀνακριτὴς.

— Εἶν' ἀπάνω.

— Δὲν ἦλθε ἀκόμη. Θὰ ἔλθῃ τίς δέκα. Ὁ Ζὰκ ἐκύτταξε τὸ ρολόγι του.

— Κι' εἶναι μόλις ὀκτώ. Δηλαδή θέλουμε ἀκόμη δύο ὥρες. Καὶ ποῦδς ἀνακριτὴς εἶναι;

— Ὁ κ. Μπαλαντιέν.

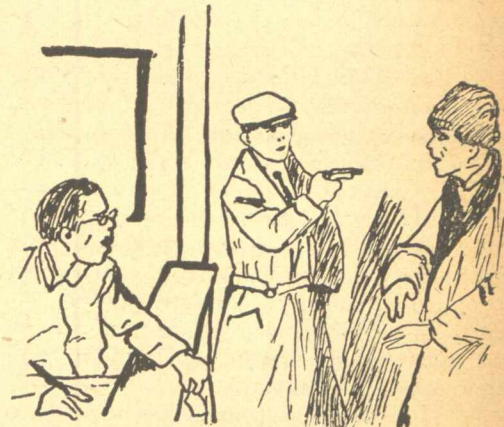
Ὁ Ζὰκ τὸν ἤξευρε τὸν κ. Μπαλαντιέν καὶ μάλιστα εἶχε σιὸ ἴδιο γκαράζ μὲ αὐτόν τὸ αὐτοκίνητό του.

Ἐμεινε λιγάκι συλλογισμένος, ὕστερα εἶπε:

— Καὶ τώρα φεύγω τελειωτικά, δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ὡς τίς 10.

— Εἶναι τὸ καλλίτερο πού ἔχετε νὰ κάνετε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.

Πράγματι ὁ Ζὰκ ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του καὶ ἔφυγε: Σὲ λίγο εἶχε φθάσει στὸ

γκαράζ του. Ἐμπῆκε μέσα, ἐτοποθέτησε τὸ αὐτοκίνητό του στὴ θέσι του καὶ ἐκύτταξε τριγύρω του νὰ βρῇ πού ἦταν τὸ αὐτοκίνητό τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ἦταν τύπου Ρενῶ μὲ ἓνα μεγάλο κιβώτιο πίσω.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶναι κλειδωμένο εἶπε. Ἀλλὰ ἡ τύχη τὸν εὐνοοῦσε καὶ ἐσήκωσε μὲ μεγάλη εὐκολία τὸ καπάκι.

Τὸ κιβώτιο ἦταν ἄδειο καὶ μιὰ καὶ δύο ἐπλήρησε μέσα καὶ ἔκλεισε ἀπὸ πάνω του τὸ καπάκι.

— Δὲν εἶναι καὶ τόσο ἀναπαυτικό, εἶπε, οὔτε εὐχάριστα μὰ τί νὰ γίνῃ...

Ἐβγαλε ἓνα σουγιά προσκοπικὸ ποῦχε στὴν τσέπη του, ἔκαμε στὸ κιβώτιο διάφορες τρύπες γιὰ νὰ πέρῃ αἶερα καὶ μόλις ἐτελείωσε ἔφθασε ὁ σωφῆρ.

Ἐκάθησε στὴ θέσι του, ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανὴ καὶ σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο ἔβγαλε ἀπὸ τὸ γκαράζ.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ἐστάθμισε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀνακριτοῦ ποὺ ἔσπειρε νὰ πάρη θέσι καὶ νὰ πῆ στὸν σωφὸρ του.

— Στὴν πρεσβεία τῆς Χιλῆς.

Ὁ φίλος μας μέσα ἀπὸ τὴν κρύπτη του ἐχαμογέλασε:

— Ποῦ νᾶξερε, ἐπιθύμισε, πὼς με κουβαλάει κι' ἐμένα μαζί του...

Σὲ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας περνοῦσαν τὴν καγκελένια πόρτα τῆς πρεσβείας καὶ ὁ ἀνακριτὴς ἔλεγε στὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας.

— Ἐμπιστεύομαι σ' ἐσᾶς γιὰ νὰ μὴν ἀφήσετε νὰ περῆ κανεὶς.

— Μείνετε ἤσυχος, κ. ἀνακριτά.

— Μὴν ἀφήσετε οὕτε δημοσιογράφους.

— Πολὺ καλὰ κ. Ἀνακριτά. Ἦδη ἀπὸ γόρευσα τὴν εἴσοδο στὸν «ἄσο τῶν ρεπόρτερ».

— Ἄ! θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὸν Ζὰκ Ρομπέρ; Πρὸ πάντων αὐτὸν νὰ μὴν ἀφήσετε, ποὺ θέλει νὰ χώνη παντοῦ τὴν μύτη του..

— Μείναιτε ἤσυχος, κύριε ἀνακριτά, τὸν ἔκαμα νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ καὶ ἔφυγε ἀμέσως.

Ὁ ἀνακριτὴς ἀνέπνευσε εὐχαριστημένος καὶ ἔκαμε νόημα στὸν σωφὸρ νὰ προχωρήσῃ μέσα στὸ προαίλιο τῆς πρεσβείας.

Ὁ Ζὰκ ποὺ εἶχε ἀκούσῃ ὅλον αὐτὸν τὸν διάλογο ἐγελοῦσε μέσα στὸ κιβώτιο ποὺ βρισκόταν κι' ἔσκεπτόταν:

— Ποῦ νᾶξερε ὁ φουκαράς πὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος με μπάζει στὴν πρεσβεία..

Μόλις ἐπέρασε τὸ αὐτοκίνητο ἡ καγκελένια πόρτα ξανάκλεισε ἀμέσως, ὁ σωφὸρ ἐτοποθέτησε τὸ αὐτοκίνητο σὲ μία γωνία πίσω ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα τῶν ἀστυνομικῶν κι' ἔτσι ὁ Ζὰκ Ρομπέρ μπόρεσε νὰ ἀνοίξῃ σιγὰ τὸ καπάκι καὶ νὰ κατοπτεύσῃ τὰ πέριξ.

— Μοῦ φαίνεται πὼς ὥριμ εἶναι νὰ τὸ σκάσω εἶπε:

Καθὼς τὸ αὐτοκίνητο βρισκόταν σχεδὸν κολημένο στὸν τοῖχο μπόρεσε κι' ἐβγήκε χωρὶς νὰ τὸν δῆ κανεὶς καὶ νὰ μπῆ στὴν πρεσβεία ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἦταν ἐκεῖ ἀκριβῶς.

Ὁλων τῶν ἀστυνομικῶν ἡ προσοχὴ ἦταν προσηλωμένη στὴν κυρία εἴσοδο ἔτσι δὲν τὸν εἶδε κανεὶς.

Ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας σταματώντας σὲ κάθε σκαλοπάτι γιὰ ν' ἀκούσῃ μήπως ἔπεφτε σὲ κανένα ἀστυνομικὸ κι' ἔξαφνα ἀφοῦ εἶχε ἀνεβῆ μερικὰ σκαλοπάτια ἀκουσε ὀμιλίαι καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ

πὼς ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ἀνακριτοῦ ποὺ μιλοῦσε με κάποιον ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς.

Καὶ νὰ τί ἔλεγαν:

— Ἐψάξαμε στὴν κάμαρα τῆς μικρῆς, μὰ δὲν βρήκαμε διόλου ἴχνη. Μόνο ἓνα τζάμι σπασμένο.

— Τίποτε ἴχνη βημάτων δὲν βρήκατε;

— Ὅχι, κύριε ἀνακριτά. Οἱ δρᾶσαι θὰ τύλιξαν τὰ ὑποδήματά τους με κουρέλια γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν ἀποτυπώματα.

— Πάντως μπῆκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο;

— Φυσικά, αὐτὸ ἀποδεικνύει τὸ σπασμένο τζάμι.

— Καὶ ἀπὸ κεῖ ἐπίσης ἔφυγαν μαζί με τὴ μικρῆ;

— Χωρὶς καμμία ἀμφιβολία.

— Δὲν βρήκατε τίποτε ἴχνη στὸν κῆπο;

— Ὅχι, κύριε ἀνακριτά.

Σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ διαλόγου ἐπενέβη καὶ ὁ πρεσβευτὴς.

— Ὅλα ἔγιναν με ἀσπραία ταχύτητα. Μόλις ἄκουσα τὴ φωνὴ τῆς κόρης μου ἔτρεξα καὶ δὲν εἶδα τίποτε.

— Στὸ παράθυρο τίποτε;

Ἄπολύτως τίποτε.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε στὸν κῆπο εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Ζὰκ δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ περισσότερα.

Ἄφοῦ ἄκουσε τίς ὀμιλίαι ν' ἀπομακρύνονται ἐντελῶς ἐπροχώρησε καὶ μόλις βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα τὴν ἀνοίξε καὶ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν τὸ δωμάτιο τῆς μικρῆς Ροζίτας.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐπιθεώρησι ἐπίσθη ὅτι ὁ δρᾶστης εἶχε μὴ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε παντζούρια καὶ ἦταν πολὺ εὐκόλο νὰ κόψῃ τὸ τζάμι, ἀλλὰ πὼς ἦταν δυνατόν νὰ γίνῃ ἄφαντος τόσο γρήγορα ἀφοῦ ὁ πρεσβευτὴς ἔτρεξε ἀμέσως μόλις ἀκουσε τίς φωνὲς τῆς κόρης του.

— Ἄπὸ ποῦ νὰ ἔφυγε τόσο γρήγορα; ἐσκέπτετο ὁ Ζὰκ κι' ἐκύτταζε μήπως ἀνακαλύψῃ κανένα ἴχνη. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο τόσο γρήγορα... ἀφοῦ ὁ πρεσβευτὴς λέει πὼς ἔτρεξε ἀμέσως.

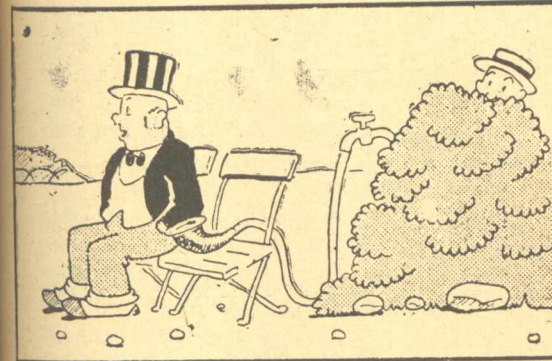
Ἔμεινε λίγο σκεπτικὸς, ὕστερα ἐψιδύρισε.

— Καὶ ἂν δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο τότε ἀπὸ ποῦ ἔφυγε;

(Ἀκολουθεῖ)

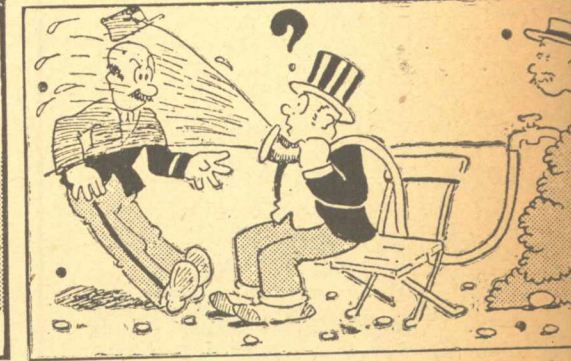
ΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ

Ὁ κύριος Κουφόπουλος ἔχει τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνει κάθε πρωτὶ στὸν Ἑθνικὸ Κῆπο νὰ κάθεται στὴ δευσιὰ καὶ νὰ διαβάζει τὴν ἐφημερί-

τὴ φάρασα μποροῦσε νὰ τοῦ κάνει γιὰ νὰ τὸν ἐδικηθῆ.

Ἐξαφνα ἀνακαλύπτει κοντὰ του σὲ μικρὴ ἀ-

δα του. Βρῖσκει πάντα τὴν ἴδια θέσι κάτω ἀπὸ τὴ σιὰ ἐνὸς πεύκου κοντὰ στὴ λίμνη με τοὺς κύκνους κι' εἶναι πολὺ εὐχαριστημένος, γιὰτι δὲν τοῦ ἀρῶσουν οἱ ἀλλαγές.

Ἔνα πρωτὶ ὅμως βρῖσκει τὴν καρέκλα του πιασμένη ἀπὸ ἓναν ἄλλο καὶ γίνεται θηρίο,

— Ὅχι, φίλε μου, τοῦ λέει, αὐτὴ ἡ καρέκλα εἶναι δική μου. Σήκω νὰ καθῆσω.

Ὁ κ. Ἀνοιχτομάτης, εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου, βαρύνεται τίς φασαρίες καὶ δίνει τόπο στὴν δεξιὰ: Σηκώνεται καὶ ἀπομακρύνεται χωρὶς νὰ πη λέει.

Καθὼς ὅμως περπατᾷ, σκέπτεται καὶ τοῦ φτάνει πὼς ὁ κύριος δὲν εἶχε καὶ τόσο δικη νὰ τὸν σηκώσῃ ἀπὸ τὴ θέσι του. Στέκεται λίγο

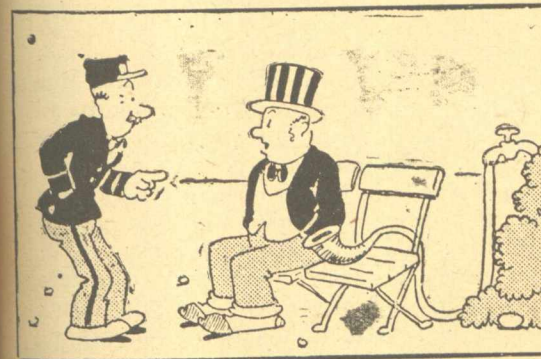
ποσεισι ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ κυρίου μιὰ βρῦση, στὴν ὁποῖα ἔχει ἀφήσει ὁ περιβολάρχης καὶ τὸ ἐλαστικὸ τοῦ ποτισμάτος.

— Ἄ! νὰ μιὰ ὠραία ιδέα! λέει ὁ κ. Ἀνοιχτομάτης.

Πέρνει σιγὰ-σιγὰ τὸ ἀκουστικὸ προσαρμῶζει σ' αὐτὸ τὸν σωλήνα τοῦ ποτισμάτος καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα δενδράκι.

Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ φύλακας καὶ ζητάει ἀπὸ τὸν κ. Κουφόπουλο νὰ πληρώσῃ τὴν καρέκλα του. Ὁ κ. Κουφόπουλος εἶπαμε πὼς εἶναι κουφός, τὸ λέει ἄλλως τε καὶ τ' ὄνομά του, πέρνει λοιπὸν τὸ ἀκουστικὸ του γιὰ νὰ τὸ βάλλῃ σ' αὐτὴ του καὶ ν' ἀκούσῃ.

— Ἐφθάσε ἡ στιγμὴ! σκέπτεται ὁ Πέτρος

παράμερα καὶ παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τοῦ κυρίου.

Τὸν βλέπει νὰ βγάξῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα ἀκουστικὸ καὶ νὰ τὸ τοποθετῆ δίπλα του σὲ μιὰ ἄλλη γαστρά.

— Ἄ! εἶναι καὶ κουφός; ὁ κύριος, σκέπτεται ὁ κ. Ἀνοιχτομάτης καὶ κυττάζει τριγύρω νὰ ἰδῇ

ἀνοίξῃ τὴ βρῦση καὶ τὸ νερὸ φθάνοντας με ὀρμηὴ ὡς τὸ ἀκουστικὸ ἐσφενδονίζεται στὰ μοῦτρα τοῦ φύλακα.

Ὁ φύλακας γίνεται ἔξω φρενῶν ἀγχιζει τὸν φίλο μας σὲ ἰ γροθιές καὶ ὁ κ. Ἀνοιχτομάτης ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐκδίχησι του κρατεῖ τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ γέλια.

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

Ο ΤΖΙΜ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΙΝΟΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ

Εἶμαι ἓνα μικρούτσκο φοξ-τεροῖε καὶ μὲ λένε Τζίμ. Τὸ κεφαλάκι μου εἶνε μαῦρο καὶ τὸ σῶμα μου ἄσπρο κι' ἀκούω συχνὰ νὰ μοῦ λένε πὼς εἶμαι ἓνα χαριτωμένο σκυλάκι. Θυμᾶμαι ὅλα ὅσα μοῦ συνεβηκαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἤμουνα τοσοῦλης. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα πού θυμᾶμαι πολὺ καθαρὰ εἶνε ἓνα ταξειῖδι μου μὲ τὸ τραῖνο. Πόσο φοβόμουνα! Ἄλλο νὰ σᾶς τὸ λέω κι' ἄλλο νὰ με βλέπατε. Ἐτρεμα δλόκληρος σὰν ἄκουα τὸν κρότο πού ἔκανε τὸ τραῖνο, τρέχοντας ἐπάνω στὶς γρομμές.

Στὸ τέλος ὁ καινούριος μου κύριος πού ἦρθε νὰ μὲ παραλάβῃ στὸ σταθμὸ, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἔτσι ἀρχισα νὰ αισθάνουμαι λίγο καλλίτερα. Ἀλλὰ ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸν σταθμὸ κι' ἀρχίσαμε νὰ περνᾶμε δρόμους καὶ δρόμους, αἰσθάνθηκα πάλι τρομαγμένος, γιατί γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἔβλεπα αὐτὸ τὸν τόπο κι' ὅλα μοῦ φαινόταν ξένα καὶ περίεργα.

Ὁ ἀφεντικός μου σὰν νὰ τὸ καταλάβαινε, γιατί κάθε τόσο μοῦ χαϊδεύε το κεφάλι καὶ μοῦ ἔλεγε χαϊδευτικά: «καλὸ σκυλάκι! θὰ δῆς πόσο θὰ σ'ἀγαπᾶμε!» Ἐγὼ τοῦ γλυψα τὸ χέρι, γιατί καθὼς θὰ ξέρετε αὐτὸς εἶνε ὁ τρόπος πού ἐμεῖς τὰ σκυλάκια δείχνουμε τὴν φιλία μας.

Στὸ τέλος σταματήσαμε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα, ὁ κύριος μου ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κλειδί, ξεκλειδῶσε καὶ μπῆκε μέσα καὶ τότε μονάχα, ἀφοῦ ἔκλεισε τὴν πόρτα μ' ἄφησε χάμω, ἐπάνω στὸ χαλί.

Ἐκὺτταξα τρυγύρω μου. Πού νὰ βρισκόμουνα ἀραγε; Ποιὸς νὰ ζοῦσε ἐδῶ μέσα; Ἐχει γοῦστο νᾶταν καμμία γάτα ἢ κανένα μωρό! Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὶς γάτες καὶ δὲν συμπαθῶ καθόλου τὰ μωρὰ, ἐκτός ἂν κάθονται στὴν ψυλὴ τους καρδέκλα, ἢ ἂν κάποιος τὰ κρατᾶει στὰ χέρια. Ἄν εἶνε χάμω, θέλουν πάντα νὰ μᾶς τραβᾶνε τὴν οὐρά, κι' αὐτὸ ἔμεῖς τὰ σκυλάκια δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ὑποφέρουμε.

Ἀλλὰ εὐτυχῶς γιὰ μένα οὔτε γάτα ὑπῆρχε στὸ καινούριο μου σπίτι οὔτε μικρὰ, παρὰ μόνον δύο χαριτωμένα παιδάκια, ἓνα κοριτσάκι κι' ἓνα ἀγοράκι καὶ δύο κυρίες, ἢ μιὰ ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ ἀφεντικοῦ μου καὶ φαι-

νόταν πολὺ καλὴ καὶ ἡ ἄλλη ἢ μαγεύρισσα, πού μοῦ εἰτοίμαζε τὸ φαγητό μου καὶ μοῦκανε τὸ μπάνιο μου καὶ ὁμολογῶ πὼς αὐτὴν τὴν ἀγαποῦσα πολὺ. Μαζὺ μὲ τὴν καλὴ μαγεύρισσα καὶ μὲ τὰ δύο παιδάκια περνούσαμε ζωὴ χαρισάμενη, πρὸ πάντων μάλιστα σὰν παίζαμε στὸ περιβόλι, πότε μὲ ἓνα τόπι καὶ πότε μ' ἓνα σχοινί.

Τὸ καινούριο μου σπίτι τὰγάπησα ἀμέσως κι' ἤμουνα πολὺ εὐτυχισμένος. Ὅλοι ἦσαν καλοὶ μαζὺ μου, καὶ πὼς δὲν τὸ πῆρα ἐπάνω μου καὶ δὲν ἔγεινα ἓνα ἐπιπόλαιο πλάσμα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, γιατί ὅλη τὴν ἡ-

μέρα δὲν ἄκουα νὰ μοῦ λένε ἄλλο παρὰ πὼς ἤμουν ἓνα νόστιμο ἓνα ἔξυπνο σκυλάκι. Μοῦ μάθανε νὰ κάμω χίλια δύο γυμνάσματα κι' ἐγὼ ἔβαζα τὰ καλά μου γιὰ νὰ τοὺς εὐχαστήσω. Ὅταν μοῦλεγαν «δόσε τὸ πόδι σου», ἔπρεπε νὰ τοὺς δίδω τὸ δεξί μου πόδι, ὅταν μ' ἔπερναν στὴν ἀγκαλιά τους καὶ μὲ ρωτοῦσαν: «μ'ἀγαπᾶς Τζίμι;» ἔπρεπε ν' ἀκουμπήσω τὸ κεφάλι μου στὸν ὄμο του καὶ νὰ μείνω ἔτσι γιὰ λίγο ἀκίνητος. Ὅταν μοῦλεγαν: «Πές: παρακαλῶ!» ἔπρεπε νὰ σηκοθῶ στὰ δύο μου πιανά πόδια κρατῶντας τὰ δύο μπροστὰ στὸν ἄερα μπροστὰ μου τετωμένα. Κι' ὅταν πετύχαινα αὐτὸ τὸ τελευταῖο γυμνάσμα τὰ χὰδια ἔδιναν κι' ἔπερναν, κι' ἂν τύχαινε νὰ εἶναι ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ τὰ παιδάκια γιὰ νὰ μ' ἀνταμοίψουν ἔκοβαν καμμιά νόστιμη βουκιὰ ἀπὸ τὸ στό-

μα τους γὰ νὰ μοῦ τὴν δώσουν.

Ὅταν πάλι ἔβλεπα κάποιον ἀπὸ τὸ σπίτι νὰ εἰτοιμάζεται νὰ ἔβγῃ ἔξω σηκωνόμουνα καὶ τότε στὰ πιανά μου πόδια γιὰ νὰ παρακαλέσω νὰ μὲ πάρῃ μαζύ. Στὸ τέλος τὸ πετύχαινα καὶ ἤμουνα ἐνθουσιασμένος. Ἀργότερα μάλιστα σὰν μεγάλησσα ἀκόμη περισσότερο κι' ἔμαθα τὶς ὥρες πού τὰ παιδιὰ γύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο μ' ἄφιναν νὰ βγαίνω καὶ μόνος μου γιὰ νὰ πηγαίνω νὰ τὰ φέρνω πίσω στὸ σπίτι.

Ἄν πάλι ἤθελα νὰ κουλουριαστῶ στὰ γόνατα κάποιου πού καθόταν κοντὰ στὴν φωτιά, στεκόμουνα μπροστὰ του κοι τὸν κύταζα κατάματα κι' ἀμέσως μοῦ ἔκαμαν τὴ χάρι πού ζητοῦσα. Κι' ὅταν εἶχα ὄρεξι νὰ παίζω στεκόμουνα σοῦζα μπροστὰ στὸ ντουλάπι πού ἤξερα πὼς φύλαγαν τὸ τόπι μου κι' ἀμέσως μοῦκαναν τὸ κέφι μου καὶ μοῦ τὸ ἔδιναν.

Τὶ εὐτυχισμένες μέρες πού ἦσαν ἐκεῖνες! Ἄλλοίμονο ὅμως μόνος μου τὰκανα θάλασσα καὶ προκαλέσα τὴ δυστυχία μου.

Μιὰ μέρα εἶχαμε στὸ σπίτι αὐτὸ πού λένε οἱ ἄνθρωποι συγκέντρωσι. Σᾶς ὁμολογῶ πὼς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πράγματα πολὺ δὲν μ' ἄρεσαν. Μὲ δυὸ λόγια συγκέντρωσις σημαίνει, θόρυβος, φασαρία, ἀγόρια καὶ κορίτσια πού σπρώχνονται, φαναίζουν καὶ κάνουν τὸν ἄνεμο κουβάρι. Δὲν προσέχουν τίποτα, δὲν σέβονται κανένα οὔτε κἂν ἐμένα πού εἶνε γιωστὸ πὼς μ' ἄρέσει ἢ ἡσυχία. Φθάνει νὰ σᾶς πῶ πὼς στὴν συγκέντρωσι αὐτὴ πού ἀνέφερα πάρα πάνω ἓνα ἀγοράκι πού τὸ λέγανε Γιαννάκη, δὲν ἐδίστασε νὰ μοῦ τραβήξῃ τὴν οὐρά μου. Κι' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ τραγωδία.

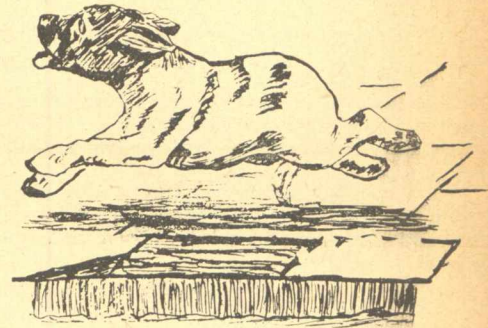
Τὸ τράβηγμα αὐτὸ μὲ πόνεσε φοβερὰ, προσπάθησα νὰ συγκρατηθῶ, σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ κεφάλι μου ἢ σκέψις πὼς ἤμουνα σπίτι μου, καὶ οἱ ὄροι τῆς φιλοξενίας εἶνε ἱεροί, μὰ δὲν κρατήθηκα καὶ χωρὶς κι' ἐγὼ νὰ ξέρω πὼς τῶκαμα αὐτὸ ἐδάγκασα τὸ χέρι πού μὲ εἶχε πονέσει. Στὴ στιγμὴ τὸ μετάνιωσα, μὰ ἦταν πιά ἀργά. Στὴν παραζάλη μου δὲ σκέφθηκα τίποτα ἄλλο παρὰ πὼς νὰ ἐξαφανισθῶ. Ἐτρεξα στὴν εἰσοδο, ἢ πόρτα κατὰ τὴν ἰσχύ ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ ξέρω τί ἔκαμα βρέθηκα στὸ δρόμο, κι' ἀρχισα νὰ τρέχω νὰ τρέχω, χωρὶς νὰ κυττάζω οὔτε ἀριστερὰ οὔτε δεξιὰ, ὅπου δὲν ἀντεῖχα πιά ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ στάθηκα.

Κυττάζω τότε τριγύρω μου, κανεὶς, προσπαθῶ νὰ καταλάβω πού βρισκομαι ἀλλὰ ἀδύνατον ν' ἀναγνωρίσω τίποτα.

Ζάρωσα σὲ μιὰ γωνιά κι' ἔμεινα σκεπτικός.

Σᾶς ἔγυχε ποτὲ νὰ κάνετε μιὰ μεγάλη μεγάλη ἀταξία κι' ἔπειτα νὰ λυπάστε φοβερὸ πού τὴν κάματε; Ἄν ναι τότε θὰ καταλαβαίνετε τὶ αἰσθανόμουνα ἐγὼ ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

Πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ εἶχα πληρώσει μὲ τέτοια κακία τὴν καλωσύνη πού μοῦ εἶχαν

δείξει τὰ ἀφεντικά μου! Καὶ τώρα τί θὰ κάνω; Πὼς νὰ γυρίσω πίσω; Δὲ θὰ μὲ θέλανε πιά.

Πόσο καιρὸ ἔζησα ἔτσι, ἐγκαταλελειμμένος, πεινασμένος, κακομοιριασμένος οὔτε μπορῶ νὰ θυμηθῶ. Μιὰ μέρα ὅμως μιὰ γυναῖκα πού περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ μου στάθηκε καὶ μὲ κύταξε καλὰ καλά, καὶ ἔπειτα τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ: «Βάζω στοίχημα πὼς αὐτὸ εἶνε τὸ σκυλί πού περιγράφουν στὴν ἐφημερίδα».

Σὰν ἄκουσα αὐτὰ τὰ λόγια ἀρχισα νὰ τρέμω. Ὄστε τὰ ἀφεντικά μου μ' ἀναζητούσανε γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσουν; Θέλησα νὰ φύγω, ἀλλὰ πρὶν προφθᾶσω ἢ γυναῖκα μ' ἄρπαξε στὰ χέρια της καὶ κατ'εὐθείαν μ' ἔφερε στὸ παλῆο μου σπίτι.

Ὅταν ἀνεγνώρισα τὴν ἐξώπορτα, ἀρχισα πάλι νὰ τρέμω. Σὲ λίγο ὅμως ἢ πόρτα ἀνοῖξε καὶ βρέθηκα μέσα στὸ χῶλ, ὅπου ἀντίθετα ἀπ' ὅτι φανταζόμουνα, μεγάλη ὑποδοχὴ μ' ἔπε ῥίμενε.

Ἀφοῦ ἔδωσαν μερικὰ χρήματα στὴν γυναῖκα πού μ' ἔφερε πίσω καὶ τὴν εὐχαρίστησαν πηγαίνοντας τὴν ὡς τὴν ἐξώπορτα, τὰ παιδιὰ, ὁ ἀφέντης μου, ἢ κυρία καὶ ἢ μαγεύρισσα, δὲν ἤξεραν ποιὸς νὰ μὲ πρωτοπαῖδιση, ποιὸς νὰ μὲ πρωτοχαϊδέψῃ.

ΕΝΑΣ ΠΡΟΣΚΟΠΟΣ

Ἐκείνος ἦταν ἓνα παιδί δεκαεσσάρων χρόνων καὶ ἀπὸ δύο χρόνια ἦταν Πρόσκοπος.

Κάθε Πέμπτη ἐφορούσε τὴ στολή του καὶ ἐπῆγαινε στὴ συγκέντρωσι τῆς ὁμάδος του καὶ κάθε Κυριακὴ ξεκινούσε μὲ τὸ σάκκο στὴν πλάτη γιὰ ἐκδρομὴν.

Μερικοὶ φίλοι του τὸν κοροΐδευαν ὅταν φοροῦσε τὴ στολή, μὰ ὁ λόγος ἦν μονάχα γιὰτὶ δὲν μποροῦσαν καὶ αὐτοὶ νὰ τὴν φορέσουν.

Κάθε φορὰ πού τὸν συναντοῦσαν τοῦ φώναζαν :

Ἔ! Ἀμερικάνε πᾶς νὰ κυνηγήσης ἀγριογούρουνα ;

Κι' ἄλλοι τοῦ ἔλεγαν :

— Τί κατόρθωμα ἔκανες χθές; Γλύτωσες κανένα σκυλὶ πού πήγαιναν νὰ τὸ πνίξουν, ἢ ἐμπόδιο; κινενα αὐτοκίνητο νὰ πατήση καμμιά γάτα ;

Ἄ! Ὁ Γιωργός δὲν ἀπαντοῦσε λέξει σ' ὅλα αὐτὰ τὰ πειράγματα καὶ αὐτο ἐξερέθιζε πιὸ πολὺ τοὺς συντρόφους του ἰδιαίτερος ἕναν, τὸν Ἀλέκο, πού μὰ μέρα τοῦ εἶπε :

— Κάνεις τὸν καιπόσο, μὰ στὸ βάθος εἶσαι δειλός. Θάρτελα νὰ σ' ἐβλέπα καμμιά μέρα μπρὸς σὲ κανένα πραγματικὸ κίνδυνο.

Ἄ! Ὁ Γιωργός καὶ πάλι δὲν ἔδωσε ἀπάντησι, ἀλλὰ τὰ γεγονότα ἔδειξαν ποῖος ἦταν ὁ γενναῖος.

Μιά μέρα οἱ γονεῖς τοῦ Ἀλέκου ἔφυγαν καὶ τὸν ἀφήσαν μόνον τοῦ σπιτί μαζὺ μὲ τὴ μικρὴ ἀδελφοῦλα του τὴ Λίτσα.

— Θὰ ἐπιστρέψωμε στὶς ἑπτὰ, τοῦ εἶπαν καὶ νὰ προσέχῃς τὴν ἀδελφοῦλα σου, νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃς διόλου μόνη.

Ἄ! Ὁ Ἀλέκος ὑποσχέθηκε νὰ προσέχῃ ἀλλὰ ὅταν τὸν φώναξαν οἱ φίλοι του νὰ παίξῃ μαζὺ τους δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμό.

— Πῶς νὰ παίξω λιγάκι, εἶπε, καὶ γυρίζω σπιτί πρὶν ἀπὸ, τὶς ἑπτὰ ἔτσι δὲν θὰ καταλάβουν οἱ δικοὶ μου πὼς ἔλειψα.

Ἔβεβαιώθηκε ὅτι ἡ ἀδελφοῦλα του κοιμόταν στὴν κούνια τῆς, ἔβαλε ἓνα-δύο ξύλα στὸ τζάκι

— Τὸ ἀγαπημένον μας σκυλάκι, ἔλεγαν τὰ παιδιὰ, τὸ ξαναβρήκαμε.

— Ὁ καινόμενος ὁ Τζίμου, ἔλεγε ὁ ἀφέντης μου, ποῖος ξέρει τί νὰ τραβῆξε.

— Τί ἀδύνατος πού εἶναι ἔλεγε ἡ μαγειρισσα, πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε νὰ καλοφάῃ.

Κι' ἄλλα, καὶ ἄλλα πού δὲν τὰ θυμάμαι.

— Κι' ἐγὼ αἰσθηνομένουσα τὴν συγκίνησι νὰ μὴ πνίγῃ βλέποντας πού μου ανταπέδιδαν καλὸ ἀντί κακοῦ.

Μὰ ἔννοια σας, ἀπὸ τότε ὠρκίσθηκα στὸν ἑαυτό μου, πὼς ποτέ, ποτέ πᾶ δὲν θάμωνα καλός.

καὶ ἐπῆγες νὰ παίξῃ.

Εἶχε μιά ὥρα σχεδὸν πού ἔπαιξε χωρὶς νὰ τὸν τύπῃ διόλου ἢ συνείδησις πού εἶχε παραβῆ τὶς ἐντολὰς τῶν γονέων του ὅταν ἔξαφνα ἀκούει νὰ φωνάζουν :

— Φωτιά! φωτιά!

Γυρίζει νὰ ἰδῇ καὶ τί βλέπει ; Τὸ σπιτί τους περιτρογυρισμένο ἀπὸ φλόγες.

Ἄ! Ὁ φωτιά εἶχε πιάσει ἀπὸ τὰ ξύλα πού εἶχε ρίξει στὸ τζάκι καὶ δὲν εἶχε προσέχῃ ἀπὸ τὴ βία του νὰ τὰ τοποθετήσῃ καλά.

Ἄ! Ὁ Ἀλέκος ἐκύτταξε τρομαγμένος, οἱ γείτονες ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν πυροσβετική ὑπηρεσία καὶ ἔξαφνα ὁ Ἀλέκος θυμήθηκε τὴν ἀδελφοῦλα του.

— Ἡ ἀδελφοῦλα μου! ἐφώναξε, ἢ Λίτσα! Θὰ καῖ!

Ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, μὰ ὁ καιπὸς ἦταν τόσοσ πού δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ τίποτε καὶ ὀπισθοχώρησε.

Ἡ μικρὴ θὰ καϊγόταν μέσα στὴν κούνια τῆς ἂν δὲν εἶχε ἡδη καῖ.

Ἔξαφνα ἓνας μικρός διασχίζει τὸ πλῆθος φοροῦσε στολή Πρόσκοτου καὶ ὁ Ἀλέκος δὲν δυσκολεύεται ν' ἀναγνωρίσῃ τὸν Γιωργό.

— Μὴ γιὰ τὸ Θεό! τοῦ φωνάζουν. Θὰ καῖς!

Ἄλλὰ ὁ Γιωργός δὲν ἀκούει κανέναν καὶ ὀρμᾶ μέσσοις φλόγες.

Μὲ κίνδυνο νὰ καῖ ζωντανὸς ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, διασχίζει τὸν διάδρομο, ἀνοίγει μιὰ-δύο πόρτες καὶ στὸ τέλος βρίζοι τὴ μικρὴ πού κοιμόταν ἀνύποπτη στὴν κούνια τῆς. Τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἀλλὰ ὅταν φθάνει στὴ σκάλα βλέπει ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ σκάλα. Εἶχε καῖ καὶ εἶχε πέση. Ἐναγυρίζει στὸ δωμάτιο πάντα μὲ τὴ μικρὴ στὰ χέρια καὶ τρεχὴν στὸ παράθυρο.

Ἐκείνη τὴν ὥρα εἶχαν φθάσει οἱ ἀντλίες, οἱ πυροσβεστικὲς βλέπων τὸν Πρόσκοπο καὶ τοῦ φωνάζουν :

— Περιμένε μιὰ στιγμὴ!

Ξεδιπλώνουν ἓνα χονδρὸ καρβόπανο τὸ κρατοῦν τενητωμένο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ὁ Γιωργός πού δὲν εἶχε χάσῃ διόλου τὴν ψυχραιμία του πετᾷ τὴ μικρὴ καὶ ἀφοῦ εἶδε ὅτι τὴν ἔπιασαν πηδάει καὶ αὐτὸς.

Τὸ πλῆθος πού εἶχε μαζευθῇ συγχάριε τὸν Πρόσκοπο τὸν ζητωκραυγάζουν καὶ ὁ Ἀλέκος τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τοῦ ζητεῖ συγχώρησι μὲ δάκρυα στὰ μάτια.

— Εἶσαι ἓνας γενναῖος! τοῦ λέει, καὶ ἐγὼ ἔνας δειλός πού σου φέρθηκα ἀδίκια. Σοῦ χρωστάω τὴ ζωὴ τῆς ἀδελφοῦλας μου.

— Δὲν ἔκαμα τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ καθῆκόν μου! ἀπαντᾷ ὁ Γιωργός καὶ στὴν ἐπόμενῃ συγκέντρωσι τῆς Ὀμάδος του ἐπρότεινε νὰ δεχθοῦν ὡς μαθητευόμενο τὸν Ἀλέκο.

ΝΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΜΟΡΦΩΝΕΣΤΕ

Τὸ μέλι

Ἄ! ὅταν βρίσκεσθε στὴν ἐξοχὴ κόψετε ἓνα ἄνθος ἀπὸ τριφυλλί τραβήξτε το ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸ κοιτάνι του καὶ πιπιλίστετε το, θὰ δῆτε πὼς ἀφήνει στὸ στόμα ἓνα ρευστὸ γλυκὸ καὶ ἀρωματισμένο Ἄ! Ὁχι δὲ μόνον τὸ τριφυλλί, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα λουλούδια ἔχουν αὐτὸ τὸ ρευστό. Τὰ ἔντομα τὸ ἔχουν αὐτὸ καὶ τὰ βλέπουμε νὰ μαζεύονται ὅλα μαζὺ ἀπάνω στὰ λουλούδια γιὰ ν' ἀπολαύσουν ὡραία τρὸφή.

Μέσα σ' αὐτὰ τὰ ἔντομα περιλαμβάνονται καὶ οἱ μέλισσες μὲ μόνη τὴ διαφορά πὼς δὲν κρατοῦν ἐγωϊστικὰ γιὰ τὸν ἑαυτό τους αὐτὸ τὸ νέκταρ ἀλλὰ τὸ πᾶνε καὶ τὸ τοποθετοῦν στὶς κυψέλες ἀπὸ κερί πού τοὺς ἔχουν τοποθετήσῃ ἐπιτήρησι γι' αὐτό. Ὄ! ὅταν γεμίσουν αὐτὲς οἱ κυψέλες μίαν μεμβράνη ἀπὸ κερί κλείνει τὸ ἀνοιγμα ἀπὸ πάνω καὶ φυλάγονται γιὰ τὸν χειμῶνα. Εἶναι ἡ προμήθεια πού κάνουν οἱ μέλισσες γιὰ νὰ ἔχουν νὰ τραφοῦν τὸν χειμῶνα καὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν προμήθεια πέρνομε καὶ ἐμεῖς φροντίζοντας πάντα ν' ἀφήνομε ἀρκετὸ μέλι γιὰ τὶς μέλισσες.

Τὸ μέλι ἔχει διάφορα χρώματα καὶ τὸ ἀρώμα του ἐπίσης διαφέρει, ἀναλόγως τὰ λουλούδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει μαζευθῇ. Ἐκτός ἀπὸ τὴ ζάχαρη, περιέχει σίδηρον, φασφορικὸν ὀξυ καὶ ἄλλες οὐσίες πού εἶναι πολὺ ὠφέλιμες στὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμὸ γι' αὐτὸ τὸ μέλι συνιστᾶται ἰδιαίτερος ὄχι μόνον ὡς θεραπευτικὴ τροφή ἀλλὰ καὶ ὡς τροπικὴ ἰδίως σὲ ὄσους πάσχουν ἀπὸ ἀναιμία.

Βιομηχανία δέρματος

Οἱ διάφορες βιομηχανίες πού χρησιμοποιοῦν δέρματα ἔχουν διάφορα ὑπολείμματα πού τοὺς μένουν καὶ πού γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν τὰ κόβουν σὲ μικρὰ κομμάτια, τ' ἀνακατεῦν με μίαν εἰδικὴ κόλλα καὶ τὰ περνοῦν ὑστερα ὅλα μαζὺ ἀπὸ μιὰ ἐστὴν πρέσσα. Ἀπὸ κεῖ βγαίνουν λεπτὰ δέρματα πού μποροῦν κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Ἐκτός ἀπ' αὐτὸ τὸ δέρμα, ὑπάρχει καὶ τὸ

λεγόμενο τεχνητὸ δέρμα, πού δὲν περιέχει οὔτε κόκκον δερματος. Αὐτὸ γίνεται ἀπὸ βαμβακερὸ πανί, τὸ ὁποῖον βουτοῦν πολλὲς φορὲς μέσα σ' ἓνα εἰδικὸ βερίκι πού κατασκευάζεται ἀπὸ παλιὰ φιλμ κινηματογραφικὰ.

Ἄ! ὅταν τὸ πανὶ σιεγνῶσει ἔχει μεταβληθῇ σὲ δέρμα πού χρησιμοποιεῖται γιὰ κουκούλες αὐτοκινήτου καὶ ἄλλα διάφορα.

Ἄ! ὅσοι καθῶς βλέπουμε τὸ δέρμα δὲν εἶναι πάντοτε...δέρμα.

Νυχτερινὰ ἀπηλάδια

Ἄ! ἀκούστε κάτι περὶ ὄρο πού συμβαίνει ἰδίως στὴν δυτικὴ Αὐστραλία. Ὄ! ὅταν κτίζουν κανένα σπιτί γιὰ νὰ προμηθεῦνται τὸ νερὸ πού τοὺς χρειάζεται γιὰ τὴν οἰκοδομὴν ἀνοίγουν ἓνα πηγάδι.

Τότε ὅμως παρατηροῦν τὸ ἔξης περίεργον: Τὸ πηγάδι εἶναι ξερὸ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἐνῶ τὴ νύχτα ἔχει ἀφθονο νερό.

Προσπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ περίεργον αὐτὸ φαινόμενον, μὰ δὲν κατόρθωσαν καὶ ἔτσι ὄσοι κτίζουν ἀναγκάζονται νὰ μαζεύουν νερὸ τὴ νύχτα γιὰ νὰ τόχουν τὴν ἡμέρα.

Τὸ ἀσημένιον αὐγὸ

Ξεύρετε βέβαια πὼς ἂν κρατήσετε ἓνα ἀσημένιον κουτάλι ἐπάνω ἀπὸ τὴν φλόγα ἓνὸς κεριοῦ ἢ ἔξωτερικὴ ἐπιφάνεια θὰ σκεπασθῇ μ' ἓνα στρώμα καπνιάς. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ ἂν κρατήσετε ἐπάνω ἀπὸ τὴν φλόγα ἓνα αὐγὸ.

Βουτήξτε τότε τὸ αὐγὸ σ' ἓνα ποτήρι μ νερό, καὶ θὰ ἔχετε τὴν ἐκπληξὴ τὸ αὐγὸ ἀπὸ μαῦρο νὰ μεταβληθῇ σὲ ἀσημένιον. Τὸ βγάξετε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ βλέπετε ἐν τούτοις ὅτι ἔξακολουθεῖ νὰ εἶναι μαῦρο.

Τί συμβαίνει λοιπόν; Ἀπλούστατα ἡ καπνιά ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλῃς τῆς λεπτότητος δὲν βρέχεται ἀπὸ τὸ νερό. Ἐπομένως τὸ νερὸ σχηματίζει γύρω ἀπὸ τὸ αὐγὸ καὶ σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' αὐτὸ μίαν ἐπιφάνεια καμπύλη, ἢ ὁποῖα λαμβάνει ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦ αὐγοῦ καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖα τὸ φῶς ἀντανακλάται ὅπως εἰς μίαν μεταλλικὴ ἐπιφάνεια.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΜΑΣ

Μυγδαλιές

Σὲ κῆπο καταπόραιο
βλέπω νὰ ξεχωρίζουν,
μ' ἄσπρο πέπλο ἀέρινο,
οἱ μυγδαλιές π' ἀνθίζουν.

Οἱ μέλισσες τίς τρυγνυρῶν
καὶ πίνουν τὸ χυμὸ τους,
ἐδῶ κ' ἐκεῖ πάντα πετοῦν,
πνίγουνται στὸν ἀνθὸ τους.

Καὶ τ' ἀγεράκι πὺ φουᾶ
κ' ἐπάνω τους περνᾷει,
μὲ εὐωδιά γλυκύτατη,
τὸν ἄνθρωπο μεθάει.

Μάρτιος 1933.
Αἰκατερίνη Σβορώνου

Τὸ αὐτοκινητάκι

᾽Ω δὲν φαντάζεστε τὴ χαρὰ μου,
διὰ τὸ μπαμπᾶς μου, φεύγοντας
γιὰ τὴν Ἀθήνα, μοῦ ὑποσχέθηκε
ὅτι εἴδη θὰ γύριζε θὰ μοῦ ἔφερνε
ἓνα αὐτοκινητάκι.

Ἀφοῦ πέρασα 15 ἡμερῶν ἀγω-
νία περιμένοντας τὸ αὐτοκινητάκι,
ἓνα μεσημέρι ἓνα αὐτοκίνητο στά-
θηκε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μας.

Ἦταν ὁ μπαμπᾶς μου.
Μόλις μπῆκε στὸ σπίτι, ἀνοιξε
τὴν βαλιτζα καὶ μοῦ ἔδωσε ἓνα
κουτί.

Μέσα σ' αὐτὸ ἦταν τὸ αὐτοκι-
νητάκι.

Ἔνα αὐτοκινητάκι κόκκινο μὲ
μαύρες γραμμές, προσοτὰ εἶχε ἓνα
μικρὸ φῶς καὶ φαινόταν σὰν μιὰ
πολυτελὴς κούρα.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρη ἄρχισαν τὰ
παιχνίδια μου μ' αὐτό.

Τοῦ ἔβαλα στὴ θέση τοῦ σωφῆ
ἓνα κονιλάκι, τὸ γέμιζα πέτρες καὶ
ἔδω τὸ καλοκαίρι ἐκείνο τὸ πέρασα
παίζοντας μὲ τὸ αὐτοκινητάκι μου.

Καὶ τὸν χειμῶνα ἐξακολούθησα
νὰ παίζω στὸ διάδρομο μ' αὐτό,
ἕως ὅτου μιὰ ἡμέρα ἡ ὑπηρετρία δὲν
πρόσεξε, τὸ πάτησε καὶ τὸ χάλασε.

Πῶ, πῶ! κλάματα πὺ ἔκανα,
ὅπου ὁ μπαμπᾶς μου μὲ ὑποσχέ-
θηκε ὅτι θὰ μοῦ ἔφερε ἓνα ἄλλο
αὐτοκινητάκι καλλιτέρο ἀπ' αὐτό.

Λαμιοτάκι

Τὸ χωριό μου

Μιὰ ἀπὸ τῆς ἀρμονικώτερες
γοραμῆς πὺ ἢ φύσις χάραξε στὸ
Πήλιο, ἓνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα χω-
ριά, μὲ τὰ ὅποια στίβιλος ὁ θεῖος
ζωγράφος αὐτὸ τὸ ὄρος, ἓνα ἀπὸ
τὰ μαγευτικώτερα καὶ ωραιότερα
χωριά τοῦ Πηλίου εἶναι ἀναμφισβη-
τήτως καὶ τὸ χωριὸ μου ὁ Ἅγιος
Βλάσιος (Καραμπάσιον).

Κεῖται ἐπὶ θανμασιῶν τοπιῶν
στὴν μετώπῃ τοῦ Πηλίου.

Ἡ θέα τοῦ Παυσανικὸν κῶλπου
καὶ τῆς βραχώδους γωνίας τῶν
Τρικέπων ἀπὸ τὸ χωριὸ μου εἶναι
καὶ ὡραιότατον.

Κατ' ὁ ἀπὸ τὸ χωριὸ περᾶ ὁ σι-
δηρόδρομος Βόλου-Μηλεῶν. Εἶναι τὸ
χωριὸ μου, ἓνα λουλουδι πὺ μαζὶ
μὲ τὰλλα 23 ἀποτελοῦν ἓνα μπου-
κέτο πὺ εἶναι οἰγμένο στὴ μετώπῃ
τοῦ πανόργιον Πηλίου.

Βλάσιος Ι. Μακρυκόστας
18-8-33 Ἅγιος—Βλάσιος (Βόλου)

Η ΣΤΗΛΗ ΚΑΛΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Τὸ γατάκι

καὶ τ' ἀδελφάκια

Καθόμουνα στὸ παράθυρο,
διὰν εἶδα τὸ φίλο μου τὸ Γιω-
γάκη μὲ τὴν ἀδελφή του τὴν
Ἐλένη νὰ πηγαίνουν περίπατο.

Ἐπροχώρησαν λίγο καὶ τοὺς
εἶδα νὰ σταματοῦν νὰ γυρίζουν
ἀριστερὰ καὶ νὰ κυτᾶζουν πα-
ράμερα μέσα στὸ στεγνὸ αὐλάκι.

Περίστροφος κ' ἐγὼ ὅπως εἶμαι
ἔβγαλα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ
κεφάλι μου νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει.
Εἶδα τὸν Γιωγάκη καὶ κρατᾶ
στὰ χέρια του ἓνα γατάκι γεμάτο
αἷματα.

Γρήγορα-γρήγορα βγῆκα στὸ
δρόμο καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸν φί-
λο μου.

Ἦταν ἓνα γατάκι μὲ σπασμέ-
νο τὸ πόδι του.

Ἡ Ἐλένη πὺ ἔχει καλὴ καρ-
διά καὶ ἀγαπᾶ τὰ ζῶα, ἔσχισε
τὸ μαντήλι της, κ' ἔδωσε τὸ σπασ-
μένο πόδι τοῦ γατιοῦ.

Τὰ ἀδελφάκια πῆραν τὸ γα-
τάκι καὶ δὲν ἐξακολούθησαν τὸν
περίπατο τους, ἀλλὰ γύρισαν
πίσω.

Τὸ γατάκι αὐτὸ ἦτο τῆς κυρᾶ

Μαριγῶς, μιὰς φτωχῆς γηοῦ-
λας πὺ κάθεται κοντὰ στὸ σπι-
τι μας.

Ἡ καὶμῆνη ἢ γηοῦλα δὲν
ἔχει κανέναν ἄλλον ἀπ' αὐτὸ τὸ
γατάκι πὺ εἶναι ἢ μόνη συν-
τροφιά καὶ παρηγοριά της.

Καθισμένη στὴν πόρτα, ἐκλαι-
γε, διὸν τὰ παιδιὰ τῆς εἶχαν
κυτλήσει τὸ γατάκι της καὶ τὸ
εἶχε χάσει.

Μόλις εἶδε τὰ παιδιὰ ἐπῆγε
πρὸς αὐτὰ καὶ εἶπε.

—Μπά! τὸ γατάκι μου εἶναι αὐ-
τό; καὶ ἐγὼ εἶμαι τόσο στενο-
χωρημένη. Δότες μου τὸ σᾶς πα-
ρακαλῶ.

—Μὴ φοβάσαι, γιατί μου, τῆς
λέει ὁ Γιωγάκης—δὲν θὰ σοῦ τὸ
πάρωμε, θὰ τὸ γιατρέψουμε καὶ
θὰ σοῦ τὸ φέρωμε πάλι. Ἔσθ
δὲν ἔχεις οὔτε βαμβάκι οὔτε
ιώδιο.

Ἐπειτὰ ἀπὸ λίγες μέρες ἓνα
πρωὶ εἶδα τὰ δυὸ ἀδελφάκια νὰ
πηγαίνουν στὴ γηοῦλα.

Τῆς ἐπῆγιναν τὸ γατάκι για-
τρωμένο, φομῖ, φραγητὸ καὶ χρῆμα-
τα πὺ τοὺς τὰ ἔδωσε ἢ μητέρα
τους. Φανταξέσθε τὴ χαρὰ της
Εὐχαρίστησε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ
εὐχῆθηκε.

Τὰ παιδιὰ ἀγάπησαν τὴ γηο-
οῦλα καὶ ἀπὸ τότε τῆς πηγαίνουν
συχὰ φραγητὸ καὶ ἄλλα φραγά-
ματα.

Λαμία 28-7-933
Λαμιοτάκι

Παιδικὸ γέμιο

Ὁ δάσκαλος.—Σὲ τί χρησιμοποι-
εἶ τὸ μαλλί;

Ὁ μαθητής.—Ἐμπρός σου!

Ὁ δάσκαλος.—Ἐμπρός σου
φου, τὸ παντελόσι σου ἀπὸ τί εἶναι
φτιαγμένο;

Ὁ μαθητής.—Ἀπὸ ἓνα παιῖ
παντελόσι τοῦ πατέρα μου.

Χ Χ Χ

Ὁ πατέρας.—Γιαννάκη, ἂν σοῦ
ἔλεγαν νὰ ἀνέβης μὲ τὸ ἀεροπλᾶν
τί θὰ ἔκαίεις;

Ὁ Γιαννάκης.—Πρῶτα ἀπ' ἑ-
λα τὴ διαθήκη μου.

Μπέν-Χουρ

Χ Χ Χ

Ὁ πατέρας.—Τοτό, ξέρεις πῶ
κάθεται ὁ δάσκαλος σου;

Τοτός.—Στὴν ἔδρα, μπαμπά.
Λαμιοτάκι

Ἄθῆναι— Πινδάρου 30. Ὁραὶ γραφείου 5-8 μ. μ. πλὴν Πέμπτης καὶ Κυριακῆς.

Μεταξὺ μας

Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ!

Με χαρὰ μας βλέπομε πὺς ὁ κα-
θένας ἀπὸ σᾶς μὲ προθυμία σπεύ-
δει νὰ μᾶς στείλῃ κάτι γιὰ τὴν στή-
λη τῶν Καλῶν Πράξεων, καὶ δια-
μὲ τὴν σειρά τους θὰ δημοσιευθοῦν,
γιατὶ καθένα ἀπὸ τὰ κομμάτια σας
κλείνει κ' ἀπὸ ἓνα διδάγμα γιὰ
τὰλλα παιδιὰ. Κ' ἔτσι τὸ περιο-
δικὸ σᾶς βλέπει μὲ χαρὰ νὰ πω-
ματοποιεῖται σιγά-σιγά ἢ ἐπιθυμία
του, πὺ καθὼς ἀπὸ τὴν πρώτη
στιγμὴ οἶς εἶπαμε δὲν ἦταν ἄλλη
ἀπὸ τὸ νὰ γεννηθῆ μεταξὺ σας μιὰ
στην συνεργασία. Ὁ καθένας ἀπὸ
σᾶς δίνει ἔτσι γιὰ τὰλλα παιδιὰ ὅτι
καλλιτέρο κλείνει μέσα στὴν ψυχὴ
του, καὶ μπορεῖ νὰ ἀισθάνεται ὑπερ-
φάνεια, γιατί συντελεῖ ὁ καὶ
καλὸ.

Με τὴν ἴδια προθυμία ἐλπίζομε
νὰ ὑποδεχθῆτε καὶ τὴν στήλη τοῦ
ἀπὸ μᾶς συνεργάτου «Φίκαρος»,
ὁ ὁποῖος δέχεται ν' ἀνοιξῆ μαζί
σᾶς ὅσοι ἀποκαθίστανται ζητήματα
πὺ μᾶς περιβάλλουν.

Μὴ διατάσετε νὰ τοῦ γράψετε γιὰ
νὰ τοῦ ἐκθώσετε τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄ-
λλη σᾶς ἀπορία κ' αὐτὸς θὰ σπεύ-
σῃ νὰ σᾶς τὴν λύση ἢ μᾶλλον νὰ
σητρήσῃ μαζί σας γιὰ νὰ βγάλει
ἀπὸ κοινοῦ ἓνα συμπέρασμα.

Κ' ἔτσι, καλὰ μου παιδιὰ, μὲ
κάθε καινούργια τέτοια συνεργασία
πὺ θέλωμε νὰ γίνῃ πολύ στενὴ
μεταξὺ τῶν παιδιῶν μας καὶ τοῦ
περιοδικοῦ σας, «Τὰ Ἑλληνόπου-
λα» θὰ γίνονται καθημερινῶς ὁ πὺ
ἐμπιστος καὶ πὺ ἀφοσιωμένος σύν-
τροφός σας.

Ἡ φίλη σας

Ἐγκρίσεις ψευδωνύμων

Δικαίωμα ἐγκρίσεως ψευδωνύμου
πὺ δλον τὸν χρόνον δηχ. 10. Πλᾶν
στὸν ψευδὸνυμο γράφεται τὸ ψηφίον α
ἐταν πρόκειται γι' ἀγόρια καὶ κ' ὅταν
πρόκειται γιὰ κορίτσια.
Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα
Μπέν-Χουρ (α) Λαμιοτάκι (α).

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ἀπόστολον Μακρυγιάννην.

Τὰ καλά σου λόγια μᾶς προξε-
νοῦν πάντοτε μεγάλη χαρὰ. Σ' ἔ-
υχαριστοῦμε γιὰ τὴν συνεργα-
σία σου, πὺ θὰ δημοσιευθῆ μὲ
τὴ σειρά της. Ὅσο γιὰ τὸν δια-
γωνισμό χαρᾶς, εἶσαι ἐλεύθερος
νὰ στείλῃς ὅσα κομμάτια θέλεις.
Φυσικὰ ὅποιοι στείλῃ δύο ἢ
τρία κομμάτια ἀντὶ ἓνα ἔχει πε-
ρισσότερες πιθανότητες νὰ ἐπι-
τύχῃ, γιατί μποροῦμε νὰ διαλέ-
ξομε. Γιὰ τὴν εὐμορφίαν νὰ διαλέ-
ξετε καὶ νὰ μορφῶνε-
σθε» μπορεῖτε νὰ στείλῃς ὅτι θέ-
λετε, κ' ἂν κριθῆ κατάλληλο θὰ
δημοσιευθῆ.

Κωνσταντῖνον Ζαγογιάννην
Ἐλάβαμε τὴν ἐπιταγή σου σὲ
ἐγράψαμε συνδρομητῆ καὶ σοῦ
στέλλομε τὴν ἀπόδειξι.

Εὐθύμιον Μάνδαλον. Ἐλπίζο-
μεν νὰ ἔλαβες τὰ πρῶτα φύλ-
λα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ γίνῃς καὶ
σὺ ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι πιστός φί-
λος τοῦ περιοδικοῦ μας. Ὅσο
γιὰ τὸ ψευδώνυμο σου κρατοῦμε
τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως καὶ σὲ
παρακαλοῦμε νὰ διαλέξῃς ἓνα
ἄλλο. Αὐτὸ πὺ διάλεξες εἶναι
δυσανάμοστο.

Κωστήνην Σκλιάν. Σ' εὐχα-
ριστοῦμε γιὰ τὸ καλὸ σου γράμ-
μα καὶ γιὰ τίς ἐνεργειῆς σου καὶ
χαίρομεθα πὺ βρίσκεις εὐχαρί-
στησι διαβάζοντας τὸ περιοδι-
κὸ μας.

Θεόφιλον Ἀριστοπούλον. Μὲ
πραγματικὴν συγκίνησι διαβάσα-
με τὸ γράμμα σου καὶ χαίρομεθα
θα ἀληθινὰ πὺ μαζί μὲ σένα
καὶ τὸσα ἄλλα παιδιὰ εἶναι σὲ
θέσι νὰ ἐκτιμῆσουν τὸ καλὸ πὺ
μπορεῖ νὰ τοῦς κάμῃ νὰ διαβά-
ζουν ἀναγνώσματα ἠθικὰ κ' ἄ-
νόλογα πρὸς τὴν ἡλικία τους. Τὸ
γράμμα σου εἶναι ἢ μεγαλείτε-
ρη ἱκανοποίησις γιὰ τοὺς κόπους
πὺ τὸν περιοδικὸν σᾶς καταβάλλει
κ. Σ. Ναθαναήλ. Σᾶς ἐστει-
λαμε τὰ δύο πρῶτα φύλλα κ'
ἐλπίζομε ὁ γυιὸς σας νὰ μείνῃ
τακτικὸς μᾶς ἀναγνώστης. Ἡ

ὑποστήριξις τῶν γονέων μᾶς τι-
μὰ ἰδιαιτέρως.

Βλάσιον Μακρυκόσταν. Τὰ
καλά σου λόγια μᾶς προξένησαν
ἰδιαιτέρην χαρὰ. Τὰ δελτία σου
θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψει ὅπως καὶ
ἢ συνεργασία σου.

Γουίλλιαμ Πανᾶ. Ἡ διόρθω-
σίς σου θὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψει. Σὲ
συγχαίρομε πὺ ἀναγνωρίζοντας
ἓνα σου μειονέκτημα βρίσκεις
τὸν τρόπο νὰ μὴ κωραζῆς τοὺς
ἄλλους ἐξ αἰτίας του.

Νίκον Πολίτην. Σοῦ εὐχόμεθα
νὰ περάσης ὡραία τίς διακοπές
σου στὴν εὐμορφῇ Λευκάδα καὶ
νὰ μὴ ξεχάσης τὴν ὑπόσχεσί σου
γυρίζοντας στὴ Κέρκυρα.

Ε. Σπυρόπουλον. Χαίρομεθα
κ' ἐμεις γιὰ τὴ χαρὰ πὺ σοῦ
προσφέρουν «Τὰ Ἑλληνόπουλα»
καὶ σ' ἐυχαριστοῦμε γιὰ τίς εὐ-
χῆς σου. Τὴν συνεργασία σου
ἐλάβαμε.

Ἄννα Στάνη. Σ' εὐχαριστοῦ-
με γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου καὶ
τίς ὑποσχέσεις σου. Τὴν συνεργα-
σία σου ἐλάβαμε καὶ θὰ δη-
μοσιεύσομε ἐν καιρῷ.

Δέσποννη Γαζή. Κρατοῦμε εἰς
χείρας μας πρὸ μηνὸς καὶ ἄνω
τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» τὴν
ὅποια εἶχες ὄψει εἰς τὴν Δα.
Καθαδίνου διὰ νὰ τὴν δέσῃ.

Σὲ παρακαλοῦμε νὰ περάσης
ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας νὰ τὴν
παραλάβης.

Ἐλάβαμε λύσεις καὶ δελτία
χαρῶς τῶν 8 πρῶτων φύλλων ἀπὸ
τους: Ἰωάννην Σακελλαρίου,
Κασ. Μουχτάρη, Ἐλένη Ἀργυ-
ριάδη, Βίτωρα Μελά, Ἀπόστο-
λον Μακρυγιάννην, Ἀγνήν Καλ-
λίχη, Ἐλένην Δημοσῶ, Δ. Ἀν-
τανασιώτη, Λιλῆ Φάρου, Βασί-
λειον Παυλίδη, Ἄγγελ. Λέσ-
σιον, Εὐτυχία Θεοφιλοπούλου,
Ι. Μακρυκόστα, Μ. Γρηγοριά-
δη, Ἰωάννην Παπαδάκη, Κ.
Ζαγογιάννην, Ἰωάν. Κοκκι-
νάκη, Δημ. Παπακόσταν, Ν. Πω-
λίτην, Σ. Σπυρόπουλον, Γεράσ.
Λιβεράτον, Αἰκατ. Σβορώνου.
Μαρίκα Σαράντη. Νικόλ. Ὁρο-
λογοῦλον, Γεώργ. Δημητράκ-
ουλον, Κατίνα Σαββανῆ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΥΣΕΩΝ Β΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Φύλλο 3ο

Δεχόμεθα λύσεις ἕως τὰς 10 Σεπτεμβρίου.

64. Πυραμίδ.

- + = Σύμφωνον
 - ..+ = Σύνδεσμος.
 - ...+ = Νῆτος Κυκλάδων
 - ...+... = Πόλις Ἑλλάδος
 - .., +... = Ἦρωσ τοῦ 1821
- Καθέτως: Ὀμηρικὸν πρόσωπον
A. Μακρογιάνηης

65. Στοιχειόγραφος

Κράτους ἐνδόξου κάτοικο
 Ἐπίσημα καὶ νότα
 Τὰ βάσεις ὅλα στὴ σειρὰ
 Κ ἰ τὶ θὲ νᾶβρης ῥάτω.
 Θὲ νᾶβρης κάτι ξεχωρο
 Κάτι πού τό προσμένεις
 Κάτι πού γνώρισες προχθὲς
 Καὶ φίλος θὰ τοῦ μένεις
 "Αλκιμος

66. Φωνηεντόλιπον.

M—μ—πτ
K. Μαλακούτης

67. Γρίφος

I × μελι 3 × βλ × τ'ᾶσσα Θ3;
B. Ἀλιβερίτης

68. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Γενῶμαι ὄψηλόν
 καὶ ἀποθνήσκω χαμηλόν
 Τὶ εἶμαι;
 Ἑλληνικὸν Μέλλον

69. Ἑλιποσύμφωνον.

ου8—αο—αιο—αου
Διάνα

70. Ἀναγραμματισμός.

Τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἥρωα γεν-
 [ναῖο
 Ἄν ἀναγραμματίσης
 Μιὰ ἀπὸ τὰς πέντε ἡπείρους
 Εὐθὺς θὰ σχηματίσης.
A. Ἀντανασιώτης

71. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμέ-
 νων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχικὰ
 θεά: Ἐποχή, ἄνθος, νησί Κυ-
 κλάδων, ἀριθμὸς, χρώμα, ἱερὸς
 ποταμὸς. νομοθέτης.
Ἀθθίς

72. Ἐρώτησις.

Ἀφαίρεσέ μου ἓνα γράμμα μένω
 ὁ ἴδιος, ἀφαίρεσέ μου δύο, δὲν
 μεταβάλλομαι, ἀφαίρεσέ μου τρία
 πάλι δὲν μεταβάλλομαι, μὰ καὶ
 ὅλα ἂν μοῦ τὰ ἀφαιρέσης πάλι
 ὁ ἴδιος εἶμαι. Ποῖός εἶμαι;
Φράουλα

73. Σκάλα.

- Π..ς = Μέλος τοῦ σώματος
 - Π...ς = Βασιλόπουλο Τροίας
 - Π....ς = Βασιλεὺς Ἡπείρου
 - Π.....ς = Ἦρωσ τῆς Μυθολογίας
 - Π.....ς = Ἀρχαῖος ῥήτωρ Ἑλλάδος
 - Π.....ς = Λιμὴν Ἑλληνικὸς
 - Π.....ς = Βασιλεὺς Αἰγύπτου
 - Π.....ς = Ἀρχαῖος Γλύπτης
- Γίνος Βούγας**

13. Ἑλληνοσύμφωνον: Ζήτω
 τὰ Ἑλληνόπουλα.

14. Μεταγραμματισμός: Πίν-
 δος—Ἰνδός.

15. Πυραμίδ: I, Ἀπό, Κῆπος,
 Μαρόκος; Μαρασιόνιο, Καθέτως:
 Ἰππος.

16. Φωνηεντόλιπον: Ἐνα καὶ
 ἓνα κάνουν δύο.

17. Γωνία: Γέρας, Κλωθὴ,
 οἶαγα, Πλατὺς, Ὄρμος, Γοργώ,
 Σᾶμος. Καθέτως: Γλαυζος.

22. Κρυπτογραφικόν: Μακε-
 δονία, διάνοια, Νίκαια, ἔνδεια
 ἀνομία, ἀνά, ἀδικία, κακία.

23. Πυραμίδ: Π, μέν, Μῆλος;
 Ἀννίβας, σμάραγδος, Καραϊσκά-
 κης. Καθέτως: Πελλίος.

24. Μαγικὴ εἰκὼν: Ἡ πρώτη
 μαθητρία, σχηματίζεται εἰς τὸ
 ἀριστερὸ μέρος τῆς εἰκόνας ἀπὸ
 νω ἀπὸ τὸ κυγκλίδωμα. Ἡ δεύ-
 τερη εἰς τὸν δεξιὸν βρῆχιονα τοῦ
 διδασκάλου, καὶ ἡ τρίτη κοντά
 στὸ ἀριστερὸ του πόδι.

74. Κρυπτογραφικόν.

- 123456789 = Ἰδιὸς μυθικοῦ ἥρωος
 - 4389 = Ἑπτασις
 - 5672 = Πόλεμος
 - 52346 = Ὀπωροφόρον δένδρον
 - 63367 = Θεὸς
 - 5432189 = Κατήγορος Σαωκράτους
 - 61369 = Μυθικὸς Γίγας
 - 14389 = Τέμμα
 - 6356 = Ἀγώνισμα
 - 16556 = Ὑπόχαισις
- Γ. Βρεττί;**

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

Χρωματίσατε ὅλα τὰ
 φέροντα ἀριθμ. 1 μὲ μπλέ
 ὅλα τὰ φέροντα ἀριθμὸν
 2 μὲ πράσινο καὶ ὅλα τὰ
 φέροντα τὸν ἀριθμὸν 3
 μὲ πορτοκαλλί καὶ θὰ ἔχ-
 τε μίαν ἐκπληξιν.

